

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

**ЛИН
ЕРИКСЪН**

**Отвъд
залеза**

ЛИН ЕРИКСЪН ОТВЪД ЗАЛЕЗА

Превод: Емилия Масларова

chitanka.info

През целия си живот Бен Танър никога не се е сблъсквал с необясними явления, но сега е силно затруднен. В ранчото на Джули Хейдън се случват ужасни неща.

Неочаквано той се оказва изправен пред две неразрешими загадки — тайната на забравеното от Бога индианско племе в отдалечена, закътана долина и... сърцето на една жена.

ПЪРВА ГЛАВА

Джули Хейдън приклезна, обърната с гръб към прежурящото слънце. Ако затаеше дъх, едва ли щеше да усети миризмата, но нямаше как да не забележи лъскавите мухи, които се разлетяха от трупа на мъртвото животно.

— Бре, бре, госпожице Джули, някой е направил голяма беля! — подсвирна заместник-шерифът Кен Ламонт и тикна назад широкополата си каубойска шапка.

На Джули ѝ мина през главата, че Ламонт с неговия контешки вид и ум колкото на кокошка едва ли ще ѝ е от особена полза, ала покрай внезапно извилия се горещ вятър, разлюлял спаружената рядка трева, и досадното жужене на мухите мислите ѝ се насочиха другаде.

Койот, едрото жълто куче на Джули, се приближи и подуши мъртвия кон, проснал се върху спечената напукана пръст в ранчото ѝ. Тя го хвана за каишката и го дръпна разсеяно, а с другата китка обърса чело.

— По дяволите! — промърмори. — Най-добрата ми разплодна кобила!

— Какво, Джули? — попита Кен Ламонт.

Младата жена се извърна, погледна го с присвити срещу слънцето очи и повтори думите си.

— Само това ти липсваше! — възкликна състрадателно мъжът.

Тя се изправи и разкрачена, сложила ръце върху хълбоците, се взря в мъртвата кобила. Не бе издъхнала от болест и старост, защото са я нападнали хищници или изобщо от нещо, което можеше да се очаква. Не, беше мъртва, понеже някой... нещо бе отсякло като със скалпел главата ѝ точно зад ушите. Още по-зловещото бе, че главата не се виждаше никъде, сякаш бе потънала вдън земя.

— Госпожице Джули — поде предпазливо Кен Ламонт, — може би смятате, че се почва пак?

— Знаех си аз, че ще се повтори — чу се иззад нея гласът на Брейди.

Търсеше следи от автомобилни гуми, кръв или нещо, което да обясни ужасната смърт на животното. Четирийсет и пет годишният Брейди Тазаву бе добър приятел на Джули, индианец от племето хопи, който от доста години работеше в ранчото и който гледаше на всичко с язвителен сарказъм.

— Слушай, Брейди, повече от сигурно е, че нищо на този свят не би извършило, не би могло да извърши подобно престъпление — отбеляза Кен.

Брейди извърна поглед към трупа на животното и се свъси.

— Виж, тук си прав, Кен — рече както никога сговорчиво.

Джули не бе съвсем съгласна с тях. В едно обаче бе убедена — почваше се отново. Преди около седем години в ранчото ѝ пак бяха загинали животни, осакатени по същия начин, с отрязани като със скалпел глави, и внезапно тя си спомни какви слухове бяха плъзнали тогава. По онова време бе двайсет и осем годишна, баща ѝ още бе жив и се грижеше за ранчото, когато на платото намериха няколко обезглавени животни — точно както тази кобила сега.

— Беше през лятото на осемдесет и трета, нали? — попита Кен. — Каква ужасна година! Много сушава.

Сушава! Джули погледна спечената пръст, тревата, спаружена и пожълтяла от слънцето, пукнатините в зажаднялата за влага почва, няколкото хилави дръвчета с клюмнали, покрити с прахоляк листа. Още бе юли, а високото, безводно плато на Ню Мексико вече плачеше за дъжд. Тази част на щата в отдалечения окръг Сан Хуан на северозапад никога не бе тънала в зеленина, понеже бе в източния край на огромната югозападна пустиня, но жителите ѝ не помнеха и такава суша.

Койот тичаше в кръг и душеше с език, увиснал като розово флагче.

— Това куче съвсем пощуря, да препуска в тая жега! — забеляза Брейди.

Жега. Наистина бе канска жега. Джули хвърли поглед към бозавата хълмиста местност на запад, откъдето винаги идваха облаците, онези следобедни облаци, които лете затулваха хоризонта и изсипваха драгоценния си товар. Ала небето бе ясно и ярко, наситено синьо, слънцето бе увиснало наред него, огромно и тежко, досущ злобно око.

— Дано хората пак не почнат да шушукат за разни извънземни!
— поклати глава заместник-шерифът.

— Дано! — съгласи се Брейди и от него лъхна на бира. — Все си изсмукват от пръстите разни небивалици я за летящи чинии, я за духове на индианци.

Джули го стрелна с поглед. Няма що, днес Брейди бе особено злъчен, вероятно заради махмурлука от снощи. Просто си изливаше яда, задето жена му го бе изоставила и той съвсем се бе отчаял, че синът му Ханк, с когото си приличаха като две капки вода, също бе в задънена улица. Тя усети как я обзема съжаление. Обаче Брейди мразеше да го съжالياват.

Брейди Тазаву. Презимето му всъщност бе думата, с която племето хопи наричаше индианците от племето навахо.

Означаваше „главорез“, понеже индианците хопи открай време смятаха за диваци навахите, нахлули от север. Явно във вените му течеше и малко от кръвта на навахите, но инак на вид бе типичен хопи — бе нисък, носеше косата си сплетена на две плитки, създаваше впечатлението на издръжлив и разбран човек. Беше се изучил в училищата на белите и подобно на мнозина индианци се движеше на вододела между двата свята — света на белите и на коренното американско население. Навремето си бе мечтал да има свое ранчо и години наред бе събирал пари. Всичко му идеше отръки, бе работяга, оправяше се еднакво добре и с конете, и с добитъка, и със селскостопанските машини, които вечно създаваха проблеми. Ала жена му Патси го заряза, за да се върне при своето семейство в резервата на индианците хопи, към традиционния за тях живот, който Брейди презираше. Сега той рядко напускаше ранчото, прахосваше за щяло и нещяло парите, които бе скътал, и удавяше разочарованието си в тежък физически труд и литри бира.

— Все ми е едно дали са духове или летящи чинии — отсеке Джули, — но този път ще повикаме специалист, и то час по-скоро, докато не се са заличили уликите.

— Специалист по неидентифицирани летящи обекти ли? — заяде се Брейди.

— Ами да. И тате през осемдесет и трета се опита да се свърже с тях, обаче докато ги открие, вече бе късно.

— Да се свърже с кого, госпожице Джули? — поинтересува се Кен, все така зяпнал мъртвата кобила.

— С изследователския екип във военновъздушната база в Холоман, който се занимава с НЛО. Базата е тук, при нас, в Ню Мексико — поясни тя. — В Аламогордо.

— А, да, чувал съм за тях, но си мислех, че се интересуват само от зелени човечета и светлинки по небето — отбеляза Кен.

— Е, този път става дума за кон без глава — отвърна Джули. — Нека дойдат и разследват случая, току-виж намерят проклетата глава и заловят убиеца на коня. До гуша ми дойде.

Помогна им да опънат върху мъртвата кобила брезент, свирна на кучето, запъти се към очукания пикап, с който бе дошла, и седна зад волана. Вдигнал вежда, Брейди погледна заместник-шерифа, който сви рамене.

— Дамата май се кани да си тръгва — подхвърли той. — Да вървим, Брейди.

До къщата в ранчото имаше десетина напечени от слънцето, сухи километра. Джули караше бързо, пикапът подскочаше по бабуните и оставяше подире си шлейф от прах. Тя бе разстроена заради мъртвата кобила. Дори в обичайна година не можеше да си позволи да губи добитък, камо ли в тази суша... Блъсна се в един камък и пикапът отново подскочи и издрънча. Ламонт я погледна под око.

— Извинявайте — рече Джули и понамали скоростта.

Най-сетне пред тях изникна ниската кирпичена къща с ръждясалите селскостопански машини и климналите навеси покрай двора със спечена, напукана от сушата пръст. Край предната веранда се виждаше самотна топола с умърлушени повехнали листа. Джули бе свикнала с гледката дотолкова, че ѝ домиляваше. Днес обаче всичко изведнъж ѝ се видя порутено и занемарено.

Койот скочи от каросерията, заместник-шерифът слезе предпазливо, а Брейди го последва чевръсто.

— Ще държим връзка — рече Ламонт. — На всяка цена ми съобщете, ако намерите и други животни... Такова... В този вид. Ще имам грижата да повикам екипа от Холоман. Дано не ме помислят за откачен.

— Благодаря ти, Кен. И ако е възможно, гледай да не се разчува... — Смутена, Джули се подвоуми. — Заради Тач Фредерикс

от банката. Дава ми зор заради заема, който тия дни трябва да върна. Чуе ли, че съм загубила разплодната кобила...

— Разбира се, госпожице Джули, ще мълча като гроб, ама нали знаете, Трейдинг Пост е малко градче. Рано или късно все ще се разчуе.

— Знам, знам, но колкото по-късно, толкова по-добре, Кен — опита да се усмихне младата жена, ала нещо не се получи и дори заместник-шерифът усети, че е разстроена.

Ханк излезе от бараката и тръгна вяло към тях да види какво са открили. Синът на Брейди не бързаше никога, било то в работата или в играта.

— Намерихте ли нещо? — попита момчето.

— Не — отвърна Джули. — Нито главата, нито следи от автомобилни гуми или стъпки, нищо.

— Брей, да му се не види! — изруга Ханк.

За индианец от племето хопи имаше тясно лице, високи скули, широка уста и огромни очи. Върху едната от черните му вежди още личеше белег. Беше хубав, добре сложен като баща си, ала по-висок. Само дето и в изражението, и в походката му нямаше и капчица жизненост. Липсваше му дори циничното остроумие на неговия баща.

Сякаш нищо на света не го засягаше. Доколкото бе забелязала Джули, единственото, към което проявяваше някакъв интерес, бе очуканият пикап, и то само когато изявеше желание да отскочи донякъде с него. За нея Ханк бе пълна загадка. Но тя знаеше, че дълбоко в себе си изживява нещата. Всеки ги изживяваше.

Кен Ламонт се качи на автомобила си и кимна на момчето, ала не дружелюбно, а по-скоро като предупреждение, сякаш му казваше: „Ей, опитай си акъла! Все забъркваш някаква каша. Когато беше на петнайсет години, задигна една кола, а и прекаляваш с пиенето. Държа те под око!“. На глас обаче им рече само:

— Е, хайде, и умната!

— Пак поправях напоителната помпа — изсумтя Ханк, щом Кен си тръгна. — Още малко и ще е готова.

Джули въздъхна. Само това оставаше — да не могат и да напояват ливадите! Откъде щеше да вземе сено за зимата? Не й беше по джоба да купува, тия дни трябваше да върне заема. Тач Фредерикс нямаше да й даде и цент повече. Дори я заплаши, че ако не върне поне

част от парите, ще обяви ранчото за продан. Но на нея не ѝ се мислеше сега за това, после щеше да му умува.

— Благодаря ти, Ханк! Постарай се да работи, докато завали. Пък сетне ще подменим някои части.

— Докато заваляло... — повтори Брейди. — И кога ще е туй?

— Нали вие, индианците, уж ги знаете тия неща! — възкликна поразвеселена тя. — Нали уж сте наясно с всичко в природата!

— За другите не знам, ама аз не съм наясно. А ти, синко? — обърна се той към момчето.

Ханк вдигна рамене.

— Защо не изтанцувате някои ритуален танц за дъжд? — допълни угрижено младата жена.

— Какъв ти танц, не знам стъпките и на валса — отвърна сериозно Брейди.

Джули Хейдън не знаеше какво означава „самотна“. Бе израсла в ранчото и обичаше безумно земята точно като баща си Бъд, вдъхнал ѝ тази огромна любов. Имаше своите родители, Брейди, жена му Патси и училището. Дори се записа в колеж в Колорадо да учи животновъдство. Познаваше всеки собственик на ранчо на километри околоръст и всеки жител на Трейдинг Пост, най-близкото градче, та дори и доста хора във Фармингтън, града на трийсетина километра северно отгук. Живееше сам-сама в ранчото си със странното име „Някой ден“, напълно доволна от своята съдба след развода с Марк. Сама не значеше самотна. Сама означаваше свободна.

Само да нямаше такива парични проблеми с ранчото! И баща ѝ да беше жив! Той винаги намираше изход. Бе купил ранчото едва ли не без пари и години наред дори бе печелил от него. Вероятно Джули просто не бе така оправна. Все допускаше грешки — засади например някакъв сорт трева за сено, която моментално бе унищожена от листната въшка, купи и породистата, скъпа прескъпа кобила, на която толкова се възхищаваше и с която смяташе да обнови ергелето, същата, която сега лежеше мъртва върху безводното плато.

Ядосана, тя усети как на гърлото ѝ засяда буца. Влезе със сведена глава в къщата, като остави вратата да се тръшне подире ѝ, метна шапката върху кухненската маса и седна на стария дървен люлеещ се стол в ъгъла. Вътре бе хладно и сумрачно благодарение на дебелия кирпичени стени. Кухнята бе просторна, със стара чамова

маса в средата. Зеленият линолеум се бе износил, чешмата над мивката капеше, едната панта на вратата бе увиснала.

Така ли ще бъде цял живот? Само тревоги, помисли Джули. Да усещаш как остаряваш и да се чувстваш като амортизиран двигател? Сигурно и погрозняваше. Или просто вече не се грижеше за външността си. Носеше гъстата си къдрава златиста коса пъхната под старата сламена шапка, не ѝ се занимаваше с нея. Рядко, от дъжд на вятър, се сецаше да си сложи грим на очите, големи и красиви... Поне преди години бяха красиви — прозрачносини като лед, оброчени с гъсти тъмни мигли. Сега чипият ѝ нос бе осеян с лунички, а чувствената ѝ уста с по-месеста долна устна твърде често бе изпръхнала от слънцето. Всъщност нямаше за кого да се облича и гласи.

Но тялото ѝ още бе хубаво — от многото работа, естествено, с тъничко кръстче, стегнати от ездата хълбоци и изправени рамене. Навремето я смятаха за красавица, ала то бе много-много отдавна, сякаш преди цяла вечност. А сега... сега не ѝ беше до това.

Надвечер телефонът зазвъня. Най-напред се обади Мейбъл, стара приятелка на майка ѝ, чула мълвата от госпожа Хикман, която бе дала под наем помещенията зад магазина си на заместник-шерифа Кен Ламонт.

— Ама наистина ли? Конят бил обезглавен. Ти видя ли по земята наоколо следите от изгоряло, каквито хората все разправят, че са забелязали?

Сетне звънна братовчедката на Кен — Дарлин, съученичка на Джули.

— Видя ли летящата чиния? Излъчвала неземна зеленикава светлина. Много ли се уплаши?

— Било е лазер — отсече Тери, който държеше бензиностанцията и магазина за сувенири в Трейдинг Пост. — Правителството прави опити с лазерни оръжия, но са свръхсекретни и никога няма да ни кажат. Заради Звездните войни и тъй нататък.

Обади се дори Аманда, майката на Джули.

— Откога се опитвам да се свържа с теб! Цяла вечер телефонът ти дава заето. Чух по местните новини, че си намерила мъртъв кон, убит от някой шегаджия със странно чувство за хумор или от НЛО. Пак ли се почва, Джули?

— Надявам се, че не, мамо.

— Божичко, направо му се чудя на баща ти как не полудя последния път! С всички тия измишльотини за извънземни... — Известно време майка й мълча. — Знаеш ли какво е погубило коня?

— Не, мамо.

— Пак ли, както последния път, главата я нямаше?

— Да.

— Мислиш ли, че наистина... — изшушука майка й.

— Не, мамо — прекъсна я Джули. — Сигурна съм, че има някакво обяснение.

— Все пак внимавай. Тоя свят крие доста загадки, за които дори не се досещаме. Знае ли човек! Там си сам-самичка.

— Ще внимавам, мамо.

— Пък се отбий някой път. Домъчняло ми е за теб. Ще те запозная с едни прекрасни хора. Ще излезем да вечеряме.

— Добре, добре. Хайде, лягай си.

След този разговор Джули изключи телефона и излезе да поседи на верандата. Навън бе тъмно, всичко бе забулено от топъл кадифен мрак. От изток изгриваше месечината, обгърната от сребърен ореол. Прозорците на бараката светеха и тя почти се изкуши да иде и да пита Брейди и Ханк дали им се играе покер. Те обаче сигурно вече бяха изпили доста бира и тя се отказа.

Продължи да си мисли за двамата мъже в бараката. Брейди наистина се бе пропилил, нищо че през повечето време се държеше. Виж, за сина му Ханк Джули се безпокоеше не на шега. Какво щеше да прави? Беше си неук, нямаше приятели, цел в живота. Бе непроницаем за всички, дори за баща си. Тя често се питаше дали и Ханк някой ден няма да влезе в ужасната статистика — мъж от коренното население на Америка на около двајсетина години, починал при пътна злополука, сбиване с хладно оръжие или заболяване на черния дроб. Как само се пилееше!

Младата жена извърна поглед на запад, където се извисяваха назъбените склонове на Ред Меса, които на фона на обсипаното със звезди небе наподобяваха тъмна, почти неразличима грамада. Изведнъж й се стори, че някъде в далечината, в подножието на Ред Меса е видяла мъждиво сияние, светеща точица. Ами да, сигурно луната хвърляше отражение върху слюдата в скалите. Внезапно излезе

вятър, прошумолил в листата на тополата. Джули потръпна, отново обгърната от топлата тъма.

Следващият ден се пукна все така ясен и горещ. Говорителят по радио Фармингтън съобщи, че влажността била девет процента и че в цял окръг Сан Хуан било забранено ливадите да се поливат. Изреди какви ли не теории защо ги бе споходила такава суша, ала Джули вече ги знаеше всичките — течението в Тихия океан, миешо бреговете на Южна Америка, било прекалено студено, заради парниковия ефект температурата на планетата се повишавала, въздушните течения били променили посоката си. Всеки си имаше своя теория, но май прави бяха индианците — те смятаха, че боговете са се ядосали заради нещо, извършено от хората, и затова не им пращали дъжд. Тази теория бе не по-малко смислена от всички останали, а Джули имаше власт над боговете точно колкото и над другите, по-научни обяснения — тоест, никаква.

Заедно с Брейди отидоха да нагледат ергелето и го откараха в заграденото място недалеч от ранчото, та да е на сигурно, в случай че наоколо дебне убиецът на коне.

Докато яздеше жребеца и гонеше конете към къщи, Джули разполагаше с предостатъчно време да мисли. Някой бе убил кобилата й. Но кой ли? И защо? Бе чела за сатанинските култове на хлапетиите от градове като Денвър и Албакърки. В ритуалите им влизаше да убиват животни... и хора. Вестниците често пишеха за подобни истории. Ала в Трейдинг Пост тя не се сещаше за младеж, който да е съпричастен към подобни култове. Освен това край трупа на кобилата нямаше следи от автомобилни гуми. Как са стигнали младежите до Ред Меса? Е, биха могли да идат и с коне. Цялата местност бе осеяна с отпечатъци от конски копита, но нали и нейното ергеле бе пасло там и следите най-вероятно бяха от нейните жребци.

Божичко, на кого би му хрумнало да извърши подобно нещо? Ако не бяха хлапетиите, кой друг би имал интерес да го стори? Дали не бе някой, който искаше да я разори и да я накара да продаде ранчото? И да се отърве от нея?

— Как мислиш, Брейди — рече накрая Джули, — дали някой не е убил нарочно коня, та да ме принуди да продам ранчото?

— Вече ми мина през ума — отвърна мъжът и пришпори жребеца, за да дойде по-близо до нея. — Обаче ми се струва малко вероятно.

— Така си е — съгласи се умислена тя.

— Е, онзи хубостник Мърдок наистина му е хвърлил око — допълни Брейди. — Предлагаше ти добри пари. Може да не му се чака повече.

— Но Джак Мърдок е толкова богат, че е в състояние да купи, което ранчо си поиска. Превърнал се е във фабрика за книги уестърни. Дори Тери ги продава в магазина си — възрази Джули. — Пък е и свестен човек. За нищо на света не би погубил кон. Обича конете.

— Хората вършат какво ли не, само и само да постигнат своето.

— Е, би могъл да почака, докато банката обяви търг за ранчото, нали съм го ипотекирала — изрече умърлушено младата жена. — Защо да си прави труда да убива коня?

Брейди не отвърна нищо, само метна ласото да хване един жребец, отделил се от ергелето.

— Не, Джак Мърдок не би го сторил. Как ще иде чак до там? И какво е направил с главата? Нещо не се връзва, Брейди.

— Така си е, госпожице Джули.

Следобед, щом тя се прибра, по телефона ѝ се обади Кен Ламонт, да ѝ се извинял, че се е разчуло за кобилата.

— И аз не знам как е станало, честен кръст, ама и журналистите са научили и сега напират да отразяват събитието.

Джули се смръщи. Знаеше прекрасно как се бе разчуло.

Предния ден Кен се бе върнал в града и бе разказал на всеки срещнат. Не че беше лош човек, просто цял живот бе живял в това затънтено градче и умираше от скука. А каква по-интересна клюка от това, че един кон е бил убит, и то не как да е. Но станалото станало, рече си Джули.

— Не се притеснявай, Кен — успокои тя заместник-шерифа. — И бездруго щеше да се разчуе.

Кен мълча дълго и накрая се прокашля.

— Имам лоша новина — поде плахо. — Вече дойде един, бил репортер от „Нейшън“, оня, жълтия вестник. Разпитва де, когото срещне. Няма начин да не открие къде е ранчото ти. Та си рекох, че няма да е зле да те предупредя.

Джули се свъси като буреносен облак. Само това ѝ липсваше! Помнеше какви главоболия си бе имал на времето баща ѝ с тия драскачи от жълтите вестници! Божичко, какви заглавия бяха наслагали! „Извънземни правят опити с добитък! Дали не идва ред и на хората?“

— Обадих се и в Холман. Ще пратят човек — допълни Кен. — Всичко е свръхсекретно. Отпърво не искаха да ме свържат с екипа, обаче и аз отказах да обясня за какво става дума. Накрая, щом им споменах за липсващата глава, ги зачовърка любопитство.

— Е, значи все пак има и добри новини — отбеляза Джули. — Тоя репортер обаче... Щеше да е за предпочитане, ако... Но, карай!

— Влизам ти в положението — рече заместник-шерифът. — Типове като него могат да ти скъсат нервите.

— Все ще се оправя с някакъв си нахакан драскач от града — успокои го Джули. — Не бери грижа.

— Ако имаш нужда от мен, само ми звъни. По всяко време на денонощието.

Тя затвори телефона и се вторачи разсеяно в апарата, вече забравила за досадния репортер. По-важното бе, че от Холман щеше да дойде човек и сигурно щеше да разсее всичките налудничави слухове. Може би щеше да открие кой бе убил коня. И тогава Джули щеше да заведе дело и да получи някакво обезщетение. Кобилата ѝ бе струвала цели три хиляди долара!

Продължи да гледа телефона и да умува какво да прави. Би могла да звъне на Тач в банката и да му посочи дата, както и сума, с която ще погаси част от заема. Знаеше, че не бе зле да му се обади, ала нямаше представа откъде ще вземе парите. Просто ги нямаше. Усети как я присвива под лъжичката. Можеше да изгуби ранчото...

Това бе първият път, когато го призна сама пред себе си. Можеше да изгуби ранчото — беше ипотекано и банката можеше да го обяви на търг или самата тя да се види принудена да го продаде на Джак Мърдок, който даваше мило и драго да притежава истинско ранчо възможно най-далеч от града.

В съзнанието ѝ пробягваха всички тия тревожни мисли, докато си седеше така и ту кръстосваше нозе, ту отново ги пускаше. Репортер ли? Е, и да дойдеше, щеше да му покаже вратата.

Кога ли щеше да пристигне онзи мъж от военновъздушната база в Холоман? Държавата надали се интересуваше от проблемите на Джули. Сигурно щяха да минат доста седмици, докато се заточи бюрократична преписка и се наумуват кого да пратят. О, можеше и просто да се откажат и да не разследват случая.

Тя въздъхна дълбоко и усети как се изнервя. Де да можеше поне веднъж да си отпусне душата и да не се притеснява за всичко, пък да става каквото ще! И да не дойде никой, чудо голямо. Все щеше да намери изход. От друга страна, само това ѝ трябваше — из ранчото ѝ да щъкат разни непознати! Особено пък мъже. От мъже направо ѝ призляваше. Дали не бе станала съвсем саможива? Или може би предпочиташе да живее сама и вече не ѝ трябваше никой? Нали навремето бе живяла с мъж?

С Марк Хейдън. В съзнанието ѝ мъчително, почти като нож се връза неговият образ. Да, и Джули бе живяла като всички, познаваше проблемите на така наречения „нормален живот“. Беше се омъжила за Марк съвсем младичка. Бе едва двацет и две годишна, когато той се появи в Трейдинг Пост и баща ѝ го нае за говедар.

Марк Хейдън. Тя запази неговото фамилно име, видя ѝ се прекалено сложно да го променя, но това бе единственото, останало ѝ от него. Той бе по-възрастен, трийсетгодишен, рус, красив и симпатичен. Марк харесваше дъщерята на шефа. А Джули направо хлътна по него, влюби се до уши. В началото той бе същински ангел небесен и тя на бърза ръка се омъжи за него.

Изправи се и закрачи, несъзнателно потърквайки ръка. Една вечер Марк се върна от града, където се бе почерпил с приятели, и се държа като последния грубиян. Не бе минал и месец след смъртта на баща ѝ, когато се прибра мъртво пиян и я преби от бой. Джули не знаеше какво да прави. На другия ден той ѝ се извини, целуна я и я прегърна и нали си бе младичка и глупава, тя му прости и повярва на обещанията му, че никога повече няма да се повтори.

До следващия път.

Тогава се наложи да си сложи тъмни очила, за да скрие насиненото си око, както и унижението. Ала не намери сили да си изплаче мъката пред никого и Марк отново започна да ѝ сваля звезди от небето.

По онова време Джули не го съзнаваше, но малко по малко започна да се обезверява. Баща ѝ бе починал и я бе оставил сам-самичка, малко след това майка ѝ бе отишла да живее във Фармингтън, а Марк... Марк съвсем се пропи и започна да се държи ужасно.

В брака ѝ имаше и други проблеми. Щом се сети за тях, я присви стомахът. Никога не бе изпитвала наслада от физическата им близост. В началото една нейна приятелка ѝ каза, че било естествено, с годините всичко щяло да си дойде на мястото — на някои жени им трябвало повече време. Ала след като Марк започна да я бие, Джули сякаш издигна в съзнанието си стена, преграда, с която да се брани. И не само в съзнанието, но и в тялото си.

Дали не беше фригидна? Не знаеше, пък и не я интересуваше, беше си напатила с Марк толкова, та ѝ стигаше за цял живот. Занапред нямаше да има други мъже, още мъка. Нямаше да позволи някой да ѝ причинява отново такава болка. Продължаваше да крачи из стаята и да разтрива несъзнателно ръката си. В известен смисъл извади късмет, че Марк ѝ счупи ръката — това окончателно ѝ отвори очите и тя го изгони. Брейди се погрижи той да не припарва повече до ранчото — изпъди го, когато Марк Хейдън се появи отново. Така той изчезна от Трейдинг Пост като семе на плевел, отнесено от бурен вятър.

Джули остана с горчивите си спомени, с изпепелена душа и с усещането, че бе орисана да живее сам-сама с тежката работа и с Брейди и Ханк, които да я пазят. Съзнаваше, че като всеки несретник се бе озлобила. Не бе в състояние да се отърси от огорчението, ала би могла да го впрегне в своя полза, да черпи сили от него. Знаеше, че се лишава от куп неща, затова пък си имаше ранчото, животните, своята независимост и самостоятелност.

Ето защо бе сигурна, че все ще намери изход от финансовите си затруднения. Бе длъжна да го стори. Грабна шапката си, отпи от чашата още една глътка студена лимонада и отново излезе в юлския следобеден пек. Чакаше я работа, нямаше за кога да се отдава на спомените и тревогите си.

Вратата се затръшна подире ѝ, слънцето я заслепи и жегата я обгърна досущ като живо същество. Джули издумка с юмрук по вратата на бараката.

— Хайде, Брейди! Стига си спал! Ханк! Да се залавяме за работа.

Тръгна и тъкмо да прекоси двора, когато чу откъм прозореца как Брейди избоботи:

— Да, да, идвам ей сега! Хайде, Ханк, поразмърдай се, момчето ми, и раздигай тия кутии от бира!

Тя спря, изправи рамене и се запъти към плевнята.

ВТОРА ГЛАВА

Бен Танър усети, че вълнението го залива досущ като пареща вълна, точно както навремето, секунди преди да направи лупинг с някой бомбардировач Ф-16. Напъха във военната раница още една тенис фланелка и два чифта чорапи, огледа тясната като кутийка баня да не е забравил нещо и се помъчи да се успокои.

Убит кон с липсваща глава! Вероятно ставаше дума за нещо съвсем банално, за хищници, оглозгали мъртвото животно, но не бе изключено да се бе повторила касапницата отпреди десетина години, така и останала без обяснение.

Трябваше да си вземе и старото износено авиаторско яке. През деня може и да бе трийсет и пет градуса, ала нощем във високата пустиня на Ню Мексико понякога сковаваше голям студ.

Божичко, Лори! Насмалко да забрави да ѝ звъгне и да ѝ каже, че заминава.

Той бе задръстил двустайния апартамент, състоящ се от хол и спалня, с какви ли не вещи, трупали се през живота му. Кажи-речи, нямаше кътче, където да не се виждаха купчини вестници, списания, джунджурийки, които бе събирал във военновъздушните сили, докато служеше на Филипините, вещи, останали му от петнайсетгодишния брак. В жилището, по шкафовете и под леглото имаше дори неща на дъщеря му Лори. Трябваше да я накара да ги прибере някой ден в кашони.

Седна на тясното канапе и набра телефонния номер в общежитието в Албакърки, където живееше Лори, откакто бе отишла да следва в университета на щат Ню Мексико. Можеше и да се отбие дотам на път за... Как ли се казваше, а, да, Трейдинг Пост, но изгаряше от нетърпение час по-скоро да иде на местопроизшествието. Не искаше да се отклонява. И бездруго го чакаше близо цял ден път.

Дали днес сутринта дъщеря му имаше лекции? Да го убият, не можеше да си спомни.

Тя обаче си бе в стаята, гласът ѝ звучеше сънено. Дано все пак не отсъстваше от лекции и не си губеше времето по среднощни купони. Първи курс не бе шега работа.

— Здравсти, тате, какво си подранил такъв? — промърмори момичето, след като сподави прозявката.

— Наближава девет, детето ми. Не трябва ли да ходиш на лекции?

— Днес не. Ти не бери грижа, не кръшкам от занятия. — Лори въздъхна отчаяно, сякаш да му каже: „Толкова ли не проумяваш, че вече съм голяма?“.

— Извинявай — рече Бен. — Слушай, след малко заминавам, отивам на север, в някакво градче на име Трейдинг Пост.

— Знам го. В гимназията ходихме там на поход.

— Виж ти! Пращат ме да разследвам един случай и не знам колко ще се бавя.

— Какво е този път? — попита дъщеря му, вече съвсем разсънена.

— Мъртво животно с липсваща глава. Преди няколко години в пустинята край Фармингтън пак имаше няколко странни случая на обезглавени животни. Така и не се разбра какво точно е станало.

— И сега се е почнало отново, тъй ли?

— Нямам представа. Може да е шум за нищо.

— Или НЛО — отсече Лори.

— Хайде, момичето ми, да се обзаложим!

— Дадено. На следващата ти заплата.

— А, без тия. Хващам се на бас на един долар, че обяснението е съвсем логично.

— Например?

— Ще ти звънна да ти кажа.

— Голям скептик си, тате. Обаче при всички положения ти пожелавам успех. Хайде, тръгвай! Обичам те!

— И аз, момичето ми. И умната! Ако имаш нужда от нещо, потърси ме чрез тамошния заместник-шериф.

Най-трудното нещо, което Бен Танър бе правил през живота си, беше да каже на дъщеря си, когато тя бе дванайсетгодишна, че майка ѝ има рак и не ѝ остава да живее много. Следващата година, след смъртта на жена му, когато вече не ходеха на свиждания по болниците

и останаха сами, животът им се превърна в същински ад. Каръл бе осмисляла съществуването им, беше съпруга, майка, приятелка и любима, център на тяхната вселена. И най-неочаквано бе зейнала черна дупка.

Мъчителна и болезнена. Отпърво, кой знае защо, Лори винеше баща си за смъртоносния тумор в главата на майка си. Ако предната година не бил прекарал в Азия, ако не бил летец, ако бил като всички останали татковци... Живееха с угризения, обвинения и гняв. Как бе възможно някой да ти липсва толкова болезнено? После обаче лека-полека се съвзеха, вечер започнаха да си говорят, да излизат по заведения, да ходят заедно на кино, сетне — да се усмихват, дори да се смеят от все сърце. Щяха да преодолеят мъката.

Той се опита да си спомни кога Лори за пръв път му бе натякнала, че е пилот. Беше го попитала: „Толкова ли се налага, тате, да летиш? Ами ако и на теб ти се случи нещо? Не можеш ли да си намериш работа долу, на земята?“.

Имаше нужда от него. Останала без майка, се нуждаеше от баща, който да е до нея, а не да заминава за по три месеца на изпитания било в Северна Англия, било в Япония и да оставя съседката да я наглежда.

Но Бен все отлагаше — не можеше да живее без самолетите. И ден нямаше да издържи зад някое бюро, като офицер запасняк. Честно казано, беше му неприятно, че дъщеря му настоява да излезе в запас. По едно време дори се ядосваше на жена си, задето го бе оставила да се оправя сам-самичък с детето.

Минаха няколко месеца. Лори отиде да живее при едни техни приятели, докато той изпитваше в Калифорния нов модел боен самолет на фирмата „Локхийд“. Когато се прибра в Ню Мексико, му сервираха наведнъж две неприятни изненади. Първата дойде от Лори, която се завайка жално: „Стой си тук!“. След половин месец пък неговият командир направо му заяви:

— Погледни истината в очите, Танър, трийсет и шест години е възраст, на която не ти приляга да летиш като някой хлапак! Остави изпитанията на новите модели на младоците. Слез на земята!

— Какво, в наземните служби ли ме пращаш? — тросна се ядно и стъписано Бен.

Е, не го пратиха в наземните служби, просто го прехвърлиха да кара тромавите транспортни военни самолети, а това никак не му бе

присърце. Някъде по същото време на едно гости в Аламогордо, щата Ню Мексико, срещна случайно Джон Ривийл, който оглавяваше екипа, изследващ НЛО, и той му предложи да излезе в запас и да дойде на работа при него. Бен само това и чакаше, предпочете да иде в екипа, вместо да търка някое бюро и да кара транспортните, прилични на грамади самолети. Е, не бе кой знае каква работа, ала все пак бе различна. А и дъщеря му беше на върха на щастието.

От недодялано тринайсетгодишно девойче тя се превърна в тъничка, снажна тъмнокоса млада жена. По време на вечеря разговорите им вече бяха на по-сложни теми; той се тревожеше за първите ѝ срещи с момчета, по-точно за сексуалните проблеми. Жалко, че Каръл вече я нямаше да поговори с дъщеря им. Добре, че сестра му Нан им дойде на гости от Сиатъл и си побъбри по женски с Лори.

Но какъв бе коментарът на дъщеря му, след като закараха леля ѝ на летището в Албакърки?

— Знаеш ли, татко — рече му, — беше излишно да викаш леля да ми обяснява всички тия неща за секса и гаджетата. Вече бях наясно по въпроса.

След смъртта на Каръл и Бен бе излизал с две-три жени, с които обаче го запознаха или колеги летци, или хора от екипа, изследващ НЛО.

— Време е да прежалиш Каръл — му бе казала Елена Рединг на един излет, след като пийнаха по няколко чаши вино — и да си намериш жена. Я, мъж за чудо и приказ си, цял живот ли ще стоиш сам? Помисли и за Лори!

Именно за това и мислеше — за себе си и за Лори. Последното, което им трябваше, бе да си усложняват живота, най-сетне придобил смисъл. Нямаше я болката, той отново гледаше в бъдещето. И пазеше прекрасни спомени от своя брак. Какво повече му трябваше?

Заклучи апартамента и излезе на улицата, огряна от яркото слънце на Ню Мексико. Дали не бе забравил нещо? Беше звъннал на Лори. Бе взел черното квадратно куфарче с всичко необходимо — епруветки, препарати, нови хирургични ръкавици, гайгеров брояч, трийсет и пет милиметров фотоапарат, светкавица, микроскоп, джобно фенерче и ролетка. Работата му бе, меко казано, необичайна, за нея се искаха най-различни инструменти и уреди, препарати, ролетки, специален филм. Бен работеше в екипа вече от около пет години и бе

използвал в изследванията си какви ли не странни неща, като се почне от хартиени изрезки, пощенски пликосе и найлонови торбички и се стигне до термоси и детски магнитчета.

Използваха, естествено, и компютри, макар че той обикновено пращаше събраните данни в базата в Холоман, където специалистите ги вкарваха в компютъра и ги обработваха.

Включи двигателя на джипа да загрее — не му отне много време, понеже температурата в Аламогордо вече бе близо трийсет градуса — и развълнуван повдигна черна вежда. Обезглавено животно! Колегите от екипа си умряха от завист, когато сутринта, още по мръкнало, Джон Ривийл му звънна, за да му възложи случая. Бен обаче знаеше, че шефът не го фаворизира. В Холоман той се славеше като специалист, откриващ отговорите на всички загадки. А и още от времето, когато бе летец-изпитател, имаше разрешително за секретни райони, което спестяваше доста седмици тичане. От четири десетилетия всички местности, където се бяха появявали НЛО, бяха засекретени, а те никак не бяха малко. Не само пилотите от военновъздушните сили съобщаваха, че са станали свидетели на странни неща, и летци от гражданската авиация твърдяха, че са се натъквали в безбрежното синьо небе на необичайни обекти. През петдесетте години военновъздушните сили се бяха нагърбили с проучването на тези обекти и оттогава с надпис „строго секретно“ в сейфовете бяха заключени цели километри магнетофонни записи с разкази на очевидци, дори и филми, та населението — клетите, нищо неподозиращи обикновени хора, да не се плашат.

Бен подкара джипа с брезентов гюрук на север, към междущатско шосе № 25 и се усмихна цинично — някои смятаха, че няма нищо страшно, ако неколцина военни разполагат с тайните материали, но че добрите стари Съединени щати едва ли не ще се издънят, ако някой цивилен се добере до секретните документи. Макар че и той беше военен, понякога им се чудеше на тия в армията с тяхната параноя — от какво толкова се страхуваха? Че ще ги нападнат зелените човечета от Марс ли?

Лично Бен бе убеден, че няма никакви зелени човечета, нито пък извънземни с полупрозрачна кожа, несъразмерни глави и огромни умни тъмни очи, които кръстосват надлъж и шир небесата. Бе сигурен,

че има логично, съвсем елементарно обяснение за всичко под слънцето и то просто трябва да бъде намерено, осмислено, проучено.

Профуча покрай сергиите със закуски, киносалоните и паркингите за стари коли и се насочи към магистралата. Славеше се като единствения специалист, разгадаващ всички тайни на небето. Тъкмо той бе приложил съвременната компютърна наука, за да проучи сантиметър по сантиметър доста мъглявия филм с НЛО, заснет с любителска камера над Каталина Айлънд в щата Калифорния, и да докаже по безспорен начин, че на него се вижда най-обикновен двумоторен самолет, кръжащ на фона на слънцето под необичаен ъгъл. Колко разочаровани бяха хората, искрено убедени в съществуването на НЛО! Но както често си мислеше Бен, за предпочитане бе да погледнат истината в очите.

После в една нива във Върмонт откриха симетрични кръгове върху тревата, които, както се оказа, бяха прогорени от неколцина находчиви гимназисти, решили да си направят шега, и то остроумна. Обаче местните хора си въобразиха какви ли не неща и се наложи той да види за пръв път прочутата тучна Нова Англия през есента.

Дотук най-лесната му задача бе да изследва няколко НЛО, забелязани на 30 март 1989 година над Финикс, щата Аризона. Е, неидентифицираните обекти, проблеснали върху мастиленочерното нощно небе, се оказаха най-обикновен непредвиден метеоритен дъжд, въпреки това от градския съвет на Финикс се бяха обадили в Холоман, та да повикат от военновъздушните сили специалист, който да запуши устата на местните паникьори.

На Бен му бяха възлагали да проучва и тежки, и леки случаи. Ала всеки си имаше своето обяснение — на пръсти се брояха отговорите, които му бяха убягнали, и то само защото не разполагаше с достатъчно факти. Отговори съществуваха, просто бе изтекло времето, когато човек би могъл да ги открие.

В Холоман все му натякваха, че е адвокат на дявола. Всъщност бе приел работата, предложена му от Ривийл, колкото да не кара тромавите транспортни самолети и да не бъде принуден да гние на някое летище. Е, като пилот и той се бе натъквал горе в небето на разни странни неща и му бе любопитно като на всеки друг. Работата в Холоман поне беше интересна — е, не бе като да летиш с изстребител, но пак си бе вълнуваща.

Докато наместваше слънчевите очила с метални рамки, Бен си помисли, че едва ли не цяла вечност бе чакал това повикване. Убито обезглавено животно! Вече десетина години, откакто от Уайоминг и Колорадо, а сетне и от Ню Мексико бяха съобщици за първите такива случаи, никой не бе изказал що-годе приемливо предположение какво или кой бе убил по такъв странен начин животните. Нямахме и никакви вещественни доказателства. В началото всички си мислеха, че става дума за секретни опити. Ала той, както и мнозина други, имащи достъп до свръхповерителните документи за всички провеждани експерименти, знаеха, че не е така.

Бен караше с лекота малкия джип — бе отпуснал нехайно ръка върху кормилото и бе изпружил крак, обут в ботуш, през рамката на свалената врата. Горе, на фона на ослепителното утринно слънце три източени реактивни самолета, току-що излетели от базата, правеха над пустинята лупинги и току се разделяха като листенцата на цъфнало цвете. Пилотите си ги биваше — е, можеха да вземат завоя малко по-чисто, ама карай...

Навремето той се славеше като добър летец. Но беше по-добър в изпитанията, отколкото във въздушната акробатика. Притежаваше цялата дързост на младостта, тръпката на първооткривател, смелостта да направи дори невъзможното, за да разшири хоризонтите на безбрежния небосвод. Командирът му, разбира се, бе прав — небесните предели бяха за младите, за съвсем младите. Пък и Бен имаше задължения към Лори. Въпреки това усети как го присвива под лъжичката при вида на ония момчета горе, които с тътнещите си източени машини ту се извисяваха, ту се снишаваха над ширналата се пустиня, тласкани от усещането, че светът им принадлежи...

Той смяташе в скоро време да си купи малък двумоторен самолет марка „Чероки“, колкото да се забавлява и да лети за удоволствие. Е, нямаше да е боен изстребител, ама нали пак щеше да лети и да си пробва рефлексите!

Пътуваше на север през местност, разпростряла се докъдето поглед стига. Волю-неволю трябваше да признае, че пустинята прилича малко на небето — и тя бе безкрайна, разлата, изпълнена с изненади, вдъхваща усещането за свобода. Но докато небето бе синьо, а на хоризонта бяло, пустинята бе нашарена с какви ли не багри — червени назъбени плата, тучни ливади, сребристо маслиненни прерии,

златни ниви слънчоглед, морави планини под ослепително синия небосвод. И въздухът в пустинята бе по-различен, някак резлив, чист като диамант. Поетите я възпяваха, художниците прииждаха в Югозапада да я рисуват, индианците я боготворяха, а Бен се чувстваше много спокоен сред тази неописуема прелест.

Трейдинг Пост. Падаше се в северозападното ъгълче на щата, мъртва точка в пустошта. Дано заместник-шерифът Кен Ламонт не бе вдигнал фалшива тревога и отново не ставаше дума за кон, издъхнал от жажда или разкъсан от хищници. Все пак Ламонт бе обяснил на шефа му, че главата била отрязана като с хирургически скалпел. Дали изобщо имаше представа какво е скалпел?

За да избегне задръстванията около Албакърки и Санта Фе, той пое по второстепенните пътища на север и запад, през съхранили се от столетия испански и индиански селища, пръснати из голата висока пустиня. Бе идвал по тия места в щата само веднъж и сега, както и тогава, бе смаян, че тези градчета и хората в тях сякаш живееха извън времето. О, да, покрай шосето имаше бензиностанции и сергии, на които се намираще всичко — от пресни плодове и зеленчуци до питки с кайма и накити от сребро и тюркоази. Мяркаха се индианки в шарени поли, мексиканки в национални носии. Дори и в най-затъntenите паланки имаше католически черкви. Така де, едно село няма завършен вид, ако насред центъра му търпеливо не се възправя камбанарията на стар кирпичен храм. Навсякъде цареше спокойствие, сякаш този край бе недокоснат от цивилизацията. Лете туристите идваха и си отиваха, а коренните жители на Америка ги наблюдаваха развеселено и снизходително.

Бен спря в едно селце и си купи от уличната сергия топла питка с пълнеж и накълцани на ситно зелени люти чушлета, над която се виеше пара. Изпи две оранжади и извади картата.

— Това ли е пътят за Фармингтън? — попита той продавача.

Човекът се взря в картата, докато Бен бършеше врата си с носна кърпа на сини и бели карета.

— Да — отвърна мъжът на испански и посочи с ръка. — Трудно е да сбъркате. — Сгъна картата и я върна на Бен. — Ама минете по магистралата. По-бързо е.

— Е, с тоя джип няма как да стигна бързо — кимна Бен към очукания червен автомобил.

Макар че бе тромав и гълташе бензин като ламя, джипът му вършеше идеална работа в пустинята. Лори го бе кръстила Нели.

Той погледна часовника си и пресметна, че някъде към три и половина щеше да бъде в Трейдинг Пост, който се падаше точно на юг от Фармингтън. Чак до осем бе светло, щеше да разполага с предостатъчно време, та още преди мръкнало да открие мястото, където е било убито животното. Носеше и палатка, както и бутилки вода и в случай, че го забавеше нещо непредвидено, можеше да поработи и след залез-слънце. Хрумна му, че този заместник-шериф — Кен Ламонт, сигурно не бе заградил района и не бе сложил някой да го пази, но надали бе чак толкова глупав.

В два часа вече бе горещо като в пещ. Бен беше махнал вратите на джипа, ала бе оставил гюрука да му пази сянка.

Жегата се надигаше на трепкащи талази от напеченото от слънцето платно на шосето и при хоризонта далечните планини наподобяваха огромни червени кораби, плаващи по безцветен океан.

Той свали очилата с тъмни стъкла, които приличаха на авиаторски, и избърса челото си със силен слънчев загар. Беше канска жегга. Пресегна се за бутилката с вода и отпи голяма глътка, усещайки как хладката вода се стича на вадичка по обраслата му с четина брада и по вече мократа от потта тенис фланелка. Слънцето напичаше като обезумяло, от сушата след джипа се вдигаха валма прахоляк. Въпреки всичко Бен обичаше Ню Мексико. Природата тук бе дива, волна, сякаш непокътната, макар че от столетия по тия места живееха индианци, сетне по тях се бяха заселили конквистадорите от Испания и накрая белите, придошли на цели тълпи по прочутия път Санта Фе. Въпреки че бе роден и израсъл в хладния и влажен Северозапад, той смяташе, че сега тъкмо тук е неговият дом.

В Ла Яра напълни бензин и помоли да го упътят. До Трейдинг Пост му оставаше цял час път. До градчето нямаше нищо друго, освен странна пустош, суха и безмилостна. Тук-там в далечината се мяркаше някое селце или ранчо, но толкоз. Почвата бе спечена и напукана от прежурящото пустинно слънце, на хоризонта не се виждаше и едно-едничко облаче.

Мъртвият кон. Какво ли го бе погубило? Дали наистина НЛО? Не, Бен не вярваше в такива небивалици. Мнозина измежду колегите му бяха уверени в съществуването на НЛО, благодарение на тези

неидентифицирани обекти се бяха прочули, ала никой засега не бе успял да го убеди, че ги има. Никак не бе изключено и този кон, и другите животни, убити преди няколко години, да са станали жертва на привържениците на някой сатанински култ. Въпреки всичко той беше длъжен като служебно лице да открие и да събере всички веществени доказателства и да разбули загадката.

Колкото и отдаден да бе на работата си, колкото и съвестно да я вършеше, Бен съзнаваше, че понякога бе прекалено самоуверен. На четирийсет и една години още се радваше на отлично здраве, само дете от време на време го болеше глава, резултат от честата смяна на атмосферното налягане, на която бе подложен, докато беше летец. Бе висок близо метър и деветдесет със сиво-сини очи и къдрава черна коса. Навремето Каръл все се шегуваше, че бил снажен и с волево лице като на кинозвездата Сам Елиът. „Но си по-хубав от него“, добавяше, а той още малко и да се изчерви, понеже не се интересуваше особено от външността си. Ала ако имаше възможност да промени нещо у себе си, щеше да поиска брадата му да не е толкова гъста — налагаше му се да се бръсне едва ли не по два пъти на ден.

Трейдинг Пост бе от градчетата, на които Лори викаше „мижави“. „Ако замижиш, нищо чудно да го подминеш, тате.“ В него имаше малка бакалия, банков клон, магазин за вещи втора употреба, бензиностанция, павилион за сувенири и фризьорско салонче. Закусвалнята „Грейси“ с петнайсетина места затваряше в два следобед. Кабинетът на заместник-шерифа — самият шериф бе във Фармингтън на трийсетина километра оттук — се помещаваше в тясна като кутийка стая зад бакалницата и в него имаше телефон, радиовръзка, бюро, кантонерка и един-единствен стол. Нямаше дори арест. Както и седалището на шерифа, ресторантите и мотелите, затворът бе чак във Фармингтън.

— Вие ли сте Кен Ламонт? — попита Бен, след като надзърна в стаичката.

— Да! — Заместник-шерифът, мъж на средна възраст, стана, пооправи униформените панталони и пъкна палци в колана от змийска кожа. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Казвам се Танър, Бен Танър — поясни той и затвори вратата след себе си. — От Холоман. Обаждали сте се на шефа ми.

— А, да. Но не ви чаках толкова скоро. Доста бързо пристигнахте.

Бен се усмихна и свали лениво слънчевите очила. Друг път бързо, ама какво да го правиш, ченге от провинциално градче, помисли си.

— Ами да, минах по второстепенните пътища.

— Тъй... Чаша кафе? Или кока-кола? Холоман, значи. Да не сте летец?

— Бях — отвърна лаконично Бен.

— Виж ти! Вие, летците, непрекъснато минавахте с гръм и трясък над градчето ни, докато госпожа Хикман, собственичката на бакалията, не се оплака във военновъздушните сили, че ѝ чупите бурканите със сладкото. Колко бързо се движат реактивните самолети?

— Бързо — отвърна припряно Бен. — Някои по-бързо от другите. Обаче честно да ви кажа, Ламонт, никога не съм чупил бурканите на госпожа Хикман.

— Искате ли кафе, Танър?

— Много сте любезен, ала предпочитам да видя това ваше мъртво животно.

Бен натърти на думата „ваше“, понеже бе открил, че хората ужасно държат на своите малки открития. Понякога неговата напористост му пречеше. Но наистина не го свърташе, той все бързаше, макар и да се мъчеше как ли не да намали оборотите и да не е толкова припрян.

— Мъртвата кобила всъщност е на госпожица Джули — поясни Ламонт и се извърна към картата зад себе си. — Джули Хейдън, де. Собственичката на ей това ранчо... — посочи той. — На около тринайсет километра по окръжно шосе №5. Завивате наляво по черния път, сетне при разклона пет километра по-нататък пак завивате наляво. И сте там.

— Ясно — кимна Бен и отиде при картата да я разгледа. — Нали госпожица Джули Хейдън няма да има нищо против, ако отида направо там, където е убит конят?

— На ваше място не бих го направил. Има едно зло куче, пък и Брейди...

— Брейди ли?

— Брейди Тазаву, индианец, който работи при госпожица Джули. Откакто тя се разведе, Брейди и момчето му не дават и косъм да падне от главата ѝ. Не пускат никого да припари до ранчото.

— Ъхъ...

— Та затова идете първо в къщата. Няма как да я подминете.

То оставаше да я подмина, както ми я описваш, излиза, че е едва ли не някаква крепост, помисли Бен и си представи собственичката като стара мома особнячка, заобиколила се с предани ѝ до смърт псета и яки мускулести индианци, които никога не се усмихват. Чудничко!

— Сигурен ли сте, че не искате кафе?

Бен поклати глава.

— Ще наля бензин и тръгвам веднага, докато не се е стъмнило... — Понечи да излезе, но отново спря. — Между другото, Ламонт, вие тук имате ли някакви предположения за коня? И за другите животни, убити преди години?

Каза го доста нехайно, ала въпросът му бе съвсем сериозен. Местните хора често знаеха много повече, отколкото казваха. Ламонт потърка брадичка.

— Някои твърдят, че били ония, НЛО — сви той рамене. — Лично на мен не ми се вярва.

— На мен също — рече Бен и излезе.

Докато пътуваше с джипа, бе принуден да признае, че минава през едни от най-безплодните и обезлюдени земи, които бе виждал. Бе прелитал със самолета над тази част от щата и знаеше, че тук е пустош, но сега, докато я прекосяваше, направо му се сви сърцето. По безводната хълмиста местност само тук-там се мяркаха някоя крава или овца и пътни знаци, показващи, че наблизо има незаградено пасище. Животните пасяха, ала един Бог знаеше какво, вероятно ниската рядка кафеникава трева. Колкото до водата, не само лятото се бе случило сушаво. Според статистиката Ню Мексико бе най-сухият щат в страната. Упоритостта на жителите му наистина бе невероятна.

Джули Хейдън. Или госпожица Джули Хейдън, както се бе изразил Ламонт. Той си я представи като амазонките от уестърните — яка, едра мъжкарана със силен слънчев загар, изпръхнала от вятъра кожа и напращели под карираната риза мускули. Дано го оставеше да си свърши работата.

Както му бе обещал заместник-шерифът, Бен намери лесно ранчото на Хейдън. Нямахше как да завие в погрешна посока, тук просто нямаше шосета. Подкара бавно по дълга алея, всъщност продължение на черния междуселски път, и съгледа три постройки — кирпичено ранчо със самотно дърво, надвесено над верандата, климнала плевня и нещо, което приличаше на барака. Дали в нея не живееха индианците, които не се усмихваха никога?

Той спря при бараката и угаси двигателя. Чу лай на куче. Свали си очилата и стъпи върху твърдата земя, сетне избърса с носната кърпа потта по врата си и се огледа. Не видя кои знае какво — заградено място за добитък, няколко навеса, познавали и по-добри времена, две-три ръждясали селскостопански машини, стара водна помпа, монтирана върху кладенец, счупена пералня, зарязана зад бараката, син пикап, който явно още бе в движение и от чиято задна страна на каросерията висеше сено. Бен пак си сложи слънчевите очила. Имотът изглеждаше беден. Функционален, но беден.

Ала имаше още нещо. Вероятно местността в далечината на юг и запад направо от равната като тепсия долина се възправяше дълго, сякаш отсечено отгоре розово плато, което потрепваше в следобедната мараня. Той си представи многообразието от летни багри, които в по-дъждовни години сигурно застилаха като с шарен покров всичко наоколо и мамеха, зовяха със своята дива прелест. Може би беше приятно да седнеш вечер на предната веранда и да погледаш как огромното оранжево слънце залязва зад платото...

Изкачи трите стъпала на верандата с чувството, че токовете на ботушите му са прокълтели прекалено силно. Но защо не се виждаше и жива душа? Нима Ламонт не ги бе предупредил, че Бен ще дойде? Той издумка по вратата — веднъж, втори път. Накрая чу отново кучешкия лай вратата се отвори рязко и пред него изникнаха шейсеткилограмово куче, същински звяр, и зейналите като черни очи дула на двуцевка.

ТРЕТА ГЛАВА

Проклети репортери, като са от града, се мислят за голяма работа, помисли Джули и натисна спусъка лекичко, колкото да стресне неканения посетител. То се знае, нямаше намерение да стреля, цял живот бе боравила с пушки, ала мъжът надали се досещаше за това.

— Нямате работа тук, господине, махайте се от земята ми. Веднага!

Сякаш по знак Койот оголи бели зъби и изръмжа гърлено. Без изобщо да се помръдва, мъжът продължи да гледа невъзмутимо и дръзко пушката, сетне извърна очи към кучето.

— Прощавайте, но... — подзе спокойно непознатият.

— Както вече ви казах...

Човекът продължи да стои, не се бе уплашил нито от Койот, нито от нейната двуцевка и тя неволно сведе пушката.

— Не знам кого очаквате, ала съм дошъл, понеже ме повикахте — тросна се мъжът. — Освен това не са ли ви обяснявали, че заредена пушка не се държи срещу човек? Ако, разбира се, изобщо е заредена.

Най-хладнокръвно се пресегна и отмести дулото, сетне погледна предизвикателно със сивкавосините си очи Джули. Тя отново вдигна рязко двуцевката и се сопна:

— Ама вие какво си въобразявате? Какви ми ги дрънкате... — рече младата жена и млъкна насред изречението.

Какво й каза? Май че го е повикала. Смутена, впери поглед в него и изведнъж разбра — ами да, това сигурно бе човекът от базата на военновъздушните сили. Свали припряно оръжието и изкрещя на Койот, след което огромният жълт звяр се сви в ъгъла.

Почувства се кръгла глупачка. Вместо да прави прибързани заключения, трябваше да поразгледа непознатия и веднага щеше да разбере, че един репортер от източните щати няма да й се изтърси по прашни джинси, износени ботуши и тенис фланелка. Мъжът пред нея бе прекалено размъкнат, с прекалено силен слънчев загар, че да е журналист от голям град.

— Аз такава... — подзе Джули и въздъхна, осъзнала, че му дължи извинение, задето бе насочила пушката право към лицето му. За беда, извиненията не бяха нейната стихия — Аз... — повтори пак плахо. — Да ви призная, ви взех за друг... За един човек, който наистина не искам да припалва до прага ми.

Бен си замълча хладно — нека се помъчи и тя.

— Мислех, че е един репортер — продължи стопанката.

— Тъх! — изсумтя той презрително.

— Извинявайте — натърти Джули и усетила, че гласът ѝ съвсем не е прозвучал разкаяно, погледна наведеното надолу дуло на голямата тежка двуцевка. Накрая я подпря на стената, но с празни ръце ѝ стана дважд по-неудобно. — Казвам се Джули, Джули Хейдън — рече и протегна ръка.

— Досетих се — отвърна непознатият и влезе вътре. — Танър, Бен Танър. От Холман.

Пое протегнатата ѝ длан и се ръкува енергично.

— Кафе? Газирана вода? Или предпочитате чешмяна?

След случилото се бе длъжна да му предложи поне това.

Той поклати глава.

— Стига да нямате нищо против, хайде да пропуснем любезностите и да идем да видим това ваше мъртво животно.

— Добре, щом искате. Да тръгваме!

Тя грабна от куката сламената каубойска шапка, нахлупи си я чак до веждите и заключи вратата подире им, оставяйки Койот вътре. Чувстваше се много неловко — бе посрещнала мъжа с двуцевка, а сега от нея се очакваше да му говори възпитано, да го развежда, да е любезна. Дали да не му каже още нещо, да му обясни и да му се извини повторно? Не, само щеше да усложни нещата още повече.

— Ще идем дотам с пикапа — предложи Джули и го поведе.

— Предпочитам да пътуваме с джипа — отвърна мъжът и я изгледа. — Стига да не възразявате! В него е оборудването, без което не мога да работя.

Възразяваше, и още как! Тя стоеше на следобедния пек и си мислеше, че този непознат нахлу като хала в живота ѝ и за някакви си пет минути започна да се разпорежда с него.

— Някакъв проблем ли има? — попита рязко Бен Танър. — Ако не ви се идва, само ми покажете откъде да мина.

— А, не, няма проблеми — отвърна Джули, вперила умислено поглед в нозете си. — Просто пътят е много лош.

— Нели, джипът де, ще мине отвсякъде.

Докато той местеше нещата си от седалката до шофьорското място, Джули остави бележка върху вратата на бараката така, че Брейди да я види. Щеше да се притесни, ако се върнеше от пасището и установеше, че нея я няма, а пикапът е пред къщата. Пък и тя нямаше представа колко ще се бавят. Бен Танър вече не бе толкова ядосан, че го бе посрещнала по този начин, и сега Джули виждаше, че той гледа много сериозно на работата си — не бе изключено да останат в пустинята и няколко часа.

Хвана се с едната ръка за дръжката върху светлинното табло, а с другата показва на мъжа накъде да поеме. Той караше добре. Личеше, че не му е за първи път да минава с джипа, или както го наричаше, с Нели, през пустош — заобикаляше умело камъните и ниските храсталаци, пускаше се по инерция по стръмнините.

— Мястото далече ли е? — провикна се Танър, та Джули да го чуе през тътена на двигателя.

— На десетина километра най-много...

Извърна се, за да се увери, че я бе чул, и странно, усети, че не може да откъсне очи от него. Забеляза, че всъщност бе много красив, с дълго, сякаш изваяно лице. Красив, ала и безочлив. Надменен, припрян, с мускулче, потрепващо върху волевата челюст, ама че тип! Държеше се ужасно снизходително с нея, а тя не понасяше това у мъжете.

Седеше и го разглеждаше хладно. Бе някъде на четирийсет — четирийсет и една, но не бе плешив, обратното, косата му бе гъста и буйна, дори от прореза на тениската му се показваха тъмни къдрави косъмчета, каквито имаше и по силните му мускулести ръце.

Джули реши, че с това си лице непознатият ще грабне сърцето на почти всяка жена — с широк нос и трапчинка върху раздвоената, покрита с четина брадичка. Дълго сякаш издълбано с длето лице, което издаваше непреклонна воля. Жалко, само че характерът му не се връзваше с красивата външност.

— Накъде?

— Какво накъде? — попита тя.

— Накъде да карам?

Беше спрял — кога, сега или преди малко? Дали Джули не го бе гледала прехласната прекалено дълго?

— Към оная падина — посочи тя. — Обаче внимавайте, там отрядно има опасен наклон.

Танър превключи на първа скорост.

— Все ще се оправим — отбеляза той сухо.

До мястото, където бе кобилата, имаше доста път. Ако караха по шосе, щяха да стигнат за някакви си десетина минути, но през пустинята щяха да пътуват, кажи-речи, цял час. Слънцето се бе снишило и напичаше дясното рамо на Джули, по челото и над горната ѝ устна избиха капчици пот. Тя махна сламената шапка и прокара китка по лицето си, сетне усети, че Танър я наблюдава крадешком. Сигурно си мислеше, че се държи недодялано, като някоя загубена провинциалистка. Нека си мисли, чудо голямо, каза си предизвикателно младата жена.

Божичко, каква жега! И суша. От време на време и двамата надигаха манерката, която Бен бе взел със себе си, водата се стичаше по брадичките им и приятно наквасваше ризите им. Веднъж той плисна малко от водата и върху тила си. Капчиците по тъмните му косми заблещукаха като диаманти. Джули забеляза, че фланелката му бе подгизнала не само на врата, отпред и под мишниците също се тъмнееха мокри петна. Изведнъж ѝ хрумна странната мисъл, че бе живяла в ранчото с индианците толкова дълго, та бе забравила колко се потят белите в жега, забравила бе как мъже като Танър плувват в пот и вратът и челото им, източеният им гръб, гърдите и стомахът стават вир-вода. Бе забравила как един мъж бърше лъскавите капчици пот по потъмнялото си от слънцето чело и сетне ѝ хвърля поглед. Божичко, колко бързо бе забравила всички тези неща!

Отново извърна очи към пътя и се помъчи, насили се да мисли само за него. Можеше да има парични затруднения и главоболия с онзи писател, автора на уестърни, с Брейди, Ханк и кого ли още не, ала поне вече нямаше проблеми с мъже. Нямаше и не искаше да има. И толкоз.

— Ей при онази урва завийте наляво — каза твърдо тя, все така вперила поглед пред себе си.

Двамата с Брейди се бяха постарали да покрият добре с брезента трупата на коня, но когато приближиха с джипа мястото, още отдалеч се

видя, че хищниците са го нападнали. Танър слезе и огледа смръщен и недоволен онова, което бе останало от животното.

— По дяволите! — изруга той.

Джули също слезе от джипа.

— Сигурно са го надушили лешоядите — отбеляза тя притеснено, доловила колко ядосан бе Танър, който стоеше като вкаменен, с ръце върху хълбоците, и не сваляше поглед от мъртвото животно.

— Чудничко! — процеди той, сетне приклепна и поклати глава. — Толкова ли не можахте да оставите някой да го пази?

Джули погледна брезента, нагънат от едната страна на мъртвия кон. Какво очакваше този мъж от нея, да му се извинява отново ли? А, без тия!

— Можех — отвърна спокойно, — обаче не го направих. Съгласна съм, неприятно е, но станалото — станало, господин Танър.

— Бен — отбеляза той разсеяно.

— Добре де, Бен. Излиза, че сте били напразно толкова път.

Думите й явно му подействаха. Той извърна рязко глава и я изгледа нетърпеливо.

— Ако случайно сте забравили, ме повикахте вие.

— Не, не съм забравила — каза тя. — Ала тук все пак не е лаборатория, където всичко е стерилно и подредено.

— Знам. Но все пак можехте да пазите трупа. Това е единственото веществено доказателство, с което разполагаме.

— Ха, веществено доказателство! Най-расовата ми кобила, похарчих за нея цяло състояние. Искам да знам кой я е убил. Дори да са малките зелени човечета — тросна се Джули ядно. — За вас може и да е шега работа, обаче аз си изкарвам така прехраната.

Той свали бавно тъмните очила и я изгледа, без да мига.

— Ако вещественото доказателство се бе запазило, вероятността да открия кой я е убил щеше да е по-голяма.

Тя подритна пръстта с върха на ботуша си.

— Е, можех да оставя Ханк да пази коня през нощта. Но не се сетих...

— Личи си.

Жегната от ехидността му, Джули присви очи, готова да се заяде, ала видя, че той обикаля и оглежда педя по педя мястото, изследва

внимателно един преобърнат камък, вдлъбнатинката в песъчливата почва, всичко наоколо. Накрая попита:

— Видяхте ли нещо?

Мъжът изобщо не й обърна внимание, върна се при джипа, извади от него голяма, прилична на куфар черна кутия, която отвори, и вътре Джули видя какви ли не уреди и инструменти. Докато тя ги разглеждаше, Танър, или както се бе представил, Бен, пак отиде при джипа и донесе гайгеров брояч. Включи го и тръгна да обикаля бавно с него мястото около трупа на животното в радиус двайсетина метра. Джули чуваше как броячът цъка, но не изписука. Слава богу, поне нямаше повишена радиация.

Щом приключи с гайгеровия брояч, Танър започна да взима проби от почвата, които слагаше в найлонови пликчета, и от мъртвата кобила, които пъкна във флакончета и ги надписа с химикалка. Работеше много чевръсто и делово. Прибра пробите, затвори голямата черна кутия и попита все така делово младата жена:

— Сигурна ли сте, че следите по врата на коня бяха от остър инструмент, а не от остри зъби?

— Да — потвърди Джули, отново изправила рамене. — Все мога да различа следи от зъби.

Мъжът кимна, може би й беше повярвал.

— А имаше ли някакви следи?

— Естествено, от копита. Обаче са на моите коне.

— А следи от автомобилни гуми?

Тя поклати глава.

— И Брейди беше с мен. Огледахме местността сантиметър по сантиметър. Не видяхме нищо, освен трупа на кобилата.

— Значи сте видели трупа само на една кобила. Кажете ми, госпожице Хейдън... Джули, какво или кой според вас я е убил? — попита той уж нехайно, но и предизвикателно.

— Нямам представа. Именно затова сте тук.

— А вярвате ли — натърти мъжът, — че главата на кобилата ви е била отрязана със скалпел и после като по чудо е била вдигната във въздуха и отнесена?

Джули се взря за миг в саркастично извитите му устни.

— Не вярвам в летящи чинии или както там ги наричат — отвърна накрая тя.

— Наричаме ги НЛО.

— Да де, НЛО. От друга страна, господин... Бен, видях и животните, убити през осемдесет и трета. И тогава, както и сега, така и не се разбра какво е станало. Не знам нищо повече. А вие?

Бен я гледа толкова дълго, че накрая ѝ стана неудобно, после кимна, явно съгласен с думите ѝ.

— И какво ще правим сега? — попита най-сетне Джули, за да наруши тягостното мълчание, и премести поглед.

— Сега ще взема тези проби и ще ги пратя в Холоман.

— Значи можем да тръгваме?

— Ама разбира се. Нямаме повече работа тук — натърти Танър, след което сгъна брезента и го метна отзад в джипа.

Докато се връщаха по неравния път, Джули усети, че този мъж ѝ играе по нервите и тя иска да се отърве час по-скоро от него. Наистина бе много неприятно, че мъртвата кобила беше разкъсана от лешояди. Бен Танър може би щеше да намери някакво обяснение.

— Насам ли? — попита той.

— А, не, карайте през ей онази падина.

— Благодаря... — Танър я погледна, сякаш обмисляше нещо, после пак извърна очи към ширналата се пред тях пустош. — Доколкото си спомням — продължи, — онези животни отпреди няколко години са били убити в рамките на няколко седмици, нали?

— Да.

— Интересно. Нали нямате нищо против да поостана няколко дни... В бараката, разбира се — побърза да добави той. — Току-виж убият още някое животно.

Джули се намуси и въздъхна, дори не си направи труда да прикрие раздражението си. Можеше да му каже да отседне в Трейдинг Пост, ала за беда там никой не даваше стаи под наем. От друга страна ѝ се видя смешно да реагира така остро на една съвсем логична молба. Само това оставаше, да се отнася зле към всички мъже — особено към хубавите — заради горчивия си опит с Марк Хейдън, пък и Брейди и Ханк нямаше да допуснат някой да ѝ досажда.

— Да, можете да останете в бараката — отвърна тя без особен ентузиазъм.

Пред тях, по изпепеленото от жегата пасище се простираше прашният път, по който те сякаш пъплеха в настаналата тишина.

Джули не знаеше какво да каже на този мъж. Явно се бе отучила да разговаря с хората. Изисканите обноси не бяха нейна стихия, макар и тя да намираще бързо общ език с онези, които познаваше. Може би бе изгубила дар слово и бе увесила ядно глава заради наглото поведение на непознатия.

Свали шапката, избърса челото и бумтящите си слепоочия и се зачуди какво да каже, за да наруши тягостното мълчание. Дали Танър недоумяваше защо тя се бе съгласила да го подслони с такова нежелание за ден-два в ранчото? Снажният красив непознат до нея сигурно я мислеше за особнячка.

Изведнъж Джули настръхна цялата. Може би наистина бе особнячка. Беше решила да живее наред пущинака сам-сама, с двама индианци, които да я пазят и да ѝ правят компания. Бе издигнала около себе си барикада, същинска крепостна стена, която никой мъж не дръзваше да прекрачи. И дълбоко в себе си съзнаваше, че го бе сторила, понеже бе наплашена и се чувстваше несигурна. Другите я мислеха за оправна, за отдадена на работата. Тя дори се бе научила, когато разговаря, да не си мери много-много думите, ала всъщност изобщо не бе отракана, страхуваше се да не остане до края на живота си сама, но още повече я бе страх да не налети на някой друг като Марк Хейдън. Не че кандидатите напиреха на тумби.

Гледаше пасището отпред, ала усещаше съвсем осезаемо присъствието на Танър, който седеше толкова близо до нея, че ако решеше, Джули можеше да преброи косъмчетата по брадата и врата му. Дали бе усетил какво се крие зад фасадата? Може би беше доловил слабостта ѝ, може би тя бе за него прозрачна като стъкло. Намести се нервно на седалката и стисна с все сила брадичката си. „Да си мисли каквото ще, все ми е едно!“ Искаше само той да си свърши работата и да се махне от живота ѝ.

Не стигаше, че от банката я притискаха да внесе поредната вноска за погасяване на заема и че в живота ѝ с гръм и трясък бе нахълтал този Бен Танър, ами когато изкачиха билото, откъдето се виждаше ранчото, изникна още един проблем. Пред къщата бе спрял покрит с прах черен автомобил марка „Линкълн континентал“. Сто на сто беше на репортера, за когото я бе предупредил Кен Ламонт.

— Сега я втасахме! — промърмори Джули.

— Какво?

— Уф, оная кола там долу — поясни тя. — Сигурно е репортерът.

— За когото бяхте приготвили пушката ли? — подсмихна се развеселен Бен.

— Да — отвърна подразнена Джули. — Ако наистина е той, ще му покажа вратата.

Мъжът до нея прихна, отметнал глава, при което изпъкнаха силните жили върху потния му врат.

— Не се и съмнявам. Обаче ще ви предложи нещо по-уместно — добави той вече сериозно. — Нека аз му кажа, че не е добре дошъл. Ще ви спестя главоболието.

Тя усети как я пронизва смут. За нищо на света нямаше да разреши на този мъж, когото всъщност и не познаваше, да се разпорежда тук. Но... Ако трябваше да е откровена, дълбоко в себе си копнееше тъкмо за това. Проумя, че ужасно дълго е била принудена да се справя в подобни ситуации съвсем сама.

— Е, какво ще кажете? — подкани Бен. — Да го отпратя ли този нахалник?

— И сама ще го прогоня — отбеляза остро Джули и изправи рамене.

Оказа се права в предположението си — лъскавият линкълн наистина принадлежеше на репортер, мъж на име Гари Филипс от Ню Йорк. Завари го да седи пред бараката и да си говори с Брейди и сина му. Подразни се още повече задето Брейди си губеше времето да разговаря с този тип. Хвърли му изпепеляващ поглед и се обърна към Филипс.

— Ще ви бъда благодарна, господин Филипс, ако си тръгнете — рече му с ръце върху хълбоците.

— Викайте ми Гари! — възкликна той и грейнал в самодоволна усмивка, се изправи, за да се ръкува с нея, сякаш не бе чул и думица от онова, което му бе казала.

Тя едвам се сдържа да не го наругае. Огледа го от глава до пети. Мазен дребосък, помисли си. Бе висок към метър и шейсет и пет, бе с черна коса и отблъскващо подпухнало валчесто лице, ала най-неприятни бяха очите му, лъскави черни, мънички, разположени близо до носа. И родната му майка не би повярвала на такива очи.

— Божичко, каква сензация! — продължи да нарежда Филипс, без изобщо да обръща внимание, че Джули не е поела ръката му, за да се здрависат. — Страхотна! Брейди, а и Ханк ме запознаха с историята на областта. А вие знаехте ли, че племето на Брейди, как му беше името...

— Хопи — тросна се отчаяна тя.

— Точно така, хопи. Че племето хопи живеело по тия места, тук, в околността от столетия? Брейди ми се оплака и от тазгодишната суша, каза ми и как индианците се молели да...

— Я чакайте, Филипс — прекъсна го накрая Бен. — Вие от кои вестник сте?

— А, да, аз съм старши репортер от „Нейшън“. — Бен се смръщи. — Вече десет години отразявам всичко в Щатите, свързано с НЛО.

— Това е много интересно, но все пак настоявам — поде Джули.

— Кон! — възкликна невъзмутимо Филипс. — Без глава. Каква сензация! Ще щракна и някоя снимка. Защо и вие госпожице Хейдън, не застанете до убития кон, да ви снимам с него?

— Май прекалихте, Филипс — намеси се пак Бен и пристъпи застрашително.

— А вие кой бяхте? Не ви запомних името... — Лари Филипс извади от задния джоб на панталона си бележник и започна да записва. Най-неочаквано вдигна глава и погледна сериозно Бен с малките си лъскави очички. — Как се казвахте?

— Бен Танър.

— Ранчо ли притежавате? Сигурно сте съсед.

— Не.

— А видяхте ли НЛО? — попита той, както записваше трескаво.

— Слушай, мой човек, май не разбираш от дума — рече Бен. — Госпожица Хейдън те помоли да си тръгнеш.

— И сама ще се оправя — тросна се Джули, ядосана, че Бен се бе запретнал да я закриля.

— Божичко! — изкрещя най-неочаквано Филипс и ги стресна. — Ама вие сте от Холоман! — Извърна се към Брейди, който кимна — явно се забавляваше много.

— Точно така, бледолики, това е спецът по НЛО — рече Брейди.

Джули долови, че мирише на бира и ѝ идеше да го удуши, ала Филипс се лепна моментално за Бен. Ханк, които, изглежда, също се бе почерпил, се бе сврял в ъгъла и се кикотеше. На Джули ѝ идеше да ги удуши всичките.

— Ей на това му се вика работа! — продължаваше да охка и ахка Филипс. — Нали ще ми разрешите да ви цитирам Танър? Кажете ми сега, видяхте ли летящата чиния. Представете си само заглавията! На бас се ловя, че ония от телевизията веднага ще довтасат. Госпожице Хейдън, няма да е зле да ми преотстъпите изключителните права. Бихме могли да напишем книга, ще си поделим хонорара...

— Стига вече! — пресече го Джули, поруменяла от яд. — Тръгвайте си, Филипс, още сега!

Понечи да се завърти и да иде в къщата за пушката, но усети, че Бен я стиска силно за рамото. Той поклати глава, усмихна ѝ се, сякаш не бе разбрала някаква шега, и се извърна да каже нещо на Филипс. Ала Брейди го изпревари. Пристъпи бавно и застрашително напред и извърнал очи нагоре, вдигна ръце към небето.

— В случая няма хора от небето — изрече, имитирайки холивудските индианци. — Това просто е жертвоприношение за Жителите на облаците — изтананика Брейди, а Филипс бръкна припряно в чантата си да извади диктофона. — О, тези животни са убивани от анасазите, от нашите древни предци.

Джули едвам се съдържа да не прихне. Обаче Гари Филипс изобщо не усети, че го взимат на подбив. Записваше като обезумял, със стръвен блясък в очите.

— Кои, кои? Я повторете, да не объркам нещо...

— Древните предци — продължи Брейди. — Те взимат главите...

— Мале! Те, значи... — възкликна Филипс и продължи да пише неуморно. — Къде мога да взема интервю от тези, как бяха, а, да, анасази?

Брейди престана да театралничи и се засмя.

— На всяка цена трябва да ми кажете! — настоя запъхтян Филипс. — Та това е невероятна сензация!

Джули се усмихна ехидно и го потупа по рамото.

— Сега вече се натъкнахте на голям проблем — рече тя, като също се направи на много сериозна.

- За мен няма проблеми. Само ми посочете накъде да поема.
- С удоволствие, но анасазите са измрели преди шест столетия
- отвърна Джули.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джули разбърка домати и за вкус им добави щипка италиански подправки и бучка масло. Дано Бен обичаше задушени домати, понеже тя нямаше какво друго да му предложи. В Трейдинг Пост нямаше хотел, нито ресторант, който да е отворен за вечеря. Би могла да го прати да яде в бараката с Брейди и Ханк, ала там бе толкова тясно, че инструментите и апаратурата му нямаше да се поберат.

Наблюдаваше го с крайчеца на окото си как работи върху изподрасканата кухненска маса. Надписваше пробите, които бе взел днес. По стария радиоприемник на баща ѝ във всекидневната, настроен на станцията във Фармингтън, свиреше тиха забавна музика, Барбра Стрейзънд пееше сърцераздирателно за лунната светлина и от това на Джули ѝ попремина болката в главата. Тя си затананика и опита с дървената лъжица домати. Бяха станали вкусни като на майка ѝ.

— Днес Брейди направи голямо шоу — прекъсна мислите ѝ Бен. — Но се шегуваше за анасазите, нали? Едва ли вярва в духове и призраци.

Без да вдига глава, той продължи да разделя пробите и да ги слага внимателно и усърдно по епруветките. Джули се облегна на печката, кръстоса ръце върху ризата си на червени карета и го погледна.

— Да, шегуваше се — потвърди тя, — ала мнозина от племето хопи наистина вярват в тия неща, доста суеверни са. И почти всички са убедени, че са преки потомци на анасазите.

— А другите какво мислят? — попита Бен, сетне написа нещо върху един от етикетите, пръснати по масата, и го залепи внимателно върху шишенцето.

— Вероятно каквото и повечето историци — че анасазите са изчезнали като племе — вдигна рамене Джули.

— Били са избити по време на война ли?

— Сигурно — отвърна тя и продължи да гледа как, свел тъмнокоса глава, той си върти работата. — Но може да са измрели и от някаква болест, от глад или суша. Твърди се, че преди векове навахите са били същински диваци. Брейди смята, че именно те вероятно са прогонили анасазите горе на платото, където те са построили наскалните жилища.

— А ти как смяташ?

— Аз ли? Аз не смятам нищо. Знам със сигурност само, че са умеели да прокарват пътища, макар и да не са познавали колелото. Не е изключено да са построили път, да са се преселили на юг и някъде там да са измрели.

— Интересно...

— Всеки си има своя теория — сви рамене младата жена. — Съмнявам се, че някога ще разберем истината. — Извърна се към доматиите и им добави черен пипер. — Нали си специалист, какво е твоето мнение? — извика тя през рамо.

— Че извънземните са ги качили на летящите чинии и са ги отвели със себе си.

Джули извърна рязко глава.

— Я без шеги — подхвана тя, ала после забеляза върху устните му вече познатата ехидна усмивка.

— Брейди не ми прилича на индианец — забеляза Бен и вдигна вежда.

— Да, защото е получил образование извън резервата. Известно време дори е следвал в колеж.

— И синът му Ханк ли?

— Той е друга история — смръщи се Джули. — Учеше в тукашната гимназия, но не завърши. Изобщо не е наясно с наследството на своя народ. А повечето хора от племето хопи имат непоклатими убеждения. Възпитавани са да ценят духовния живот повече от материалните придобивки. Според мен, за разлика от другите индиански племена именно благодарение на това са устояли на влиянието на белите. Индианците хопи не могат да бъдат купени с нищо. Ала Брейди и Ханк не следват тези принципи.

Онова, което тя премълча пред високомерния непознат, нахълтал в дома ѝ, бе, че жената на Брейди го бе напуснала, че той се бе пропилил и се бе видял в чудо с Ханк, който съвсем естествено подражаваше на

баща си. Не сподели и колко се тревожеше за момчето, колко безпомощна се чувстваше с него и колко затворено бе то. Но това надали интересуваха Бен Танър. Сега Брейди и Ханк всъщност бяха единствените ѝ близки хора.

— Жалко, да загуби връзка с културата си! — отбеляза Бен по-скоро на себе си.

— Тъхъ — промърмори Джули.

Съвсем се бе изнервила от този мъж, разположил се в кухнята ѝ. Не че ѝ пречеше, напротив, обаче тя се дразнеше от самото му присъствие, от факта, че бе нарушил обичайния ѝ ритъм на живот. Освен това долавяше мъжката му миризма, имаше чувството, че каквото е едър, е запълнил цялото помещение и току я поглежда оценяващо с красивите си сивкави очи.

След като Гари Филипс си тръгна, Джули реши да се държи учтиво с Бен Танър. Хладно, но любезно. Беше го посрещнала на нож, понеже го бе сбъркала с онзи досаден журналист. Беше се държала хлапашки. Е, и той си бе виновен, ала тя бе зряла жена и смяташе да оправи отношенията им. Както личеше, и Бен бе преосмислил поведението си спрямо нея. И дума не можеше да става мъж като него да тръгне да си признава грешките, но съвсем определено сега той се държеше по-сговорчиво.

— Вечерята ще е готова след десетина минути — обади се Джули и избърса ръце в старата престилка. — Приключваш ли вече?

— Май ти преча — вдигна очи Бен.

— А, не. Ала мислех да подредя масата.

— Ей сега свършвам.

— Сам ли изследваш пробите? — поинтересува се тя.

— Не, не, във военновъздушните сили имам колеги, истински учени, които го правят.

— Значи не си учен.

Развеселен, той поклати глава.

— Не, пилот от запаса съм. Бях летец-изпитател и в небето се нагледах на чудесии, на които не намирах обяснение, ето защо ми стана любопитно.

— Летец-изпитател, значи — повтори Джули и моментално си представи мъжага като филмовия герой на Том Круз.

Такава ли била работата, помисли си. Излиза, че нашият Бен Танър е от онези смелчаци, дето са кумири на младите американци. Навремето е порил небесата, ала сега вече е твърде стар, за да лети, а не може да живее без тръпката на високите скорости. Още от самото начало го бе разбрала що за стока е. Красив и циничен, макар и привидно спокоен. Тя бе готова да се обзаложи и на ранчото, че в най-добрите си години бе разбил не едно и две женски сърца.

— Май е време да подреда масата — подзе Джули малко троснато.

Но вечерята още не бе готова. Тя тъкмо се канеше да сложи в доматиите препържени кубчета хляб и да ги запече във фурната, когато на задната врата похлопа Ханк. Койот скочи изпод масата като светкавица, насмалко да преобърне всички бурканчета и шишенца на Бен.

— Какво има, Ханк? — попита озадачена Джули. На всичкото отгоре момчето вонеше на бира. — В това състояние ли си карал? — сгълча го тя.

— Аз, такава... — запелтечи Ханк. — Видях нещо, госпожице Джули. Мишелови. Бяха се скупчили около едно мъртво животно при Котънуд Уош...

Навън бе тъмно като в рог, ала Бен настоя да идат. След двайсет минути, когато пристигнаха на мястото, наистина завариха мишелови, които си бяха устроили истинско пиршество, но на фаровете на джипа Бен и Джули моментално видяха, че гризат останките от малка кошута, издъхнала от жажда. Главата ѝ беше непокътната. Джули въздъхна и си погледна часовника.

— Само си изгубихме времето.

Бен сякаш не забеляза, че е ядосана. Скочи от джипа с фенерчето в ръка и оглежда мястото толкова дълго, че на Джули ѝ идеше да му изкрещи да си ходят. После, за капак, извади големия черен куфар и взе проби от разкъсаната плът на кошутата и от почвата наоколо. Младата жена кръстоса крака и стисна устни. Защо се правеше на интересен? Бе повече от очевидно, че животинката бе умряла от естествена смърт. Джули чак я напуши смях. Въпреки това онзи господинчо, самото възплъщение на решителността и добросъвестността, приклепна и се зае да пълни флакончетата с пръст, осветявана единствено от двата лъча на фаровете. Тя изпъшка и го

загледа, колкото да минава времето. Най-сетне, след двайсетина минути, той прибра куфара в джипа и се качи зад волана.

— Май ще излезе, че само съм си губил времето — отбеляза, докато палеше двигателя, после завъртя волана и след гумите се вдигна облак прах. — Обаче ми се случва често. Дано не съм се бавил много.

— Жалко за вечерята — изсумтя Джули, ала усети, че се държи детински, и добави: — Сигурно си разочарован.

Бен само кимна и, вперил очи в забуленото в мрак пасище, продължи да кара мълчешком към ранчото.

Утринта се пукна прохладна, без нито едно облаче по небето. По пладне пак бе горещо като в пещ, което бе съвсем нормално това лято, но инак всичко в живота на Джули сякаш се бе преобърнало с главата надолу.

Заради Бен Танър, разбира се. Първо тя му направи закуска, сетне той настоя да си „изработел“ престоя. Не че Джули нямаше нужда от помощ, ала се смущаваше от постоянната близост на този мъж.

Все пак му позволи да натовари в пикапа сеното и да го прекара до заграденото пространство, където конете пасяха и където, слава богу, ручейчето още не бе пресъхнало. Работата бе мръсна, докато сваляха сеното от каросерията, ноздрите им се напълниха с прах. След малко Бен си смъкна ризата. Щеше ѝ се да го предупреди, че от осилите кожата ще го сърби чак до вечерта, но не искаше той да си помисли, че ѝ е направило впечатление, че е гол. Ала как да не забележи, как да не се загледа в потъмнялата му от слънцето кожа, в черните косъмчета и потта! Кой знае защо, се наведе да помилва Койот, после се изправи и извърна поглед от Бен.

— Дявол го взел! — рече тя и избърса челото си, цялото в капчици пот. — Какво не бих дала за една гръмотевична буря, за един пороен дъжд!

Облегна се на вилата. Бен също спря за малко да прехвърля сеното.

— В Холман не усещаме толкова остро сушата — подзе той. — И там е горещо, но хората още си пълнят басейните.

— Сигурно е приятно — отбеляза дръзко Джули.

— Някои от нас дори не си дават сметка какво означава това за фермерите — допълни предпазливо Бен.

— Наистина ни е тежко. Тази суша може да ме съсипе.

— Да изгубиш домашните животни ли?

Джули се извърна, за да не гледа потта, стичаща се по косъмчетата върху голия му торс.

— Да, и не само тях. Миналата година теглих от банката огромен заем. — Бен не отвърна нищо и тя си помисли: „Е, в края на краищата не е държавна тайна!“. — Рискувах много, за да купя, освен другото и кобилата, която бе убита. Ала тук винаги има опасност годината да е сушава. — Джули въздъхна и усетила, че той я наблюдава с интерес, се пресегна за бутилката с вода. — Но карай, винаги мога да продам ранчото.

— А искаш ли?

— Не. Има обаче един човек, сигурно си чувал за него, Джак Мърдок, автор е на много нашумели книги уестърни, живее край Дюранго. Та той се познаваше с баща ми, открай време харесва земите ни. Предложи ми за тях баснословна сума.

— А ако не му продадеш ранчото?

— Не го ли продам аз, ще го продаде банката, нали съм го ипотекирала — засмя се тя малко истерично. — Ще получа по десет цента за всеки долар от реалната му цена.

— Колко жалко — промълви тихо Бен.

— Наистина жалко — отвърна спокойно Джули, та той да не помисли, че е седнала да му се оплаква, и сви рамене. — Дори майка ми, която живее във Фармингтън, все ми натяква да съм го продадяла. Според нея заради ранчото съм щяла да се състаря преждевременно. Но аз си го обичам. Всъщност обичах го, преди да се почнат тазгодишните неприятности.

— Да, човек може да полудее, ако е притиснат за пари — съгласи се Бен и вдигна вилата.

Докато се връщаха към ранчото, тя отпусна глава върху облегалката с изкуствена тапицерия. Този път остави Бен да кара, понеже наистина вече нямаше капчица сила и воля. Проклетата жегашеше да я довърши. Пиеше й енергията, решимостта, желанието за живот. Нощем Джули сънуваше поройни дъждове, локви и кал. Имаше

чувството, че полудява. Вече ѝ минаваше през ума да замине на почивка, да продаде всичко на Мърдок и да внесе парите в книжка, да започне наново някъде другаде. Във Фармингтън? Не, ала все щеше да намери къде. Обаче първо щеше да замине на почивка, да се откъсне най-после от действителността, да преосмисли нещата и да реши как да живее занапред. Проблемът бе, че беше като вързана за това място, притесняваше се до смърт да не загуби всичко, чудеше се как да запази ранчото и се движеше по ръба на бръснача. Каква ти почивка! Изобщо не ѝ беше до почивки!

Обядваха сандвичи с риба тон и чипс, които далеч не бяха върхът на кулинарното изкуство, но затова пък ги заситиха. Тя изпи цял литър портокалов сок и се зае да прибира масата, а Бен отиде да помогне на Ханк да оправи бормашината, която преди седем години Марк бе запокитил по стената на плевнята и я бе повредил. Много неща в ранчото плачеха за ремонт и подмяна, помисли Джули, докато прибираше чиниите, неща, които бяха повредени или занемарени, а Брейди все нямаше време.

Ханк изпадна в див възторг. Отскочи до къщата да ѝ съобщи, че господин Танър бил оправил старата пералня и тя пак работела. Можели да си перат с нея поне джинсите.

— Каза, че щял да оправи и електрическият трион и да ни помогне да позакърпим оградата.

— Чудесно — отвърна Джули и след като се извърна, го прикова с поглед — Колкото до снощи, Ханк, сто пъти съм ти казвала да не караш пиян.

Ханк се умърлуши.

— Ама аз не съм пил, госпожице Джули — възрази момчето и сбърчи мургаво чело. — Честно!

Тя можеше да го обвини в лъжа. И трябваше да го направи. Ала нямаше сили за това — сигурно от жегата, пък и нямаше смисъл. Кога ли най-сетне щеше да завали?

Следобед отидоха до Трейдинг Пост да напазаруват от бакалията на госпожа Хикман, Бен се отби и при Кен Ламонт, който предложи да откара с колата пробите до Фармингтън и оттам да ги прати в Холоман. После натовариха покупките в багажника, отскочиха и до пощата и минаха покрай малката сграда на банковия клон, откъдето тъкмо излизаше Тач Фредерикс. Видя пикапа на Джули и ѝ махна, явно за да

я спре и да поговорят. Но тя продължи да кара, вторачена право напред.

— Онзи мъж ти махна — отбеляза Бен.

— Така ли?

— Видя го.

— И какво от това?

— Не е ли невъзпитано? Все пак градът е малък и всички се познават.

— Това беше управителят на банката — поясни Джули. Бен се извърна да го погледне, ала не каза нищо.

— Още по-неприятното е, че е свестен човек. Жена му ми е съученичка. Бяхме добри приятели — промърмори смутена Джули и се учуди, че се бе раз откровеничила пред Бен.

— Толкова ли не можеш да направиш нещо?

— Не — отвърна тя, като се постара да го каже възможно най-спокойно. — Както вече ти обясних, мога да продам ранчото евентуално на Мърдок. Знае ли човек? Поне ще ощастливя мама, непрекъснато ми натяква колко се безпокояла за мен.

— Така е във всички семейства — отвърна Бен и изведнъж Джули осъзна стъписана, че няма представа дали той има жена и деца или може би приятелка.

— Женен ли си? — попита го без заобикалки.

— Бях — отговори Бен и се извърна да я погледне. — Жена ми почина преди шест години.

— О!

Той не каза нищо. Настана тягостно мълчание.

— Моите съболезнования. Наистина боли ужасно, когато загубиш близък човек — отбеляза припряно Джули.

— Да.

— А деца?

— Една дъщеря — Лори. Първа година е в колежа в Албакърки.

Божичко, помисли Джули и се вторачи в пътя отпред. Не бе и подозирала. Бен бе просто мъж, непознат мъж, нахлул предния ден изневиделица в живота ѝ, а какво бе направила тя? Беше се затворила в черупката си с надеждата той да се махне час по-скоро.

Извърна се и го погледна. Бен Танър, вдовец, баща, човешко същество. И колко откровено бе споделил с нея всичко! Ами ако я

попиташе за нейния живот? Какво щеше да му каже? Как щеше да му признае за Марк Хейдън, без да избухне в плач и да умре от срам? „Е, и аз бях омъжена — щеше да рече, — но оня тип, мъжът ми, ме скъсваше от бой, затова се разведох. Сега съм добре, трийсет и пет годишна парясница, мъжемразка. Всъщност не, не че мразя мъжете, ама им нямам вяра. На никого.“ Нима можеше да му го каже?

Отново се вгледа в профила му. Бен не беше Марк Хейдън. Беше също тъй красив, не можеше да му се отрече, ала бе много по-умен, поцялостна личност. Но дали това го правеше по-малко опасен?

По-късно същия следобед Джули влезе под душа и стоя неприлично дълго под хладката вода, като се имаше предвид нивото на кладенеца. Обаче ѝ бе много приятно, имаше нужда да си почине. Ала докато струята я гъделичкаше по стомаха и бедрата, тя не можеше да се отърси от образа на торса и гърба на Бен, от вадичките пот по лъскавата му, почерняла от слънцето кожа, на мускулите му, изопнати и напрегнати, докато той вдигаше балите сено и ги мятеше в каросерията.

Наистина бе сложен много добре, тялото му бе със съвършени пропорции, с изпъкнали по китките и гърба мускули, със стегнат корем. Имаше и дълги крака с красива форма. Вероятно и те бяха покрити с тъмни косъмчета.

Джули спря кранчето, запита се какво ли да сготви за вечеря и реши да мисли за Бен Танър единствено като за човек, който е дошъл тук по работа и скоро ще си тръгне.

Зае се да приготвя салата от макарони с варени зеленчуци — лесно и бързо, а и нямаше да се налага да включва фурната. Зашета из кухнята по лека, набрана в кръста памучна пола и синя изрязана блуза с тънички презрамки. Мислеше единствено за онова, което вършеше. След ден-два Бен щеше да замине, да се махне от къщата и съзнанието ѝ.

— Здравсти! — поздрави той от вратата и тя се сепна.

— Хайде, влизай! — покани го Джули, като се обърна от мивката и се опита да се държи непринудено и спокойно като него.

— Хей, Койот! — извика Бен и тя чу как кучето върти опашка, която се заудря в крака на стола. — Браво, добро куче, хайде сега, легни! Джули, да ти помогна ли с вечерята?

— А, не — отвърна тя през рамо. — Вече съм почти готова. В хладилника има студена бира. Вземи си.

Чу го как отваря и затваря вратата, как дърпа халката на металната кутийка.

— Ти не искаш ли?

— Взела съм си. Благодаря! — Ето, вече се владееше. Не се отдаваше на разни мечти, каквито прилягаха само на гимназистка. Накълца на ситно глава карфиол с ръце, които не трепнаха и за миг. — Я ми кажи нещо — подзе след малко, отърсила се от усещането, че Бен гледа вторачено със сиво-сините си очи гърба ѝ. — Щом вече не летиш, кой ти плаща?

— Все още военновъздушните сили — отвърна той и Джули го чу как отпива от бирата. — Излязох в запас, обаче пак съм един вид на разположение, нещо като тиловак.

— Самолетите липсват ли ти?

— Естествено. Там горе не скучаеш нито за миг.

— А, сигурно... — Тя добави към врящата вода и брюкселско зеле. — Сега обаче работата вероятно ти поглъща цялото време, пък е и доста различна.

— Случва се да пътувам, ала не толкова много, както преди. Сега поне имам постоянна база.

— Сигурно задавам глупав въпрос — додаде Джули, — но вярваш ли в НЛО?

Бен прихна в гърлен мъжки смях.

— Не, разбира се. Повечето ми колеги вярват в тях, ама аз все им разправам, че всичко под слънцето си има обяснение.

— Така ли?

— Ами да, абсолютно всичко.

Твърдоглав индивидуалист, помисли тя, скептик, човек, който вероятно вбесява колегите си със своето неверие и непоклатими убеждения.

— И какво убива животните ми? — попита Джули и най-последно се извърна с лице към него.

— Дотук едно животно — поправи я той.

Едва сега тя забеляза, че бе измил черната си коса и бе облякъл поомачкана жълта риза с навити ръкави, изпод които се показваха силните му китки.

— Дотук едно, затова пък най-ценното — възрази Джули.

Бен беше с панталони в защитен цвят, бе седнал обратно на стола, с лице към облегалката, бе кръстосал нехайно ръце и поклащаше кутийката бира. Бе вперил очи в нея. Тя се прокашля.

— Какво е убило кобилата ми?

Той се подсмихна едва доловимо. Дали бе забелязал, че най-неочаквано се бе смутила?

— Не знам какво е убило кобилата ти, Джули, ала мога да ти кажа едно — бил е човек от тази земя, и то някъде от околността. Той или тя познава местността по-добре от теб, понеже те е заблудил, като е успял да заличи следите.

— Интересно — възкликна учудена Джули. — И в състояние ли сме да открием този... човек?

— Може би да.

— А може би и не. Вече не ми е по джоба да загубя и един-единствен кон, крава или овца.

— Влизам ти в положението.

Джули отпи от бирата и отмести очи от Бен, който продължаваше да я гледа.

— Е, стига сме говорили за това — каза бързо тя. — Вечерята е почти готова.

Бен се отпусна и се разприказва. Разказа ѝ за екзотични места в Далечния изток, за Средиземноморието и хладните мъгли на Англия. Всичко в живота му бе като на длан, в него нямаше нищо скрито-покрито. За разлика от нейното окаяно съществуване. Досрамя я да му признае, че най-далечната точка на север, до която бе стигала, е Ламари, щата Уайоминг, а на юг — Далас, щата Тексас. А на изток изобщо не бе ходила. Веднъж бе отскочила до Лос Анжелис — баща ѝ я бе водил в Дисниленд. Чудо голямо! Бен беше видял света, беше го прелетял, бе разглеждал странни, екзотични земи, бе вкусвал от храната им. Джули гребна с вилицата от макароните и ги задъвка умислено.

— И дъщеря ти ли е живяла по всички тия страни? — престраши се накрая да попита.

— Само в някои... — Той допря длани и се облакът върху масата. — Лори не си пада по пътешествията. Домашарка е. Обзалагам се, че цял живот няма да мръдне от Ню Мексико. Тук ѝ харесва.

— Значи с нея сме си лика-прилика — усмихна се Джули.

— Дъщеря ми ще те хареса.

Тя вдигна внезапно глава, изненадана и смутена, без да знае от какво.

— Радвам се — смотолеви накрая.

Бен заговори за Лори, спомена и жена си Каръл. От начина, по който разказваше за нея, Джули остана с впечатлението, че Каръл още е жива. Явно много беше обичал жена си. Сигурно бе голям ужас съпругата ти да почине толкова млада и той, изглежда, още не я бе прежалил. Освен това вероятно му бе трудно да се грижи самичък за дъщеря си.

Но още докато си мислеше за всички тези неща и слушаше тихия му глас, тя усети как стомахът я присвива, сякаш там, вътре в него, зееше празна дупка. Домъчня ѝ, че си нямаше деца. Навремето много искаше дете, обаче все изчакваше по-подходящ момент, или може би просто така си намираше оправдание, начин да се дистанцира от Марк? Въпреки всичко сега усещаше как я наляга тъга, знаеше, че се бе умълчала и замислила и че докато говореше, Бен се взираше в нея и я разглеждаше внимателно. Дали не си мислеше: „Джули Хейдън е мъжемразка, трийсет и пет годишна разведена жена, спаружена, разкайваща се, че дори не си е родила дете“.

— Както ми я описваш, Лори е много симпатична — обади се накрая и усети, че гласът ѝ трепери.

— Добро дете е.

Джули почувства как я присвива под лъжичката. Беше от яд и смущение. Изправи се малко плахо и се зае да раздига масата, мъчейки се да прогони Бен от съзнанието си, да не обръща внимание, че ѝ помага. Отговаряше му едностранно. Единственото, което се въртеше в главата ѝ, бе — защо той бе дошъл в нейния свят, който тя пазеше толкова старателно от външни хора, защо бе разрушил душевното ѝ спокойствие, сякаш то бе къща от стъкло?

— Беше много вкусно — каза ѝ Бен. — Благодаря. Мого ли да помогна с още нещо?

— Не, вече няма какво — изрече Джули и се учуди как бе успяла да го каже с тази буца, заседнала на гърлото ѝ.

Върви си, Бен Танър, помисли си.

Седнаха в тесния хол и си поговориха още малко — и тя не знаеше за какво. Стана ѝ болезнено ясно, че всеки път, щом се извърне и види сините му очи, вторачени в нея, направо изпада в паника. А той ѝ говореше за живота си, за своето дете и за брака си, колко щастлив е бил. Явно не проявяваше и капчица интерес към нея, старата мома Джули Хейдън. За него тя бе нещо като идеалния, напълно безопасен слушател, с когото да убие една вечер, докато чака да бъде заклано още някое животно.

В света на Джули настана пълен хаос, тя изгуби всякакъв контрол над него. Бен сигурно преувеличава, започна да си втълпява. Бракът му вероятно е бил същински ад, дъщеря му е глезла и повлекана, възпитавана от самотен родител. Сигурно се е карал с жена си, може и да я е побийвал. Сто на сто. Във всички семейства е така, само дете никой не си го признава.

— Обзалагам се, че си уморена — стана най-после той и сякаш изпълни до пръсване малката ѝ къща. — Време е и аз да лягам.

— Да, уморена съм — призна Джули, безкрайно доволна, че Бен си отива.

— До утре сутрин!

— Да, да...

Изпрати го до вратата, на безопасно разстояние, естествено, после пряко волята си го загледа как върви в мрака от къщата към бараката — снажен, висок силует под бляскавите точки на пустинните звезди.

ПЕТА ГЛАВА

Денят се пукна чудно хубав. Пердетата в спалнята на Джули се издуха от утринния ветрец, прохладен, идващ от запад, откъм Ред Меса. В къщата цареше пълна тишина, само от време на време се чуваше как Койот обикаля из стаите. Ухаеше на кафе.

Това бяха любимите ѝ мигове — спокойни и ведри. Тя имаше време да погледа как се развиделява над пасището и светът се изпълва със светлина и багри, да помисли на спокойствие, без да търпи хапливите подмятания на Брейди и да се тревожи за Ханк, който непрекъснато се наливаше с бира и караше единствения ѝ пикап пиян; време, през което да забрави за парите, банките и ония грозни дребосъци, репортерите от клюкарските вестници на големите градове.

Наля си чаша кафе и застана на кухненския прозорец да се порадва на изгрева. През нощта някои от кравите и воловете се бяха качили на билото в далечината и сега, върху фона на розовото утринно сияние, наподобяваха тъмни гърбички по лицето на земята. Гледката ѝ вдъхваше спокойствие. Нейният добитък, нейните овце, нейните разплодни кобили... Нейната земя.

Това спокойствие я обгръща като саван близо час, когато, не щеш ли, зазвъня телефонът.

— Дано не съм те събудил, Джули, но исках да поговоря с теб на всяка цена, преди да си излязла.

Обаждаше се Джек Мърдок, писателят.

— Здравейте, господин Мърдок! — отвърна тя със свито сърце — нови проблеми, нови главоболия...

— Сетих се, спомена ми, че до първи август трябва да върнеш заема, та просто исках да питам дали си имала време да помислиш отново върху предложението ми. Ще ми бъде ужасно неприятно, ако загубиш пари заради ипотеката. Баща ти се скъса от работа, докато построи имота.

— Още не знам. Не съм говорила с господин Фредерикс от банката.

— Е, поговори и с него, ала когато му дойде времето, да не ме забравиш! Ще запазя ранчо „Някой ден“ непокътнато, в сегашния му вид, дори ще го постегна. И ще напиша роман за него.

Щял да напише роман, моля ви се! Лесно им беше на тия богаташи от града, представяха си всичко в романтична светлина. Джули още помнеше как навремето баща ѝ бе пуснал Джон Уейн да снима в ранчото филм. Но в ония години уестърните се радваха на огромна популярност. Сега хората предпочитаха криминалета, филми за шпиони, научна фантастика. На никого не му беше до стария Запад, камо ли до новия. Ала именно Мърдок бе подметнал на кинаджиите да снимат у тях, нищо чудно още да гледаше на ранчото през розови очила. Де да беше на нейно място, да го видим тогава!

Чу как вратата зад нея се отваря със скърцане. Беше Бен, нямаше кой друг да е. Тя сниши глас.

— Разбира се, че ще ви съобщя, щом реша окончателно, господин Мърдок.

— Ако искаш, бих могъл да се застъпя за теб пред онзи човек от банката, та да спечелим време. Знаем колко много работиш и ми става жал, че трудът ти отива на вятъра. Как се казва банкерът? Защо да не му звънна?

— Няма нужда, господин Мърдок, наистина. Сама ще се оправя — отсече Джули.

— Мога да ти дам и малко пари на заем, колкото да закърпиш положението на първо време. Нещо като предварителна вноска. Дори няма да ми ги връщаш. Ще се разплатим накрая. Само ми кажи, и моят адвокат ще пусне по пощата документите.

— Благодаря, но наистина не мога да приема. Дори не съм сигурна, че изобщо ще продам ранчото.

— Ще го продадеш, и още как! Такова хубаво момиче, и да върти сам-само огромен имот като този!

— Ще ви потърся — каза твърдо тя и, извърнала очи към тавана, затвори телефона.

Не ѝ се щеше да се обръща. Бен беше в кухнята, чула го бе как си налива кафе. Той пък бе чул телефонния разговор от край до край и вероятно се досещаше прекрасно кой се е обаждал и какво е предлагал. Джули наистина я бе срам, че се бе докарала до такова тежко финансово състояние.

Ала колкото повече се криеше от Бен, толкова по-обидно ѝ ставаше. Все някога трябваше да го погледне в лицето. Стегна се, вдъхна си кураж и се обърна с изкуствена усмивка върху лицето. Той седеше на кухненската маса, изпружил дълги крака, и държеше между дланите си чашата с кафето. И неговият израз бе преднамерено безстрастен.

— Добро утро! — рече Джули. — Яйца за закуска?

— Естествено, щом ми предлагаш това.

Тя се зае да ги пържи и да препича филийки, затърси и бурканчето прасковено сладко, което майка ѝ бе правила за миналата Коледа. Бен отпиваше от кафето, галеше едрото куче по врата, докато то се размекна от удоволствие, и наблюдаваше Джули.

Тя се чувстваше доста притеснена, задето той бе още в къщата ѝ. Веднага ѝ направи впечатление как косата му падаше на тъмни къдри върху ушите и челото, сякаш Бен току-що се бе събудил. Брадата му бе набола и се тъмнееше като сянка над горната устна, по брадичката и страните. И тези негови проклети очи с цвят на пушек, умни и наблюдателни, на които не убягваше нищо.

Намаза филийката със сладко и го погледна крадешком. Той още я наблюдаваше, умисленият му поглед сякаш бе прогорил дупка отзад върху карираната ѝ риза.

— Още кафе? — попита го Джули, колкото да наруши тягостната тишина.

— Благодаря, ще си наляя сам.

Ала не се помръдна, продължи да седи огромен, сякаш задръстил кухнята, и да мисли със склучени вежди.

След закуска звънна на един от колегите си в Холман и установи, че пробите, които Кен Ламонт бе пратил предния ден от Фармингтън, още не бяха пристигнали. Свърза се моментално със заместник-шерифа и докато говореше с него, Джули долови в гласа му нетърпелива нотка. О, приказваше съвсем спокойно, с бавен овладян глас, но нали бе прекарала с него цели два дни, вече чувстваше кога е ядосан.

— Добре, Ламонт, разчитам на теб. — И после: — Не, сигурен съм, че няма място за безпокойство.

Остави слушалката и изруга тихичко. Ядният израз изчезна от лицето му чак когато усети, че младата жена го наблюдава. Каза ѝ, че

искал пак да види кобилата и ѝ предложи, ако разполагала с малко време, да поразгледат местността наоколо. Бил убеден, че са пропуснали нещо, а на утринна светлина се виждало по-добре.

Тя си даваше сметка, че не се налага да ходи с него, пък и я чакаше работа — трябваше да изведе добитъка, да огледа заградените пасища, да нахрани и напои животните, ама знае ли човек, може пък наистина да са пропуснали нещо. Нямахше да навреди, ако отново огледаха мястото.

Зад волана седна Бен. Джули вече бе започнала да свиква, че той държи да поема нещата в свои ръце, а и не караше зле. Е, с Бен Танър поне не ѝ се налагаше да поддържа разговор. Пътуваха през голата пустош в мълчание, което хич не ги притесняваше. От време на време тя нарушаваше тишината, колкото от учтивост. Веднъж дори заговори за времето.

— Боже, каква жега! — рече, след което съжали, че говори глупости.

— Да, наистина — отвърна възпитано той. — Сигурно е към трийсет градуса.

— Ако не и повече. По радиото казаха, че се очаквало да бъде трийсет и пет.

Господи, нямаше ли за какво друго да говори? Бен спря джипа на едно бърдо и посочи скалите, възправили се като високи зидове западно от ранчото.

— Тази планина коя е?

— Ред Меса.

— А зад нея какво има?

Присвила очи, Джули се вгледа в познатия планински масив.

— Резерват на племето навахо, после е щат Аризона.

— Има ли път или просека, които да водят през Ред Меса или да минават отстрани?

— Не, платото е непроходимо.

— Пак се озовахме в задънена улица — отбеляза той.

— Не се сетихме за хеликоптер. В смисъл че онзи, който е убил кобилата, може да е дошъл с хеликоптер — сбърчи чело тя.

Бен поклати глава.

— Край мястото не забелязах следи от хеликоптер, ако не друго, поне витлата щяха да издълбаят дупка в почвата.

— Да, сигурно щеше да забележиш, ако е имало следи — съгласи се Джули и побутна с пръст периферията на шапката си. — Направо не проумявам защо някой ще тръгне да убива кобилата.

— Все има обяснение и рано или късно аз ще го намеря — отсече той.

— Всички загадки ли разгадаваш?

— Почти всички — потвърди делово Бен и подкара нататък.

Тя седеше на седалката с пластмасова тапицерия в подскачащия по бабуните джип и, плувнала в пот, си мислеше за последното му изявление. Дали само не си придаваше важност? Или наистина бе добър в работата си? От време на време извърщаше очи към него, ала сбърчил чело, той гледаше право напред. Бе още по-красив, когато бе потънал в мисли — върху челюстта му потрепваше мускулче, бръчките около очите му ставаха по-дълбоки. Изведнъж Джули установи, че ѝ допада, когато един мъж се е съсредоточил, сякаш нея изобщо я няма. Осъзна и че ѝ бе много по-леко да е с Бен, когато той не ѝ обръща внимание и тя може да го наблюдава на воля.

Защо ли си пускаше брада? Може би защото бе далеч от военните с техните строги поръчки и тук се чувстваше по-спокойно? Изведнъж ѝ се прииска да се пресегне и да пипне черните остри косъмчета по страните му. Дали ако се обръснеш, кожата му щеше да стане мека и гладка? Бързо извърна поглед надолу към дланите си. Нима наистина ѝ бе толкова самотно, нима се бе отчаяла дотолкова, че един непознат, едва ли не първият срещнат мъж, бе в състояние да разтревожи въображението ѝ и да запълни празнотата в живота ѝ?

Малко по-нататък Бен отново спря. Извърна се и погледна назад, сетне посочи с палец.

— Някой ни следва.

Джули се взря изпод периферията на шапката си. Наистина, над пасището към тях се носеше валмо прах, приличен на пушек.

— Сигурно Брейди е тръгнал да ме търси.

— Не, автомобил е. На бас се хващам, че е онова твоє приятелче, Гари Филипс.

— Дявол го взел! — изруга тя. — Да се домъкне с линкълна в тоя пущинак! И какво ли, интересно, си въобразява, че ще намери?

— Да го отпратя ли? — попита Бен.

— Недей — отсече Джули, — не ти е работа. Ще поговоря с Кен Ламонт. Все пак това тук е частен имот.

Бен зави на юг и пое обратно към къщата. Нарочно избра най-лошия път и се подсмихна ядно.

— Дано Филипс ни последва. Сто на сто ще счупи ос или ще спука гума и най-после ще се отървем от него.

Ала прахолякът продължи да се стеле подире им още близо километър, сетне, малко преди къщата, автомобилът свърна към окръжното шосе и се скри от погледите им.

Щом се прибраха, Джули и Бен извадиха от хладилника газирана вода и седнаха на масата.

— Както гледам, не откриваш нищо — подзе по едно време тя. — Колко време можеш да останеш тук и да чакаш!

Изведнъж я достраша от отговора му. Божичко, какво я прихващаше? Допреди два дни даваше мило и драго, само и само той да ѝ се махне от главата. А сега ни в клин, ни в ръкав го подпитваше докога ще остане. Бен впери в нея сините си очи и я гледа толкова дълго, че чак и стана неудобно.

— Мога да остана колкото се наложи — отвърна накрая. — Да не преча нещо?

— А не — успя да изрече Джули, ала гласът и прозвуча почти като въздишка, сякаш в белите ѝ дробове не бе останал въздух.

Отпи голяма глътка от газираната вода — идеше ѝ земята да се отвори и да я погълне. Не биваше да го пита. Мъжът изтълкува въпроса ѝ многозначително, в смисъл, какъвто тя не бе влагала. И сега този хубав самонадеян Бен Танър щеше да си въобрази, че е хлътнала по него и...

Входната врата внезапно се отвори и сърцето ѝ подскочи. Джули се извъртя рязко, но беше Брейди с килната назад шапка и мургаво лице, плувнало в пот.

— Пак се случи — рече той запъхтяно. — Този път четири овце.

Бен заобиколи с джипа самотен храст и погледна крадешком Джули. Запита се какво търси наред напечената от слънцето пустош с тази сърдита млада дама и нейния работник — индианец от племето

хопи, съвсем смислен и интелигентен мъж, ако не се броят плитките, които, кой знае защо, носеше.

Колкото до Джули Хейдън, тя го бе изненадала много. Той изобщо не бе очаквал да е толкова хубава и тъничка, с добре оформено тяло. Имаше прелестни сребристосини очи с тъмни мигли, които те пронизваха и веднага преценяваха колко струваш. Брадичката ѝ бе волева, харесваше му и походката ѝ — изправена и горда. Кожата ѝ бе бяла като мляко, Бен го знаеше, понеже бе видял нежната ѝ бледа мишница, недокосната от слънцето и прорязана от сини вени.

Спомни си, че Кен Ламонт му бе споменал нещо за развод. Значи някога е била омъжена. Кога ли и за колко време? Дума да няма, не можеше да я пита в очите. С друга жена сигурно нямаше да се посвени, но не и с Джули. От сто километра личеше колко наплашена е от мъжете, с изключение на Брейди и Ханк, които, както вече се бе убедил, тя смяташе едва ли не за безполови същества. Всъщност се държеше с тях, сякаш ѝ бяха деца.

Дали имаше деца? Може би. И сега те бяха при бившия ѝ съпруг, макар че той не виждаше причина Джули да ги зареже.

Погледна я още веднъж. Беше се барикадирала в ранчото, сякаш се бе скрила от света. Напомняше му кошута, тъничка и грациозна, с големи тъжни очи, която вечно е нащрек и е готова да хукне презглава и при най-малкото движение или звук. Какво ли ѝ се бе случило, та се отнасяше толкова подозрително към мъжете.

Въпреки това ѝ се възхищаваше. Понякога сякаш срутваше стените около себе си, отпускате се и за миг Бен я зърваше такава, каквато бе. Беше оправна и независима. Беше се нагърбила с тежката задача да върти ранчото, да го съхрани, макар че майка ѝ явно не проявяваше никакъв интерес към него. Освен това имаше и финансови проблеми, за които му бе споменала. Мнозина фермери закъсваха за пари, но нейните затруднения обаче бяха доста сериозни. Как ли щеше да се измъкне от тях, ако изобщо се измъкнеше. Ами ако продадеше ранчото на онзи писател? Какво щеше да прави после?

Всъщност защо ли тази Джули Хейдън не му излизаше от главата?

Джипът подскочи о един камък и тя се вкопчи в дръжката върху светлинното табло.

— Извинявай — рече Бен. — Припрян съм, бързам да идем на мястото. Далеч ли е оттук?

— На четири-пет километра — обади се Брейди от задната седалка.

Бен присви очи и се взря напред, в трепкащата от жегата мараня обвила спечената от слънцето земя. Червеникавите скали се възправяха като зид и наподобяваха декор за уестърн. Бяха изсечени сякаш с длето, изглеждаха бутафорни прекалено ярки на цвят, с изпъкващи светлосенки, и се издигаха направо от по-бледата, равна като тепсия долина. Той си помисли, че Лори ще хареса Джули, с която си приличаха много. Джули бе упорита, безкрайно независима и въпреки това съвсем по женски уязвима. Изтъкана от противоречия. Същинско кълбо от взаимно изключващи се подтици събрани в прелестна форма.

Докато караше през неравностите и бабуните, докато едвам си поемаше дъх от прахоляка и се ядосваше, че е толкова потен, та дрехите му са залепнали за тапицерията на седалката от изкуствена материя, осъзна, че мисли непрекъснато за тази жена. Колкото и да му бе неприятно, трябваше да си признае, че на два-три пъти му идеше да я притегли в обятията си, да я обсипе с целувки, да усети до себе си женствените извивки на тялото ѝ.

Същото желание изпита и одеде, когато Брейди нахълта в кухнята и ги прекъсна. Питаше се какъв ли бе вкусът на устните ѝ, какво ли удоволствие щеше да е да целуне пълничката ѝ извита долна устна.

Ала за какво му беше всичко това точно сега, когато се бе поокопитил, след като го бяха спрели от полети, когато си бе стъпил на краката, беше се хванал на нова работа и трябваше да бъде на Лори и майка, и баща? За какво му бе да си усложнява живота?

Нима се чувстваше самотен без жена?

Беше дошъл тук по работа, а не да се влюбва. Това бе последното, което му трябваше. Пък и доколкото можеше да съди, на Джули също не ѝ беше до любов.

Четири мръснобели мъртви овце изникнаха пред тях като в мираж. Бен спря и скочи от джипа, забравил за всичко друго, толкова бе развълнуван.

Приклезна край първото мъртво животно, отпъди мухите и го огледа внимателно. Най-обикновена овца, полегнала на една страна.

Нямаше нищо интересно, само дето ѝ липсваше главата, отсечена точно зад ушите сякаш с остър-преостър хирургически скалпел. И то наскоро, преди броени часове. Вероятно тази сутрин.

Той огледа и другите три мъртви животни, още една овца и два овена. Всички бяха обезглавени със сигурна, не трепнала ръка. За всеки случай провери района с гайгеровия брояч, после извади бележник и драсна няколко реда — време, място, особености. Снима от различни ъгли мъртвите животни. Взе проби и ги сложи във флакончета, които прибра в черното куфарче. Методично и точно събра всички веществени доказателства, дори неща, които на пръв поглед нямаха нищо общо с убитите овце. Съвсем бе забравил за двамата души с него, докато не забеляза, че Брейди обикаля в кръг, вперил очи в земята.

— Намери ли нещо? — провикна се Бен.

— Май да...

Бен отиде при него и видя в бозавата пръст почти неразличима вдлъбнатинка.

— Следа от стъпка — рече, задъхан от вълнение.

— Там има още една — поясни Брейди.

— Странно — отбеляза Бен, следвайки бледите отпечатъци. — Наистина са от стъпки, но...

— От мокасини са — вметна Брейди.

— Значи е индианец? — попита Бен.

— Всеки и бял човек, може да носи мокасини — сви рамене другият мъж и добави спокойно: — Обаче наоколо наистина е пълно с индианци, които няма да откажат прясно месо. Проблемът е, че който е заклал животните, е взел само главите, а месото е оставил. Лично аз не познавам индианец, който да е толкова загубен.

— Тук си прав — съгласи се Бен.

— Нещо не се връзва — намеси се и Джули.

— Можеш ли по отпечатъците да откриеш човека, Брейди? — попита Бен.

— Май си попрекалил с филмите с Джон Уейн, кемо сабе — промърмори Брейди.

Бен видя как Джули едвам се сдържа да не прихне, ала бе доста озадачен от огорчението на Брейди и потърка вече брадясалото си лице. Наистина не проумяваше от какво толкова бяха недоволни

индианците. Държавата правеше какво ли не, за да им осигури образование, никой от тях да не гладува и да не остане без земя, дори, стига да поискаха им предоставяше нови-новенички автомобили. Е, Лори все му натякваше, че се отнасял към тях пренебрежително. Според нейната теория индианците били покорени едва преди стотина години и щяло да мине още много, много време, докато се приспособели към обществото на белите.

— Мен ако питаш — все повтаряше дъщеря му, — щях да им върна цялата земя. До последната педя.

Колкото и да му бе неприятно, той трябваше да признае, че Лори бе права, макар и това да бе неосъществимо.

— Намерих само три следи от стъпки — обади се Брейди, — но тук почвата е много камениста. Съжалявам.

В гласа му обаче не прозвуча съжаление.

— Дявол го взел! — изруга Бен. — Обаче пак е нещо. Марсианците не оставят следи от мокасини.

Върна се при джипа, отпи голяма глътка вода от манерката, която носеха със себе си, и умислен, се огледа, мъчейки се да направи връзката и да обобщи откъслечната информация. Но не стигна до никакъв извод.

— Добре — рече накрая. — Ще обикаляме в кръг около овцете. Ще огледаме мястото сантиметър по сантиметър, може да открием още следи. Не е изключено някой да е дошъл с автомобил, да го е спрял по-встрани и да е стигнал дотук пеша.

Тримата представляваха доста смешна гледка, докато вървяха бавно един до друг и вперили очи в земята, описваха все по-широки кръгове.

— Ето, кемо сабе! — прошепна едва чуто Брейди и спря. В рохкавата почва се виждаше още една вдлъбнатина, ясна следа от мокасина.

— Вижте! — възкликна и Джули и им посочи нещо. Точно пред нея имаше тъмна капка, около която се бяха струпали мравки.

— Кръв — рече Бен.

Слънцето ги напичаше безмилостно, докато те описваха бавно все по-широки кръгове. Бен отбелязваше с жълта флуоресцентна лента всички следи, които откриваха. Водеха към подножието на Ред Меса, ала на около стотина метра от платото изчезваха в един сипей.

— По дяволите! — изруга Бен и ритна някакъв камък.

— Оттук нататък са само скали — отбеляза Брейди. — Няма как да разберем накъде е тръгнал.

— Е, все пак установихме нещо — намеси се Джули. — Че е човек.

— Установихме само, че някой е минал неотдавна оттук — възрази рязко Бен. — Може да няма никаква връзка между следите от стъпки и мъртвите овце.

Върнаха се при джипа. Бен си наплиска главата с хладка вода и отпи няколко големи глътки от скъпоценната течност.

— Не е зле да си сложиш шапка — каза му Джули.

— Сигурно — съгласи се той, ала мислите му бяха далеч оттук, претегляше наум различните възможности. — Има ли наблизко индианско селище? — попита накрая. — Или град?

Джули поклати угрижено глава.

— Натам земята е държавна, после, както вече ти казах, е резерватът на навахите, но до него има към стотина километра. Никой няма да тръгне толкова надалеч пеша, камо ли да мъкне четири овнешки глави.

— Сигурно има път на север или на юг...

— Наистина е далеч. Окръжно шосе №5 на юг и черен път на трийсетина километра северно оттук, които води към Фармингтън.

Отчаян, Бен се облегна на джина. Бе ядосан и капнал от умора. Нещо не пасваше. Липсваше плочка от картинната мозайка, ала той щеше да я намери. Рано или късно щеше да я открие, да я сложи на мястото ѝ и да получи цялостната!

— Да тръгваме — каза накрая. — Нямаме повече работа тук.

Докато пътуваха през пасището, сенките на Ред Меса се простирай към тях, издълбани сякаш с длето и покриваха четирите мъртви овце и странните следи от мокасини. Бен погледна в огледалото за обратно виждане и неволно се запита: „Какво ли още крият тези сгъстяващи се сенки?“.

След като вечеряха, Бен седеше смръщен и отпиваше мълком от кафето. Не му беше приятно, че се бе вкиснал пред Джули, но бе хранил големи надежди да разбули веднъж завинаги загадката,

тегнеща от десетилетия над пустинята. Не обичаше провалите, още повече че все пак се бе натъкнал на следа. Бе сигурен в това.

— Намерих шапката на тате, ако случайно я искаш рече Джули.

— А... Ще ми свърши работа. — Помъчи се да не мисли за мъртвите овце и за следите от стъпки.

— Извинявай, нещо не съм в настроение.

Тя седна до него на дивана, ала някак плахо, чак в другия край сякаш готова да скочи и да побегне и при най-малкото му движение. Защо се пазеше толкова от него? Дали не бе направил нещо, дали не й бе дал повод да е така притеснена? Ако не се смятаха хаотичните му мисли не бе сторил нищо. А Джули не можеше да чете мислите му.

— Май днес трябваше да поогледаме по-добре и да идем до подножието на платото — усмихна се тя предпазливо и се прокашля. — Сигурно жегата не ти понася. Не си свикнал.

— Какво да се прави, нали съм си градско чедо! — отвърна той с кисела физиономия.

— Утре можем да се върнем и да огледаме — предложи Джули плахо.

— Нямаш ли си друга работа, та си тръгнала да търсиш зелени човечета? — попита Бен.

Тя вдигна рамене, погледна надолу към чашата с кафе, която държеше, и прокара по нея тъничко пръстче.

— В този пек — не. Не ми остава нищо друго, освен да чакам.

— Дъжд ли?

— Да, дъжд.

Беше права. Той не биваше да се предава толкова лесно. Щеше да изпрати новите проби в Холман и утре да се върне на мястото. Онзи човек, загадъчният човек, убил овцете и изчезнал с главите им, почти без да оставя следи върху каменистата пръст, все беше отишъл някъде. Бен се държеше хлапашки. Лори би казала, че постъпва като последния мухльо и щеше да е права.

— Извинявай, че не съм в настроение, нещо се умислих — рече той.

— На всички ни се случва — отвърна Джули.

Бе свела глава над кафето, лъскавата й тъмноруса коса бе паднала напред и бе затулила лицето й, виждаше се само бялото й

вратле. Изведнъж на Бен ужасно му се прииска да прокара пръст по това тъничко вратле.

— Ще ида да измия чиниите — изправи се тя.

— Нека ти помогна — стана и той.

— Няма нужда, и сама ще се оправя — отказа категорично Джули.

Внезапно нещо в него се пречупи.

— Все правиш така! — възкликна Бен, без дори да усеща укора в гласа си.

Тя се извърна рязко.

— Как?

— Отказваш другите да ти помагат. Не, не другите, а аз.

Нямаше представа защо избухна. Знаеше само, че е вбесен и че през слабините го прерязва, знаеше и че двете неща са свързани по някакъв начин. Въпреки острите му думи, Джули отиде при мивката, без изобщо да му обръща внимание. Той си каза, че явно не разбира от жени.

— Не ме ли чу? — попита я и тръгна към кухнята.

— Защо изобщо го правиш на въпрос? Няколко чинии са, ще ги...

Бен обаче не я остави да се доизкаже. Сякаш се взриви отвътре и без да се съобразява с последиците, още по-малко с чувствата ѝ, я хвана грубо за раменете, извърна я към себе си и долепи устни до нейните.

Тя остана в обятията му, прекалено стъписана, за да се помръдне. Докато той я целуваше неудържимо, устните ѝ омекнаха и Бен изведнъж осъзна, че Джули не се дърпа, ето защо я прегърна през гърба и я притисна до себе си, та тя да усети колко е възбуден. Почувства как дъхът му се слива нейния и замаян, долови сладкото като мед ухание на кожата ѝ. Тръпката в слабините му се превърна в упорита болка.

Но страстта угасна точно толкова внезапно, както бе и припламнала. Джули се дръпна, отдалечи се и изненадата и стъписването върху лицето ѝ отстъпиха място на отбранителна гневна гримаса. Той имаше чувството, че му е ударила плесница.

— А сега си върви — отсече тя и, без да се помръдва, го загледа хладно с ръце върху хълбоците.

Би трябвало да се почувства неловко, да изпита поне капчица угризение. Бен обаче отново усети как го обхваща гняв. Нямаше никакво намерение да ѝ се извинява. Джули непрекъснато го отпращаше, отказваше помощта му половината време дори не му говореше. Сама си бе изпросила да я целуне, да ѝ покаже силата си.

— Моля те, върви си — повтори тя.

Той сви рамене и без дори да съзнава, че се подсмивва, прекоси застланата със стар линолеум кухня и отвори рязко входната врата. Сетне я затръшна и тя, както винаги, изскърца.

Нощният въздух бе прохладен, Бен го усещаше като милувка върху разгорещеното си лице. Небето бе обсипано със звезди, пълната сребриста месечина грееше досущ като валчесто лице, което го наблюдаваше отгоре и се присмиваше на неговата слабост. Той направи няколко крачки по посока на бараката, сетне спря, извърна се и погледна ниската кирпичена къща. Прозорецът в спалнята на Джули светеше.

Успокои се и гневът му бе изместен от внезапно смразяващо прозрение — тя сигурно го мислеше за безочлив нахален мъжкар. И си беше права. Още от самото начало беше доловил, че се плаши от мъжете, и сега само бе подсилил този страх.

Но какво ли щеше да стане, ако не го бе спряла? Бен се стегна и се помъчи да си втълпи, че му е все едно. Че не се беше случило нищо. Така дори бе по-добре, за кой дявол да си усложнява живота? И на Джули не ѝ беше до любов. Почти не се познаваха.

Пак тръгна към бараката. Какво ли си мислеше сега тя? Наистина бе изтъкана от противоречия, в един момент бе мила и сърдечна, в следващия — уплашена и рязка.

Сети се за Каръл. Тя бе по-непринудена и пряма. Разбираха се идеално, освен за едно — за неговото летене. Каръл непрекъснато живееше с ужаса, че той ще се разбие с някой от опитните образци на свръхзвукови самолети, последна дума на техниката, които изпробваше. По ирония на съдбата тя бе починала първа. Бен си помисли за Лори, какво послушно момиче е порасла. Бе добра и красива и от това му ставаше драго на душата. Ала имаше мигове, когато спомените не му бяха достатъчни, когато му бе самотно и той копнееше за женска милувка.

Пак се сети за Джули. Сигурно и на нея понякога ѝ ставаше самотно в тази пустош.

Домъчня му за нея. Потърка четинестата си брада, отвори вратата на бараката и тихо влезе вътре.

ШЕСТА ГЛАВА

Койот обикаляше със скимтене около останките на четирите овце. Дебелият му врат бе настръхнал целият.

— Ама че глупаво псе! — изпуфтя Брейди. Превъзбуденото куче се насочи право към подножието на Ред Меса. Навирило рунтава опашка, обиколи два пъти купчината камъни и продължи нататък.

— Надушил е диря — каза Джули. — Дали пък...

— Сигурно на заек — изпревари я Брейди.

— А не се знае — възрази повлечено Бен.

— Няма да навреди, ако тръгнем след него — предложи Джули.

Бен сви рамене, а Брейди изви очи присмехулно, но Джули не обърна внимание на скептицизма им. Познаваше си кучето — може и да не бе породисто, може да бе глупаво, ала сега не бе надушило дирята на заек. Вече бе изминала стотина-двеста метра, когато Бен й извика да почака. Двамата с Брейди идваха подире й, понесли манерките.

— Радвам се, че се реши да ме последваш — заяде се тя с Бен. — Само това оставаше — да разбуля загадката и да ти разваля служебното реноме.

Той я погледна и поклати глава.

— Просто си казах, че не е редно да се разхождаш сама из този пущинак.

Джули изпуфтя. Брейди не се безпокоеше за нея, знаеше, че ще се оправи и сама, но затова пък Бен се правеше на голям кавалер, за разлика от снощи, когато я бе целунал.

Внезапно си спомни съвсем ясно как я бе притискал до себе си. Тя пламна и настръхна цялата. Бе станало толкова неочаквано, той ни в клин, ни в ръкав й се беше ядосал. Върху лицето му се бе изписал гняв. Защо ли я бе целунал?

Сега вървеше точно зад нея и огромната му сянка падаше върху раменете й. Джули усещаше до болка близостта му, топлия му дъх във врата си. Трябваше на всяка цена да си го избие от главата, да забрави

колко възбуден е бил предната вечер. А също и че за миг се бе поддала, отпуснала се бе в силните му ръце.

Земята под нозете ѝ бе твърда, жегата — непоносима, ала тя продължи да върви подир Койот, който въртеше жълта опашка и подскачаше с несекваща енергия.

По едно време отпред излезе Бен. Джули се поотпусна — така той нямаше да вижда колко притеснена бе от близостта му. Бен спря, бе на няколко крачки от нея. Дишаше тежко, както бе застанал с ръце на хълбоците върху спечената пръст и се взираше наоколо.

— Къде се запиля проклетото куче? — попита запъхтян.

— Насам, Койот! — провикна се Джули. — Койот!

— Кучето сигурно се е загубило — обади се зад нея Брейди.

— Ела, Койот! — изкрещя пак тя, без да му обръща внимание.

— Не може да изчезне току-тъй — отбеляза свъсен Бен и се взря в сипея пред тях.

В същия миг кучето изникна сякаш от скалите на двайсетина метра отпред. Първа натам тръгна Джули.

— Сигурно има пещера, която не виждаме оттук.

Но пещера нямаше. Точно под отвесния зъбер имаше клисура, тясна и обрасла с буренак. Щом приближиха ръба ѝ, тримата установиха, че стръмното дефиле се вие нагоре по стената на платото. Койот излая и продължи нататък по пътеката.

— Божичко, май ще се наложи да катерим тази ужасия! — възкликна Брейди.

— Остани тук — стрелна го с поглед Джули. — И без теб ще се оправя, обаче искам да видя накъде води.

Накрая и тримата се закатериха. От време на време Койот се мяркаше горе на урвата, сетне пак изчезваше, от което те разбираха, че дирята продължава. Червената скала се ронеше под нозете им и зад тях се свличаха малки лавини от прах и камъчета. Най-сетне отпред излезе Брейди мърморейки, че бледоликите били много кекави и мястото им било вкъщи. Но само след няколко метра спря и се пресегна да пипне скалата, извисила се като стена на хвърлей от пътеката. Върху камъка се тъмнееше петно.

— Кръв — пророни Джули.

— При това прясна — допълни зад рамото и Бен.

Брейди вече бе тръгнал напред. Дъното на тясната клисура със стръмни стени тънеше в нежновиолетова сянка, цареше гробна тишина, нарушавана единствено от камъчетата, търколили се под краката им.

— Никога не съм знаела, че тук има такава клисура! — възкликна учудено едва ли не на самата себе си.

Най-неочаквано криволичещата пътека свърши. В един момент тримата стояха в сумрака между скалите, в следващия се озоваха на открито, в горния край на стръмен сипей, озарен от слънчева светлина, която направо ги заслепи и те затулиха с длани очи.

Пред тях се простираше дълга долина, ширнала се докъдето поглед стига и тънеща в мараня. Слънцето бе бяло и странно, сякаш забулено в лека мъглица. Бен вдигна бинокъла, който носеше окачен на врата си.

— Изумително! — възкликна той, оглеждайки отново и отново широката около километър и половина долината.

Червените стръмни назъбени стени на платото от двете им страни, извисили се на около шестстотин метра, сякаш се отдръпнаха. Долу в равнината се мержелееха тополи, които също сякаш отстъпваха в неравна редица, за да хлътнат в забулената в бухлати облаци далечина. Корито на поток, помисли Джули, който напява зажаднялата земя. Наистина невероятно.

Тримата стояха известно време, без да продумват, смаяни и очаровани от тази никому неизвестна, невероятна долина. Накрая Бен наруши мълчанието, като подаде бинокъла на Джули и й рече:

— Хубава е!

— И странна. Брейди... — извърна се тя към индианеца. — Нали помниш, преди няколко години край Флагстаф в щата Аризона избухна голям горски пожар и вятърът довя пушека чак над Ню Мексико. И тогава всичко бе потънало в същата мараня. Дали и сега няма някъде пожар?

— Един Господ знае — отвърна Брейди.

— Сто на сто има — вметна Бен.

— Защо обаче пушекът се е разпрострял само над тази долина? — попита Джули.

— Много просто, защото е затворена и се е получила инверсия на въздушното течение — сви рамене той.

— Сигурно — кимна тя. — Е, ще продължим ли нататък? Казвай, Бен — подкани го Джули.

— Да. Аз ще продължа, а вие, ако искате, се прибирайте.

— По-добре да дойда и аз, инак кемо сабе ще се изгуби — заяви Брейди.

— Още е рано. Не е зле да поразгледаме. Току-виж сме се натъкнали на човека, заклал овците ми.

Койот откри пътека, която водеше надолу по сипея към долината, необичайна, съвсем различна от земите отатък планината, които бяха по-безводни и открити, целите набраздени от ерозията, изрисувала върху тях причудлив десен. А в тази незнайна местност отсам платото растяха тополи и хилави смрики. Щом тримата слязоха долу, видяха малки плитки дерета и вездесъщите скални образувания с необичайни форми, щръкнали направо от спечената земя в подножието на червеникавата планина, но в средата, там, където на стройна редица се извисяваха тополите, долината бе по-тучна и равна.

След около час стигнаха потока и спряха да починат. Койот залочи жадно от плитката вода, а Джули, Бен и Брейди напълниха манерката и пиха от нея.

— Дали водата става за пиене? — попита Джули и погледна Бен.

— Нямаме голям избор — отвърна той развеселен и вдигна манерката към устата си.

— После може да съжالياваме — прошепна тя и забеляза, че Брейди бе отишъл малко по-нататък и сведен, се взираше в потока.

— Какво видя, още стъпки ли? — коленичи до него Бен.

Озадачен, Брейди поклати бавно глава и промърмори нещо на езика на племето хопи. Накрая се изправи и, без да откъсва очи от отпечатъка в пясъка, въздъхна тежко.

— Не ми се прави на загадъчен, Брейди! — скастри го Джули. — Какво ще кажеш за следата?

Той потрепери, сякаш да прогони невидима сила.

— Нищо, само че този хубостник носи доста странен модел мокасини — поясни накрая индианецът, сетне прихна, ала смехът му не бе весел, и пак се вторачи в земята. — Няма други следи — установи след малко с преднамерено безразличен тон.

— Сигурно почвата нататък е по-твърда или нашият приятел е стъпил върху тревата.

— Не, почвата е мека, все е трябвало да стъпи някъде, освен ако не е разперил криле и не е литнал — възрази уж нехайно Брейди.

Бен изпуктя презрително и отиде при него. Джули видя как също разглежда мястото и се чеше по бузата.

— Просто се е изпарил — отвърна накрая. Хайде да вървим, Брейди.

— Дадено, кемо сабе! — съгласи се индианецът. — Убеден съм, че си прав, а онзи нахалник може да е влачил подире си клон, за да заличи следите. Виждам го да го правят в хиляди филми.

Извърна се и ги поведе нататък покрай потока. В долината се вървеше по-леко и тримата начело с Койот бързо навлизаха все по-навътре в непознатата местност.

Тъкмо заобиколиха един лакът на потока и Брейди спря като закован.

— Вижте — посочи им той.

В пръстта бе забучен висок чепат прът, около основата му бяха струпани камъни, а в горния му край бяха прикрепени със снопчета цветни пера, които се вееха лениво на топлия ветреца.

— Молитвен стълб — пророни Брейди.

Някой живееше тук. Джули бе сигурно, че Бен щеше да каже нещо язвително, ала той си замълча. Брейди продължи да води напред припряно, сякаш бързаше за някъде. Дума да няма помисли тя, вълнуващо е да откриеш такава огромна долина, но закъде се е юрнал такъв? Съмняваше се индианецът да изгаря от нетърпение да залови човека заклал нейните животни. Бързаше заради друго. По едно време Джули се оплака, че в обувката ѝ е влязло камъче, и те най-сетне спряха. Ала дори и тогава Брейди се дръпна по-встрани и се покатери на една морена, стоически вперил поглед в забулените в мараня далнини.

— Какво го прихваща? — прошепна Бен.

— И аз се чудя — отвърна тя.

Брейди наистина я озадачаваше.

Напълниха отново манерките и поседнаха за малко, оглеждайки стръмните червеникави зъбери, обградили ги от всички страни. Джули вдигна бинокъла и се взря в платото.

— Още не мога да повярвам, че тук има долина. Дали баща ми е знаел за нея?

— Вероятно — предположи Бен. — Едва ли сме първите, натъкнали се на клисурата. Ако носехме карта, сигурно щяхме да я намерим нанесена върху нея.

— Прав си, разбира се — съгласи се тя. — Поне щяхме да видим дали към долината има и друг път. — Върна му бинокъла и се провикна: — Брейди! Дали да не проверим как се влиза от другата страна на долината? Ей, Брейди!

Той обаче не отговори.

Тишината ги обгърна като странна прегръдка. Защо ли птиците не пееха и катериците не се караха гръмогласно? Бе необичайно, помисли си Джули, както си почиваше, ала бе свикнала със звуците сред дивата природа дотолкова, че не им обръщаше внимание. Сега обаче не си спомняше да е доловила на това странно място и единичък звук.

Бен разглеждаше околността с бинокъла, но усетил погледа ѝ, се извърна към нея.

— Слушай, до джипа има цели два часа път. Знам, че си уморена.

— Добре съм.

— Сериозно ти говоря, нямаме представа какво ни чака нататък. Бихме могли да се върнем утре, да вземем и храна и моите уреди и да изследваме долината педя по педя — настоя той и я погледна съсредоточено.

— Нали ти казах, добре съм — повтори тя, учудена от внезапната му загриженост. — И на мен ми е любопитно не по-малко, отколкото на теб. Искам да разбера кой е убил животните ми.

— Можем да разберем и утре.

— Не, предпочитам днес — поклати глава Джули.

Продължиха нататък. Тя видя, че слънцето бе започнало да се снишава и да описва ленивата си огнена следобедна дъга. Бяха изминали доста километри. Ала ако имаше шанс пак да се натъкнат на дирята на онзи с мокасините, погубил нейните безценни овце, си струваше да продължат да вървят в канския пек.

Бяха станали вир-вода. Горещината бе някак странна, едва ли не наситена с влага, което бе наистина смайващо за безводното лято, още повече че в югозападните щати влажността клонеше почти към нулата. Джули погледна слънцето — не бе обичайното пърлещо жълто кълбо, каквото бяха свикнали да виждат в пустинното небе. Беше мътно

оранжево и забулено с лек дим явно от някои пожар на запад. Тя съжали, че не бе по шорти, а с тези джинси. Спираше често и си плискаше лицето и врата с вода.

И Бен веднъж топна глава в хладната бълбукаща вода на потока и въздъхна. Тя отново усети, че го бе зяпнала като невидяла. Колкото и да ѝ бе неприятно, трябваше да признае, че беше красив. Той излъчваше мъжественост, ала в него имаше и нещо хлапашко, въпреки че по слепоочията бе започнал да побелява. От унеса я откъсна гласът на Брейди, който извика:

— Госпожице Джули! — Тя долови в гласа му необичайна припряност. — Ела, ела да видиш! — подкани пак индианецът и ѝ посочи нещо.

Джули проследи посоката на ръката му и погледна нагоре към забуления в мъглица скат на планината. Отпърво не видя нищо, ала сетне... Сетне съгледа нещо като постройки. Взе бинокъла от Бен и го вдигна към очите си. Отначало не повярва. Примига и намести фокуса, след което отново се взря в далечния склон. Там наистина се виждаха постройки.

Подаде бързо бинокъла на Бен и му посочи мълком, безсилна да пророни от изненада и дума.

— Божичко! — възкликна той, след като дълго мълча, и ѝ върна бинокъла.

Тя го вдигна отново към очите си — нямаше лъжа, нямаше измама, върху една козирка на безводната червеникава планина се възправяха някакви сгради, геометрични форми изпъкнали върху керемидено алената скала, сякаш нарисувани от художник, който нарочно бе заличил фона. Явно бяха останки от наскални жилища, не, от дворец, при това прелестен!

— Не мога да повярвам — прошепна смаяна Джули. — Индиански наскални жилища! Открихме останки от жилища на анасазите...

Бен си пое дъх.

— Сигурна ли си, че вече не са открити? Тоест...

Тя се извърна рязко.

— Повече от сигурна — каза разпалено. — В тая част на Ню Мексико има много останки от индиански селища, ала за тези тук не знае никой. Виж, постройката е огромна, като онази в Меса Верде. Ако

се знаеше за нея, щеше да има тълпи от туристи, сергии със закуски, магистрала... — Извърна се отново към постройката върху скалите, ала най-неочаквано притаи дъх — бе съгледала Брейди, който стоеше като закован. Какво го прихващаше? — Хайде да вървим, Брейди! — подкани го Джули все така развълнувано. — Толкова ли не разбираш какво открихме?

Той обаче пак не се помръдна. Върху лицето му не трепна и мускулче. Наистина, какво ли му ставаше?

— Хайде, Брейди, тръгвай! — повтори Джули, след като отиде при него. — Ела да хвърлим едно око на развалините.

Мина още доста време, докато той се размърда, обаче само колкото да извърне бавно и овладяно глава. Впи очи в младата жена, сякаш искаше да надзърне в дълбините на съзнанието ѝ и да ѝ каже нещо, да я предупреди.

— Госпожице Джули, това наистина са жилища на анасазите, но не са развалини — прошепна дрезгаво и сериозно Брейди.

СЕДМА ГЛАВА

— Никога през живота си не съм чувал толкова смислено изявление! — подметна ехидно Бен.

Но Брейди вече се бе обърнал и с угрижен израз на лицето бе продължил нататък покрай потока. Джули се спогледа с Бен и видя в очите му неприкрита арогантност, сякаш той ѝ казваше: „На мен ли ще ми разправя? Аз съм специалистът тук“.

Какво ги прихващаше и двамата? Бен тръгна с присмехулен поглед след Брейди, после отпи голяма глътка вода от манерката и я подаде на Джули.

— Ще последваме ли Брейди или вече ще се връщаме? — попита Бен, докато я наблюдаваше как пие от манерката.

— До наскалните жилища ще има да се катерим доста.

— Аз ще се справя — отвърна тя и избърса уста. — Обаче дали на теб ти е по силите?

Очакваше той моментално да ѝ възрази и да се заяде, ала за нейна изненада Бен само ѝ се усмихна с разбиране. Явно нямаше намерение да се хваща на въдицата.

Поеха на запад и докато вървяха към наскалните жилища, Джули не сваляше очи от тях. Може пък да грешеше и останките да бяха нанесени върху картите, но да не бяха известни и затова да не бяха посещавани от туристи. Вероятно по-нататък имаше и път, който извеждаше от долината. По него бе дошъл и човекът, убил коня и овцете ѝ. Оставаше само да разберат защо.

— Кой е най-близкият град отсам Ред Меса? — поинтересува се Бен.

— Чакай да помисля. Шипрок или може би Шийп Спрингс. И двата са в резервата на навахите.

— Кой ли живее в тази долина? — продължи умислено Бен.

— Може би индианци от племето навахо — предположи тя.

— Тук има някой — рече Бен съвсем убедено.

Пак цареше гробна тишина, все едно долината бе притаила дъх в пладнешката жега. Джули имаше усещането, че в това незнайно място липсва нещо, сякаш природата криеше от тях една от стихииите си.

Извърна очи към Бен и понечи да сподели мислите си, ала изражението му бе вгълбено. Тя потръпна и продължи нататък подир Брейди, все така вперила поглед в далечните наскални жилища, които, кой знае защо, ѝ приличаха на част от недовършен пейзаж — бяха прекалено ведри и съвършени. Какво ли бе имал предвид Брейди, като им бе казал, че това не са развалини?

Предвождани от Койот, който тичаше на зигзаг в коритото на потока и душеше земята, тримата продължиха да кретат, да навлизат все повече в долината със странната мараня, която малко по малко ги обгърна. Джули се обърна назад към посоката, откъдето бяха дошли, и не видя нищо, освен морава мъгла. Не я напускаше злоещото чувство, че тук всичко бе някак необичайно. Дърветата, храстите и камъните си бяха същите, както навсякъде другаде. Посърналите тополи покрай ручея също бяха най-обикновени, както и високите стени на платото. Дори в наскалните жилища нямаше нищо необичайно — поне в тази част на Съединените щати. И въпреки това...

Тя все се надяваше да се натъкнат на някой черен път или най-малкото на следи от автомобилни гуми, на пътен знак, паднал върху спечената пръст, на прогнила от времето греда от ограда с остатъци от ръждясала бодлива тел по нея, на мост, прехвърлен над рекичката, на барабонки от овце, на пропукан стълб за телефонен кабел...

Ала не се виждаше нищо, и една-единствена следа от цивилизация.

След малко Бен спря и избърса с носна кърпа челото и врата си. Джули пак отпи от манерката и също изтри челото си. Потта се стичаше на вадички между гърдите ѝ.

— Днес е по-горещо — рече му тя. — Кога най-после ще завали?

— Сигурна ли си, че не искаш да си починеш? — попита той и Джули усети безпогрешно по гласа му, че наистина бе загрижен.

Погледна озадачена Брейди, който вървеше на известно разстояние от тях, вперил очи в нозете си.

— Не, благодаря, добре съм. Хайде да настигнем Брейди.

Обаче не се чувстваше особено добре. Мъчеха я лоши предчувствия. Всичките ѝ сетива подсказваха, че тук нещо не бе наред.

Какво ли? Потокът бълбукаше, Койот подтичваше с изплезен език, тополите потрепваха от топлия ветрец, небето над тях се белееше от лекия като мараня дим.

Може би просто се притесняваше, че ги чака дълъг път, докато се върнат при джипа. Сигурно щеше да се мръкне. Не носеха храна, а тя вече огладняваше. Дали наистина да не се върнеха и утре да не дойдеха в долината по-подготвени, с храна и палатки? Тревожеше се и за Ханк. Дума да няма, те с Брейди и друг път го бяха оставяли сам през нощта, без да го предупредят, ала Джули се безпокоеше да не би той да иде с пикапа в Трейдинг Пост, да пийне повечко бира и пак да се изпокара с Кен Ламонт. Ако прекалеше, Кен като нищо можеше да изпълни закана си и да го вкара в затвора.

Точно така, беше напрегната заради Ханк, реши най-после тя. Дали да не сподели с Брейди? Но когато го погледна и го видя как върви отпред, нещо я спря и думите ѝ си останаха неизречени. Така тримата продължиха да навлизат все по-навътре в зловещата местност. И колкото и да бе странно, докато крачеше, Джули имаше усещането, че връзките ѝ с външния, с истинския свят изтъняват с всеки изминат метър.

— Колко е часът? — попита тя накрая Бен.

Той погледна веднъж, втори път часовника си и смутен почука по стъклото.

— Ама че боклук! Още показва дванайсет часа. Батерията явно се е изтощила. А я смених тия дни.

— Отдавна е минало пладне — отбеляза Джули, — поне така ми се струва.

— Някъде към три е — съгласи се Бен и свъсил вежди, пак почука по стъклото.

— Вървим от доста време — продължи тя. Всъщност искаше да го помоли да се върнат, ала се уплаши да не би той да я помисли за малодушна.

Защо ли поддържаше тази бясна надпревара с него? Какво толкова щеше да стане, ако си признаеше, че бе уморена и гладна и ѝ беше горещо? Нима Бен щеше да се възползва от това? Обърна се и го изненада, докато той я гледеше със сините си очи, направо я пиеше с поглед. Изправи гръб и реши да продължи напред.

Брейди бе спрял и, затулил очи с длан, се беше вторачил в наскалните жилища. Джули и Бен го настигнаха и също се вгледаха в селището, кацнало на издадената канара.

Слънцето се бе гмурнало в следобедното небе и озаряваше с вековечната си златиста светлина стотиците квадратни помещения, наредени на стъпаловидни редици. Същото слънце, почитано като извор на живота от всички индианци в югозападните щати, обожествявано и до ден-днешен от племената хопи, тева, зуни и пуебло. Селището бе окъпано в тази особена златиста светлина, но черните празни прозорци на отколешните жилища гледаха към долината досущ слепи очи. Въпреки жегата Джули усети как я побиват студени тръпки.

— Каква изумителна гледка! — възкликна Бен.

Сетне гласът му, който знае защо, заглъхна и за няколко секунди Джули изпита чувството, че в миг се пренася през пространството в друго време, в друга, отдавна отминала ера. Горещината я обгърна като с топло меко одеяло. Тя се върна столетия назад. В долината кипеше живот, древните от онази отколешна епоха сновяха около нея, подминаваха я и забързани изчезваха в притихналите сенки на жежкия следобед. Пред очите ѝ заплуваха лица от далечното минало. Джули виждаше как тези хора от древността стоят край потока и коленичили, мелят царица. Усецаше мириса на потта и огньовете им, вираше се в непроницаемите им черни очи. Дори чуваше някъде в далечината приглушения тътен на тъпани, които биеха ли, биеха и сякаш предаваха някакво послание...

— Хей! — чу тя някакъв глас. — Джули! Добре ли си?

Говореше ѝ Бен. Тя си пое със сетни сили въздух и се помъчи да се върне през годините. Ами да, пред нея стоеше Бен, а Койот сновеше наблизо. Само на хвърлей беше и Брейди.

— Знаех си аз, че трябва да спрем, за да си починеш — рече Бен. — Още малко и ще се строполиш в тая жега.

— Вече съм добре — успя да изрече Джули. Странното неземно изживяване беше свършило, вече го нямаше. — Честна дума... — Запита се дали да сподели с Бен какво ѝ се бе случило току-що. Той сигурно щеше да ѝ се изсмее. — Чу ли нещо? — престраши се все пак да го попита. — Някакъв глух бумтеж.

Бен я погледна озадачено.

— Излезе вятър, но веднага утихна. Защо?

— А, просто питам. Стори ми се, че... Всъщност да вървим!

Ала Брейди я наблюдаваше вторачено със същите непроницаеми очи, каквито бе видяла току-що във въображението си. Тя примига — пред нея наистина стоеше Брейди.

— Хайде да тръгваме — подкани го непреклонно. — Стигнали сме прекалено далеч, за да се отказваме.

— Както искаш — рече Бен и понаведе глава. — Води!

Брейди отново бе тръгнал. Дали Джули само си въобразяваше, или сега той, за разлика от обикновено не се клатушкаше, а вървеше по-спокойно и ведро, изправил рамене и вдигнал високо глава? Дали изобщо го познаваше? Изведнъж я обзе паника.

Също закрачи, а кучето заситни на педя от нея. Бе настръхнало цялото. Тя се огледа, обаче не видя нищо тревожно, нищо, освен прахоляк, ниски храсти и посърнали тополи под възправилите се като крепостни стени скали, които ги заобикаляха отвсякъде. Трябваше да се насили, за да си спомни, че просто върви през непозната местност и че както много други подобни развалини, наскалните жилища са необитаеми от близо шест столетия. Древните бяха мъртви, бяха изчезнали, нямаше ги.

Слънцето слезе още по-ниско и зъберите изведнъж хвърлиха тъмни сенки върху долината и къщите върху канарата. Селището придоби съвсем различен вид, вече изглеждаше не така безлюдно и безобидно, бе по-скоро мрачно и злокобно. Самият въздух сякаш натеза, похлупи ги с предупреждението: „Връщайте се!“ Кой нае защо, Джули очакваше небето да притъмнее, по него да се струпат буреносни облаци, дори бе сигурна, че е чула в далечината гръм — или бе тътенът на барабани? По небосвода над тях нямаше нито едно облаче.

Вероятно минаваше пет часът, но времето вече не значеше нищо за нея. Тя току поглеждаше към наскалните жилища, които ту ѝ се струваха много далеч, ту сякаш надвисваха над тях. Реши, че е от маранята и от непоносимата жегга, преобразила всичко и замъглила мислите ѝ.

Когато съгледа първия път струйката дим, не бе съвсем сигурна. Ала отново се взря в наскалните жилища и я видя съвсем ясно — виеше се над древното селище досущ като въпросителен знак в

застиналия въздух. Джули замръзна, уплашена най-вече от внезапната яснота, с която бе осъзнала какво означава издигация се дим.

Бен също го бе забелязал и наблюдаваше мълчаливо стръмния планински скат.

— Господи, какъв е този пушек? — прошепна тя.

Усети, че Бен бе застанал зад нея и чу тихия му смях.

— Въображението ти съвсем се развихри — подзе той спокойно и самоуверено. — Обзалагам се, на каквото кажеш, че в долината живее някой, човекът, убил твоите животни, и просто се укрива в старите наскални жилища. Не е изключено да са обитавани и от хора от племето навахи или пуебло, откъснали се от своите.

— Вероятно... — подхвана не особено убедено Джули.

— Не знам — прекъсна я Брейди, проговорил за пръв път от няколко часа. — Но май ни предстоят изненади.

Понечи да каже още нещо, обаче точно в този миг Койот се разляя като обезумял и сърцето на Джули се сви от уплаха. Храсталакът около тях прошумоли, разтвори се и от него най-неочаквано се показаха лицата на шестима въоръжени за лов индианци, размахали току пред гърлата им шест дървени копия.

Когато сърцето ѝ най-сетне спря да бие толкова лудешки, тя забеляза, че Бен бе хванал кучето за каишката и му крещи:

— Млък! Успокой се, момчето ми!

Брейди стоеше като попарен, зяпнал от изненада. Индианците продължаваха да ги наблюдават, без да се помръдват, със застрашително насочени към тях копия. Бен пръв дойде на себе си.

— Хайде, стига с тези шегички, момчета! — рече на индианците, все така възпирайки кучето. — Свалете копията.

Те пак не се помръднаха, продължиха да стоят като истукани с безизразни, бронзови от слънцето лица. Единственото, по което Джули прецени, че и те са хора като всички останали, бе струйката пот, стичаща се по слепоочието на единия младеж.

Най-сетне Брейди пристъпи напред, без да сваля от тях възхитен поглед, и се прокашля.

— Говорите ли английски? — попита с пресеклив глас. То оставаше и да не говорят, помисли Джули. Брейди сигурно съвсем се е

шашнал, толкова е изненадан от вида им. Ала по лицата им не трепна и мускулче. Тогава се намеси и Бен.

— Хайде, момчета, нека си починем. Имахме тежък ден.

— Не знаят английски — отсече категорично Брейди.

— Тогава опитай на испански — вметна Бен и се усмихна. Явно бе решил, че индианците се шегуват.

Брейди опита и пак удари на камък. Заговори на някакъв индиански диалект, който Джули не бе чувала — на племето хопи? Или на навахите?

— Кажим им да свалят копията — рече тя, възвърнала си дар слово. — Не е никак смешно.

— Опитвам се — отвърна Брейди.

— Хрумна ми нещо — подметна ехидно Бен. — Кажим им, че сме им приятели.

— Престани, Бен — схока го Джули. — Толкова ли не виждаш, че не се шегуват?

Брейди продължи да опитва на какви ли не местни индиански диалекти, които поназнайваше. Накрая Джули забеляза, че в очите на единия от мъжете проблесна пламъче, а поуспокоен, Брейди се мъчеше да се сети още думи на езика, който не бе говорил от години, и повтаряше непрекъснато едни и същи изречения.

Всичко бе толкова налудничаво, помисли си тя. Намираха се наред с Ню Мексико, а се опитваха да намерят общ език с някакви хора, сякаш дошли от друга планета. Напуши я смях, но извърна очи към Брейди и видя, че положението им никак не е розово. Индианецът, който обикновено гледаше на света като на една голяма лоша шега, бе ужасно сериозен. А той не беше глупак.

Опита се да разговаря с индианците на някакъв гърлен диалект на племето хопи. Понякога те като че го разбираха. Друг път си мърмореха нещо и ги поглеждаха с недоверие. Бен въздъхна.

— Слушай — намеси се той и пристъпи напред, като прехвърли кучето на Джули, — вече става късно. Не знам какво ги притеснява, но или да ни заведат в селото си и да ни пуснат във врящия казан, или да ни дадат нещо за хапване и да приключва цялата тази бъркотия.

Брейди се извърна към него. В изражението му нямаше и следа от хумор.

— Вероятно ще предпочетат да ни сварят. Или да ни изпекат на шиш направо тук, на слънце, кемо сабе.

— Нямам нищо против, стига първо да ме нахранят — отвърна с кисела физиономия Бен.

— Престанете и двамата — тросна се Джули. — Намерили кога да си разменят шегички! — Тя погледна угрижено Брейди. — Какво се е случило? Да не сме прекъснали някаква тяхна церемония? Можем да се махнем, ако пречим...

Брейди поклати глава.

— Не е церемония, госпожице Джули — засмя се той някак насила. — Може и да не съм ги разбрал, ала твърдят, че... най-малкото използват една стара дума за анасазите.

— Я не се занасяй!

— Сериозно ти казвам — възрази Брейди. — Разправят, че са анасази.

— Аз пък съм марсианец!

Джули обаче не ги слушаше, а гледаше мъжете с широко отворени очи. Анасази! Сигурно ги взимаха на подбив. Пак се взря в тях. Бяха дребни, към метър и шейсет, шейсет и пет, добре сложени, с дълги коси, сплетени на плитки заедно с пера и кожени върви. Бяха само по препаски от щавена кожа и мокасини — точно така, мокасини! — и тюркоазни накити, нанизани върху ивички кожа. Наистина приличаха на едновременшни индианци.

Накрая Брейди явно успя да им каже, че не им мислят злото, понеже индианците сведоха копията и продължиха да разменят с него къси, почти неразбираеми изречения.

— Невероятно! — възкликна Джули и се обърна към Бен, ала той се бе разположил по турски на един камък, отегчен или може би изнервен. — Ей това ме вбесява у теб — забеляза хладно тя. — Че се правиш на голям всезнайко. Е, сега, Бен Танър, имам чувството, че няма да разплетеш чак толкова лесно тая загадка.

Той я гледа дълго с непроницаемо лице.

— Времето ще покаже — отвърна бавно и тогава Джули, кой знае защо, повярва, за огромна своя изненада, че чудноватите мъже пред тях наистина бяха анасази. Бен премести поглед от лицето ѝ към Брейди. — Дошли сме да разберем кой избива добитъка на Джули — напомни той и се изправи. — Тези момчета може да са и от Луната, все

ми е едно, дайте да си свършим работата и да си ходим по живо, по здраво. Ако живеят наблизко, им кажи, че искаме да видим селището им и да поговорим със старейшината. Ще се справиш ли, Брейди?

— Значи искаш да идеш в селището им, така ли? — засмя се той. — Добре тогава, кемо сабе! — Сетне извърна бавно и многозначително глава и погледна урвата. — Дано успееш да се изкатериш дотам.

Трима от индианците ги водеха, другите трима ги следваха отзад, докато те вървяха към подножието на планината. Джули усещаше неверието им, сякаш то бе живо същество, и техния страх от тримата непознати, нахлули в долината. Мъчеше се да запази самообладание, някаква връзка с действителността, но в следобедната жега всичко някак си ѝ убягваше. Беше ѝ горещо, бе цялата в прах и беше огладняла, ала почти не обръщаше внимание. Откакто бе стъпила на странното, потайно място, я преследваше чувството, че се бе озовала в приказка, че беше като Алиса в Страната на чудесата — на всеки завой я чакаше ново невероятно откритие. Открития, каквито просто не можеха да съществуват, обаче въпреки това бяха пред очите ѝ. Алиса в Страната на чудесата.

— Какво ще кажеш, Брейди май съвсем превъртя — подметна Бен, докато следваха индианците.

— А, няма такова нещо.

— Нима и ти вярваш, че те наистина са от племето на анасазите? — ахна той, без дори да се опитва да прикрива учудването си.

— Не знам. Ала са по-различни, Бен. Толкова ли не виждаш?

— Все има някакво обяснение — отсече той. — Хайде, Джули, събуди се! Не сме в приказка. Върни се в действителността! Анасази вече няма и толкоз по въпроса. Изчезнали са цели два века преди Колумб да открие Америка.

Стигнаха подножието на зъбера. Джули изви глава нагоре към селището и забеляза в него хора, чу гласове, усети миризмата на огън. Тъпаните пак забиха глухо и протяжно. Бен също извърна очи нагоре — този път и той ги бе чул. Дали биеха в знак на предупреждение, за „добре дошли“ или просто хората тук общуваха чрез тях?

Един от индианците се провикна и някой спусна стълби — тежки здрави стълби от пръти, привързани с кожени ивици. Никакви пирони, никакви въжета и бичени дъски. Невероятно, но факт, помисли Джули.

Трябваше да изкатерят по тях към стотина метра. Бен водеше, Джули и Брейди го следваха, докато кучето бе качено с един кош. Джули я беше страх да погледне надолу, ето защо не откъсваше очи от подметките на Бен. От време на време и той ѝ хвърляше по някой поглед и ѝ се усмихваше широко, за да ѝ вдъхне смелост. Щом се изкатери по стълбата, се пресегна да я хване за ръката и я издърпа бързо и леко, така че в миг тя се озова до гърдите му.

— Добре ли си? — попита я, запъхтян от усилието.

Джули кимна, също задъхана, а Бен махна от очите ѝ кичур мокра от потта коса. Направи го нежно и грижовно, което я изненада и смути.

— Добре съм — успя да каже и се дръпна от него, притеснена, че са толкова близо един до друг.

— Значи искаш да се видиш с жреца? — попита Брейди и погледна под вежди Бен.

— С жреца ли? — повтори Бен.

— Това е най-добрият превод, който мога да направя, кемо сабе. Ала на теб все не може да ти се угоди.

— Много ви моля, хайде да заровим засега томаховката — намеси се Джули.

— Примирие! — оповести Бен.

— Дадено, бледолики, щом казваш, примирие.

Джули се огледа смаяна. Бяха застанали върху широка каменна площадка. Зад тях, досами скалата имаше полукръг от жилища, иззидани от блокове пясъчник, които прилепваха до милиметър един към друг. По стените имаше квадратни прозорци и врати с формата на буквата „Г“. Селището ѝ се стори познато, понеже бе виждала останките при Меса Верде и каньона Чако, бе разглеждала и множество снимки на подобни селища в книги за югозапада на Съединените щати. Това селище обаче бе различно, то бе живо, беше обитавано от индианци от плът и кръв. Нито една стена не бе порутена, не се търкаляха счупени грънци и раздрани кошове. Навсякъде гъмжеше от хора, от дребни мургави индианци. От истински живи хора. Тя не можеше да повярва на очите си дори когато видя едно току-що проходило невръстно дете, което, стреснато от непознатите, се завтече с плач към майка си.

Шестимата им водачи заговориха нещо, засочиха Брейди и около тях се струпва тълпа. Разглеждаха ги мургави лица, поуплашени и невярващи. Но Джули забеляза нещо много интересно — индианците гледаха Брейди, единствено него, те с Бен сякаш не съществуваха. И през цялото време думкаха барабани, макар и тя да не виждаше кой бие на тях. Сякаш бяха скритият пулс на селището.

Стоеше като вцепенена, стиснала за кайшката Койот, когато по едно време усети, че Бен се приближава към нея. Испита непреодолимо желание да го хване за ръката.

Сетне тълпата отстъпи и при тях дойде висок мъж с изпито лице, вече попрегърбен от годините. Излъчваше достолепие и мощ.

— Жрецът — промълви Бен, както никога без сарказъм.

Мъжът наистина представляваше внушителна гледка, бе с наниз от широки плоски мъниста, носеше на главата си пера, а лицето му бе изрисувано на черно-бели ивици. Заговори, а Брейди се замъчи да му отвърща, като повтаряше изреченията, сочеше и ръкомахаше.

— Определено има властен вид. Величествен — прошепна Бен на ухото на Джули.

Тя кимна.

— О, Бен, погледни. Всичко е толкова... истинско!

— Като декор за холивудски филм.

— Престани! Не можеш ли поне веднъж да не се правиш на пръв смелчага?

— Мога, мога, само ми дай повод — прошепна Бен и й се усмихна — лицето му бе толкова прелестно, че на Джули й идеше да избяга.

— Ужасно нагъл си, Танър — тросна се тя. — Ама все някой ще ти натрие носа.

— Кой? Ти ли, Джули? — попита той, след като я гледа сякаш безкрайно дълго.

— А, няма да съм аз — успя да отвърне тя, колкото и да бе смутена. — Имам си друга работа.

Но не го изрече особено убедено и извърна очи, усетила, че още малко и сърцето й ще се пръсне.

Жрецът вече не говореше на Брейди, само го гледаше внимателно с мъдрите си старчески очи, тъжни и смущаващо

пронизващи. Не бе притеснен от появата им, не бе и уплашен, дори не прояви скептицизъм. Все така сякаш не забелязваше Джули и Бен.

Накрая даде нещо като заповед на насъбралото се множество. Джули бе много отчаяна, че не разбира какво си говорят, че не е в състояние да приказва и да общува с тях. Какво ли им казваше жрецът?

Взря се в хората, които го слушаха напрегнато. Жени, деца, младежи изпълваха пространството пред каменните жилища, стояха по плоските покриви и гледаха подозрително и заинтригувано Брейди, без изобщо да обръщат внимание на Джули и Бен. Децата бяха с влажни черни очи и препаски през челата, жените бяха накичени с мъниста или накити от лъснат камък и бяха облечени в щавена еленова кожа, праметната през едното рамо, докато другото бе голо. Носеха косите си навити на дебели плитки около ушите, досущ като жените от племето хопи. И мъжете бяха с нанизы, с препаски и мокасини. Из въздуха се стелеше миризмата на огън и на печено месо.

— Не му разбирам много-много — рече Брейди, извъръщайки се към Джули и Бен, — обаче се представи с името Тайоша, поясни, че неговото племе е единственото, оцеляло в долината, и че са анасази, само дете използва друга дума. Тези хора говорят на доста странна разновидност на езика на племето хопи. Почти не им разбирам, ала някои думи си приличат.

Брейди килна шапката си и разтърка с китка челото си. Погледна Джули, после Бен, сетне пак нея. Направи ѝ впечатление, че бе силно развълнуван от срещата с тия хора.

— Каза ли нещо друго? — попита тя.

Брейди подсвирна тихичко между зъби.

— А, доста неща каза. Но не разбрах много. Спомена например за света на духовете отатък планината, че там било царството на злото, където живеели само заблудените души на мъртъвците.

— Виж ти! — възкликна Бен. — И защо ти го е казал?

— Защото смята, че вие сте от този свят — подсмихна се кисело Брейди.

— Дрън-дрън, и това ми било жрец!

— Жрец е, и то истински.

Изведнъж на Джули ѝ хрумна нещо.

— Божичко, да не сме в опасност?

— Едва ли — побърза да я успокои Брейди. — Вече сте призраци. Не съществувате в този свят.

— Призраци ли?

— Ами да. От света на духовете, не сте живи хора.

— И какво излиза, значи според тях ти си нормален, а ние — не — намеси се и Бен.

— Поне им изглеждам познато.

Умислен, Бен се взря в Тайоша.

— Звучи прекрасно, стига да вярваш, че те наистина са оцеляло племе на анасазите. Лично аз не се хващам на тая въдица.

— Това си е твой проблем — отвърна Брейди, сякаш за да ги защити. — Ако не ти харесват, се махни. Те само ще се радват.

— А, сигурно. Лошото, Брейди, е, че вие ме повикахте да ви помогна, а не аз — вас. Вие сте тръгнали с мен.

— Кога най-после ще престанете да се карате! — тросна се Джули. — Я донесете храна и вода и приказвайте като разумни хора! — Тя погледна Тайоша, сетне отново Брейди.

— Ще ни подслони ли за през нощта?

Тайоша, на когото съвсем очевидно не му се щеше да ги подслонява, все пак кимна към един от мъжете, довели ги в селището.

Тримата го последваха през лабиринта от къщи, стълби и дворове, като ту се изкачваха, ту слизаха отново. Откъдето и да минеха, всички се вторачваха в Брейди — някои плахо, други любопитно, трети направо уплашено. На Джули й идеше да се пресегне и да ги докосне, да каже най-вече на жените и децата: „Аз не съм дух. И аз като вас съм от плът и кръв. Живея само на няколко километра оттук. Не ви мисля злото“. Те обаче нямаше да я разберат.

Водачът им ги остави пред къща с три стаи. Появи се жена в леки мокасини, която сложи пред вратата с формата на буквата „Т“ красива пръстена делва и две големи кошници с прелестни шарки. Брейди й каза нещо, сигурно й благодари, Джули също й се усмихна приятелски. Ала жената я погледна така, сякаш не я виждаше, и си тръгна със сведена глава.

По едно време Брейди се усамоти в единия край на двора, където приклепна и се заоглежда. Джули реши да не го закача — в тъмните му очи се четяха тъга и почуда.

— Да не му е зле? — кимна с глава към него Бен.

— А, не, едва ли — отговори тя. — Просто не може да установи връзка с тях, затова е разстроен.

— Особено пък ако вярва, че са анасази — добави Бен по-угрижено от друг път.

— Ами ако наистина са анасази? — погледна го заинтригувано Джули.

— Само не ми разправяй, че и ти вярваш в тия небивалици.

— Защо пък небивалици? Ако не са анасази, какви са тогава?

Делвата на червени, черни и бели шарки, която бе оставила жената, бе пълна с вода, в една от кошниците имаше царевични питки, а в другата — зрял боб и задушено еленско. Бе наплетена толкова стегнато, че не пропускаше и капчица. Някак между другото Джули се запита дали може да вземе някоя от прекрасните кошници вкъщи, но после се сети, че те вероятно бяха много ценни за жената — в края на краищата тя не можеше да изтича до магазина и да си купи други.

Прегладнели, се нахвърлиха на храната.

— Ммм, вкусна е — отбеляза Бен.

Брейди също започна да се храни, ала бавно, като се наслаждаваше на всяка хапка. Джули се запита дали водата е чиста, но понеже нямаха друга, надигна делвата и отпи от чучура. Беше прясна и въз студена, с едва доловим привкус на тиня. Тя изведнъж осъзна, че някой, някоя жена от селището я бе донесла по стълбата чак от потока, и я досрамя неописуемо.

Индианките кладяха огньовете къде ли не, по покривите на жилищата, пред входните врати. Слънцето отдавна бе залязло зад Ред Меса, небето на запад бе бледо и обагрено в размито розово. Облегнати върху топлата стена на къщата, Джули и Бен загледаха хората, които сновяха насам-натам.

— Значи предполагаш, че главите на твоите животни са някъде тук? — попита след малко Бен, сетне си взе още една питка и сложи върху нея от бобената каша. — Тотемите на животни са много разпространени сред първобитните хора, които вярват, че взимат силата на зверовете, които са убили.

Говореше много убедено и Джули му завидя заради логичното мислене и простия подход към света. Виж, тя се разкъсваше между вярата и неверието, между догадките си и здравия разум. А Брейди... Брейди просто вярваше.

— Сигурно го е направил Тайоша — предположи Джули.

— Той е главният заподозрян — вметна Бен.

— Обаче не му се сърдя — побърза да каже тя. — Само това оставаше — да се изтъпая и да го обвиня право в лицето.

— Вярно, неудобно е.

— Бен — допълни подир малко, — наистина имам чувството, че те живеят тук по този начин, откакто свят светува.

— Не е възможно.

— Няма невъзможни неща.

— Понякога завиждам на хората, приемащи нещата на гола вяра — отбеляза той, загледан в долината.

— Но аз не приемам нещата... — понечи да възрази Джули.

— Изразих се лошо — прекъсна я Бен. — Исках да кажа, че който просто вярва в някои неща и не ги поставя под въпрос, не си усложнява живота.

— Изненадана съм да го чуя от теб — рече спокойно тя.

— Лори също ще се изненада. Смята ме за циничен дърт особняк. Може и да е права.

Джули загледа лицето му в трепкащата светлина на огъня. Страните му вече бяха покрити с гъста тъмна четина. Най-неочаквано тя си спомни дъха му, учестен и топъл, върху лицето си, устните му и как бе допрял наболата си брада до бузата ѝ. Още усещаше сякаш призрачното докосване на дланите му, когато ѝ бе подал ръка да ѝ помогне да се качи по стълбата. Радваше се, че сега бе тук, с нея.

Извърна се и допря лице о твърдата козина на Койот. Искаше ѝ се да повярва в скептицизма и желязната логика на Бен, а не можеше. И тя като Брейди бе сигурна — тези хора тук наистина бяха оцелели потомци на анасазите.

ОСМА ГЛАВА

Бен метна в огъня няколко сухи съчки смрика. Драсна клечка кибрит и я поднесе към подпалките, сетне раздуха разгорелия се пламък. Съчките засъскаха и запукаха.

Той приседна на хълбоци върху пръстения двор пред къщата, която им бяха предоставили, и се огледа. На долната каменна тераса различи в мрака главата на жена, която кърмеше край огъня пеленаче. Някъде наблизко мъжете разговаряха на чужд гърлен език, децата тичаха на воля по площадките, смееха се и играеха на нещо като гоненица. Вечерта бе огласяна от приглушен говор и ухаеше на дим и печена царевица, на дървен камък и на човешки тела дъхтящи на пръст, не знаещи що е парфюм или дезодорант. Бен се сепна — какви бяха тези мисли, дето му минаваха през главата! Нима Брейди бе втълпил и на него своите небивалици за анасазите?

Пълната месечина озаряваше от край до край долината и когато погледна към нея от високото, Бен видя, че над земята се стелеше мъгла, забулила потока и дърветата покрай него и пропълзяла като призрачни пръсти в полите на планината. Мъгла ли? Каква мъгла при нулева влажност и такава незапомнена суша! Сигурно бе димът от горски пожари съчетан със сериозна инверсия.

Погледна към Джули, която седеше кротко и вперила очи в разгарящите се пламъци на огъня, галеше Койот, като хипнотизирана, сякаш на светлинни години от Бен.

— Няма ли да хапнеш още? — попита я.

— Не, вече не съм гладна — отвърна тя вяло, без да откъсва поглед от жаравата.

Толкова ли не се тревожеше за Ханк, който сигурно бе пиян в ранчото? И за Брейди, който седеше по-встрани с кръстосани нозе и се бе отдал на непроницаемите си мисли. Бен можеше да разбере Брейди, който категорично не искаше да се вслуша в гласа на логиката, но Джули — за нейното странно поведение нямаше оправдание. Нима той бе единственият измежду тях, който все още бе нормален?

Стана припряно и закри из двора. Пъхна ръце в джобовете си и прокара с върха на ботуша си черта в спечената пръст. Имаше някакво обяснение и Бен щеше да го намери. Тия хора не бяха никакви анасази — чак го напушваше смях, като се сетеше за тях. Може би бяха хипита, индианци, ала въпреки това хипита, които се бяха върнали към корените си и за нищо на света не биха признали истината пред бледоликите. А Джули си въобразяваше, че те някак си бяха прескочили през епохите, оцелели бяха в тази затънтена долина цели седем столетия и никой не ги бе открил досега. Анасази ли? Как ли пък не!

В нощта екна гласът на жена, която пееше приспивна песен на детето си. Може би единствен Бен отказваше просто от инат да приеме версията на Тайоша. Но нали това му бе работата! Нямахме да допусне умът му да се напряга така само защото шепа индианци си бяха наумили да живеят като своите предци. Този хубостник Тайоша сигурно си умираше от смях. Бен реши, щом се съмне, да прави, да струва, ала да открие отговорите на някои въпроси. До пладне щеше да установи кой бе убил животните, кои бяха индианците и откъде се бяха взели.

Бен и Джули легнаха да спят в каменната къща, върху гъсто сплетени сламени рогозки, които им даде същата жена, донесла и храната. Брейди предпочете да спи навън, край огъня. Под звездите на своите прадеди, помисли присмехулно Бен. Жилището бе с три стаи, ниско и широко, почти празно. Тук-там се мяркаха по някоя кошница или делва с вода, но явно от известно време не беше обитавано. Дали човекът, живял в къщата, се бе споминал? Дали броят на жителите в селището намаляваше? Може би отегчени, младежите се бяха върнали в цивилизования свят. Бен пак се сети за момчето на Брейди. Представи си как Ханк живее тук без олелията на града, без бирата и пикапа, без впитите джинси. Младите в долината поне бяха пощадени от ширещата се напоследък поквара.

Бен лежеше на рогозката в помещението до стаята на Джули и, скръстил ръце под главата си, мислеше. Отново и отново си припомняше, че Брейди трудно намира език с тия индианци, неговите анасази. Направо не проумяваше как така те не го разбираха. Нещо не се връзваше.

Накрая реши, че утрото е по-мъдро от вечерта и че на сутринта ще поразучи и ще намери отговорите на всички тия въпроси. Реши и той да играе играта на Тайоша, да каже на Брейди да поиска от жреца неколцина водачи и да тръгне с тях към дъното на долината. Бе повече от сигурен, че там имаше път, вероятно и селище. И че все някои знаеше за съществуването на това племе.

Отдавна бе минало полунощ, когато Бен усети каква неземна тишина бе настанала. Селището бе потънало в спокоен сън. Не се чуваше дори лай на куче, мяукане на котка. Той се сети, че всъщност не бе виждал тук котки. Едва тогава долови тих звук — дишането на жена, която спи.

Представи си Джули, когато бяха тръгнали да си лягат. Беше се сгушила в спалната роба и гледаше сънено и унесено. Макар и тя да се възпротиви, Бен я придружи до стаята, за да се увери, че всичко е наред, а Джули си легна и заспа моментално.

Той седна върху рогозката и прокара ръка през косата си. Явно тази нощ нямаше да заспи. Стана и отиде в голямата стая, водеща към двора. Огънят бе угаснал, Брейди спеше кротко. Койот също бе излязъл навън, вдигна уморено глава, погледна Бен, изръмжа и пак потъна в сън.

Джули! Дали се чувстваше добре? Може би и тя като него не можеше да заспи на това странно място. Нямаше да навреди, ако той провереше.

Запристъпва тихо като котка към стаята ѝ. Дълбоко в себе си знаеше, че всъщност не отива само да провери как е. Просто искаше да я погледа, да види как гърдите ѝ се надигат и отпускат лекичко насън, да се увери, че косата ѝ се бе разпиляла като злато точно както във въображението му. Искеше да научи нейните тайни.

Застана край нея, притаил дъх. Сърцето му биеше лудешки. В хладното каменно помещение бе тъмно, ала на ярката лунна светлина Бен я видя как бе легнала на една страна и бе пъхнала длан под главата си, а робата се бе смъкнала от раменете ѝ.

Той различи заобленото ѝ женствено рамо, източеното бяло вратле. Кръвта в жилите му се разбушува така, че чак ушите му забучаха. Докато стоеше и я гледаше като омагьосан, си спомни как тя бе притискала тяло до неговото, как се бе отпуснала в ръцете му и за миг почти му се бе отдавала.

Бен дишаше учестено. Знаеше, че не бива да стои повече тук и да се колебае — щеше да полудее. Но Джули не го искаше, беше му го показала съвсем недвусмислено. Каква жестока ирония на съдбата — да желае жената, която не му обръща и капчица внимание. Беше изпаднал в доста смешно положение и ако не бе толкова развълнуван, сигурно щеше да прихне.

Излезе тихо от стаята, та да не направи нещо, за което после и двамата да съжаляват. Легна пак върху рогозката и стисна зъби от отчаяние. Защо точно Джули? Защо всичко това му се случваше точно сега? Беше толкова независима, ала под напереността ѝ се криеха нежност и уязвимост, които го привличаха неудържимо. В живота ѝ имаше някаква тайна, до която той все не можеше да се добере, някаква незараснала рана, болезнена и кървяща.

Чак призори Бен най-сетне се унесе в неспокоен сън, изпадна в едно полубудно, полусънено състояние. Щом слънцето огря далечния хребет на планината, изведнъж му хрумна нещо — запита се дали животът в самота наистина го задоволяваше чак толкова много...

Тайоша явно бе доволен, че ще се отърве от Бен и Брейди. Предостави им водачи за похода през долината, както и храна и кожени мехове с вода.

Но Джули предпочете да остане в селището.

— Не ми е приятно да те оставям сама — рече ѝ свъсен Бен, докато си събираше багажа.

— Мога да се грижа за себе си — заяви му тя.

Брейди извърна очи.

— Тия индианци, Бен, са най-кротките хора, които някога съм срещала. Признай им поне това.

Наистина изглеждаха безобидни. Волю-неволю той кимна.

— Излизам в нещо като отпуска — допълни усмихната Джули. — Всъщност ще си правя моето разследване тук, на място. Мога да се науча и да плета кошници.

— Добре, щом толкова искаш — склони накрая Бен. — Обаче кучето ще остане при теб. И да не си мръднала отгук! — нареди ѝ строго и загледа как тя му козирува шеговито.

— Много те моля, не ходи никъде сама. Ще се видим довечера, най-късно утре сутрин.

Наистина никак не му се щеше да я оставя в селището. Не бе чак толкова сигурен, че индианците са безобидни. Ала докато се спускаше по стълбата, си каза, че тук Джули бе изложена на опасности, каквито съществуваха навсякъде другаде, дори в големи градове като Денвър, Чикаго и Ню Йорк. А и в края на краищата наистина бе голяма жена.

Бен, Брейди и двамата им водачи поеха по отъпканата пътека край потока. Двамата индианци разговаряха с Брейди, но не обръщаха никакво внимание на Бен. Той чак се възмути.

Слънцето вече напичаше безмилостно, ето защо Бен свали ризата и си я върза на кръста. По врата му се стичаше пот коланът на джинсите му вече бе мокър.

Не след дълго стигнаха няколко напоявани терасирани ниви, засети на полукръгове, та да се съхранява безценната влага. Той спря и взе да разглежда сложната напоителна система, дигите, язовете и каналите. Забеляза, че в основата на всеки стрък царевица бе издълбана дупка, запълнена с камъчета, та водата да не се изпарява. Имаше и тикви и жените, които въпреки ранния час вече бяха излезли на полето, ги прекопаваха. Ала всичко имаше посърнал вид и бе потънало в прах, а в напоителните канали и диги нямаше и капчица вода. Проклетата суша!

Бен се сети за статията в едно списание, посветена на технически съвършената напоителна система, разработена от анасазите и помогнала им да оцелеят в такъв безводен климат. Тези приятелчета явно също я бяха чели. По-нататък съгледа пуйки, както и кучета, но в селището нямаше нито един кон, крава или овца. Нямаше дори кокошки. Спомни си, че анасазите бяха изчезнали като племе много преди да дойдат испанците, пренесли от Стария континент тези домашни животни. Божичко, каква беше тази налудничава игра, която му разиграваха! А ако не бе игра, всичко бе невероятно странно. Той изгаряше от нетърпение да стигне другия край на долината, където да намери липсващата плочка от картинната мозайка.

След известно време свикна, че тук няма телеграфни стълбове, пътища и къщи. Реши, че индианците нарочно са предпочели да живеят без удобствата на съвременната цивилизация. Ала освен клисурата, през която бяха минали с Джули и Брейди, сигурно имаше още един път, който извеждаше от долината.

Сутринта Бен бе смаян и от още нещо — сети се, че от два дена не бе виждал реактивен самолет. През тази част на щата Ню Мексико минаваше въздушният коридор за Лос Анжелис и в небето би трябвало непрекъснато да профучават самолети. Той погледна нагоре, присви очи и огледа от край до край белия небосклон — по него нямаше нищо, ни облаче, ни птица, ни самолет. Само слънцето, по-голямо от всякога, и леката мъглица. Реши да погледа още малко — до половин час на десет хиляди метра все щеше да мине някой свръхзвуков самолет.

Но после забрави за самолетите, понеже се натъкнаха на още един молитвен стълб.

— Човек очаква да види върху него някой череп — прошепна Бен на Брейди.

— Има по-мощни начини да общуваш с боговете — отвърна най-сериозно той и Бен си замълча.

Чак след два часа се сети, че не бе видял да мине реактивен самолет. Реши, че просто ги бе пропуснал.

Този ден извървяха общо цели двайсет и пет километра. Западната част на долината не се различаваше особено от източната, в която посока бе ранчото на Джули. По склоновете на хълмовете растяха хилави смрики, червените усукани скали се извисяваха като стена чак до върха на платото. И пак бе кански пек. Животът тук бе поддържан единствено от бълбукация поток.

Бен огледа с бинокъла земята педя по педя в очакване да открие някаква следа от съвременната цивилизация, преди да стигнат път, селище или представителство на Дирекцията за връзки с индианците. Просто бе изключено да не намерят изхвърлена кутийка от бира или кока-кола.

Но не видя нищо. Дори филтър от цигара, избелял от слънцето, или парченце лъскав станиол.

Спираха рядко, колкото да напълнят с вода меховете или да хапнат от сушеното еленско, което индианците носеха със себе си. Бен се запита колко ли дълга бе долината — двайсет или трийсет километра. Слънцето вече клонеше към залез, а той не забелязваше и следа от пролом в скалите, от пътя, който бе очаквал да намерят и които да води към външния свят. Към света на духовете, както се изрази Тайоша, помисли пренебрежително Бен.

— Питай ги колко остава — обърна се той към Брейди и почука по часовника си, който все така не вървеше.

— Казват, че малко — поясни Брейди, след като се върна при него.

Продължиха да крачат към огромното кървавочервено слънце, кацнало върху хребета на планината. Сетне, както забеляза Бен, поеха по на север, понеже слънцето му се падаше отляво. Упорито напредваха и той беше сигурен, че докато вървяха в подножието на платото, описваха дъга, полукръг. След малко отново тръгнаха на изток — слънцето пак грееше в гърба му. Отляво и отдясно се възправяха отвесните урви, по които нямаше и пукнатинка.

Съзнанието му се разкъсваше между фактите и логиката. Бен бе извървял долината от единия до другия край, спор нямаше. Ала не бе намерил път, който да извежда от нея.

Капнал от умората и жегата, седна на един камък и се взря недоумяващо в умните очи на Брейди.

— Е, кемо сабе, сега доволен ли си? — попита го той и махна на другите да спрат.

Както никога досега Бен не знаеше какво да отвърне.

— Още не мога да кажа — рече накрая и подсвирна през зъби, — но все има някакво обяснение.

— Обяснението е пред очите ти — отсече Брейди.

— Невъзможно е — поклати глава Бен. — Племето не може да е живяло столетия наред в тази долина, откъснато от целия свят.

— Защо да не може? — учуди се Брейди, сетне се обърна и го остави да умува върху камъка.

На връщане се наложи да направят бивак, в който да пренощуват. Водачите им не искаха да пътуват нощем, когато според тях душите на грешниците се лутали из планината. Ала на Бен му бе все едно какви аргументи му изтъкват, бе прекалено уморен, за да продължи.

Брейди и другите двама мъже накладоха огън. Вечерята бе простичка и питателна — еленско месо, царевични питки и заек, който индианците убиха със стрела, изстреляна от лък. Бен реши, че сигурно ги използват заради него, а в наскалните жилища разполагат с пистолети и ловни пушки.

Водачите им внимаваха да не го докосват и дори да не се приближават до него. Не го и поглеждаха, наложи се Брейди да му

подава храната и водата. Наистина се държаха странно, но Бен нямаше нищо против да му разиграват своето театро. Явно им доставяше удоволствие.

Отново забеляза необичайната мъгла, която, щом се мръкна, започна да се стеле в падините и да се вие на масури около чепатите мескитови дървета. Наподобяваше изкуствените страховити пушеци от долнопробните филми на ужасите, обаче според него се дължеше на някакво особено съчетание между температурна разлика, дим и атмосферно налягане. Щом се махнеше от долината, щеше да провери къде е имало горски пожари. В Управлението на горите щяха да знаят.

— Ей, Брейди — подвикна той, докато гледаше как един от мъжете дера заека, — помоли го да ми даде ножа си.

Бе сигурен, че е от стомана, ала за негова изненада се оказа, че дръжката бе костена, а острието — от обсидиан. Инак бе остър като бръснач и индианецът с лекота отрязва главата на заека.

— Питай ги и за Тайоша — допълни след малко. — Разбери дали жрецът се престашава да ходи до света на духовете.

На Брейди му отне доста време, докато ги убеди да му разкажат за Тайоша. Мъжете явно се страхуваха от него, накрая обаче проговориха. Брейди се извърна към Бен, а от огъня в тъмните му очи блещукаха червени пламъчета.

— Доколкото разбрах — поясни той, — Тайоша единствен ходи в света на духовете, и то само защото магията му е достатъчно силна, за да го предпази.

— Виж ти! — пошегува се Бен, но този път с половин уста. — Ами главите на животните? Какво казаха за тях?

— Стига да съм разбрал правилно — продължи Брейди, — Тайоша излиза във външния свят само когато има суша. Наистина се връща с главите... — Той погледна многозначително Бен. — Като жертвоприношение за Жителите на облаците и Бащата Слънце. И тогава пада дъжд... — Брейди сви рамене. — Тия момчета наистина се прекланят пред Тайоша. Твърдят, че са оцелели единствено благодарение на огромната му власт.

— Питай ги дали преди няколко години е имало суша. Кога каза Джули, май осемдесет и трета? Питай дали тогава Тайоша се е върнал с глави на животни.

— Не съм много сигурен, че 1983 им говори нещо — рече сухо Брейди.

— Тогава им кажи осемдесет луни или нещо от този род.

Брейди заобяснява, индианците отвърщаха.

— Да — потвърди накрая. — Имало е суша. Били са мънички, ала помнят. Тайоша донесъл глави на магически животни и заваляло.

— Покажи им моето джобно ножче — подкани след малко Бен, след което го извади и му го подаде.

После му хрумна още нещо и свали и ръчния си часовник. Загледа съсредоточено как двамата дребнички индианци поеха вещите от Брейди и ги докосваха, сякаш бяха амулети, които не биваше да пипат. Страхопочитанието и уплахата им бяха толкова неподправени, че Бен бе изумен. Може би наистина бяха оцеляло през столетията племе анасази. След малко обаче той отхвърли тази мисъл като пълна глупост.

Месечината отдавна бе изгряла над платото, осветявайки причудливите скални образувания, а Бен продължаваше да разпитва с посредничеството на Брейди двамата мъже, които разказваха на гърления си диалект за своя живот в долината, как племето им е тук от десет хиляди луни, как отдавна, много отдавна главорезите, тоест, както поясни Брейди, навахите, ги прогонили и те се укрили в планината. Разправиха и за света на злото отвъд платото, за земята на духовете, където душата бивала изсмуквана от хората и те полудявали.

— Тук са много прави — отбеляза иронично Брейди.

— Питай ги знаят ли предания за мъже в лъскави доспехи, яхнали коне — усмихна се Бен, — нали се сещаш, за испанските конквистадори.

След като поприказва с мъжете, Брейди погледна Бен.

— Не разбират за какво им говоря. Нямаат думи за тези неща.

— Как така да нямаат! — изпуфтя Бен. — Испанците са покорили областта преди цели четири века.

— Знаем, знаем, кемо сабе.

Накрая бивакът утихна и Брейди и другите се унесоха край огъня. Обаче Бен вече втора нощ не можеше да заспи. Сложи тихо още дърва в огъня, седна, кръстоса крака и облегна брадичка върху ръцете си. Днес не бе видял никакви пътища, никакви следи от цивилизация, не бе забелязал дори парченце стъкло, пластмаса, хартия или тел.

Нищо от съвременното общество. Дори обвивки от бонбони или някакви други боклуци. Нещо не се връзваше. Той бе свикнал да борави с доказателства, а не с тяхната липса.

Взря се в пламъците и му се прииска час по-скоро да се върне в наскалните жилища, да разправи на Джули какво бе чул и видял. Тя щеше да се успокои, щом разбере, че всъщност Тайоша бе убил домашните ѝ животни. Бен се подсмихна. Сигурно двамата щяха доста да се посмеят на небивалиците за зелените човечета и летящите чинии. Момчетата в Холман също щяха да се позабавляват. Бен Танър бе разрешил тегнещата от десетилетия загадка.

Джули.

Дали сега спеше в прохладната сумрачна стая с Койот до нея? Или може би и тя бе будна и се чудеше къде ли е Бен. Той си каза, че утре може и да я попита: „Хей, Джули, снощи сън не ме ловеше, понеже си мислех за теб... А ти?“. Точно така, щеше да я попита, веднъж да приемеше тази история с анасазите... Кое то нямаше да стане никога.

Легна и се уви в спалната роба. Малко преди да се унесе, се сети, че пълният месец пак бе огрял всичко наоколо. Ама как така! Същата луна бе гряла и предната вечер, и по-предната. Същата луна му се бе присмивала и преди няколко дни в ранчото на Джули. Бе невъзможно цяла седмица месечината да е пълна.

Но той само се прозина, обърна се на другата страна и реши, че вероятно греши.

По пладне на другия ден стигнаха подножието на наскалните жилища. Бен бързаше да се приберат, защото се тревожеше за Джули, питаше се дали и тя не се безпокои за него, ето защо вървеше неуморно все напред и отказваше да почине дори когато му предлагаха храна.

Джули я нямаше в селището.

— Не се притеснявай — взе да го успокоява Брейди, докато той сновеше разтревожен из малката каменна къща, и го докосна по ръката. — Долу на потока е, пере си дрехите.

— Ти откъде знаеш? — сопна се Бен.

— Видях я, докато се качвахме по стълбите — усмихна се Брейди. — Щях да ти кажа и по-рано, бледолики, обаче не подозирах, че за теб е толкова важно.

Тя наистина бе коленичила при потока и бе проснала върху камъните джинсите и ризата си да съхнат. Бе облечена в мека бежова дреха от щавена еленова кожа, русата ѝ коса бе намотана на плитки около ушите. Изглеждаше направо... Бен се помъчи да намери точната дума — да, направо прелестна, досущ индианска принцеса със златна коса. Докато се приближаваше тихо зад нея, той забеляза, че както и на другите жени, които перяха дрехите с пяна от юка, и нейното рамо бе голо и проблясваше на слънцето.

Издаде го Койот, който както клечеше до нея, се завтече към Бен, завъртя опашка и загъна тяло. Джули се извърна рязко, сетне успокоена, се усмихна.

— А, върнал си се!

— Тъхъ.

— Е, намери ли го този твой път? — попита тя, приклепнала с набрана чак до бедрата кожена дреха.

— Не. Долината явно е затворена отвсякъде. Както виждам, превърнала си се в туземка — подсмихна се той.

— А, дрехата ли имаш предвид? — поизчерви се Джули. — Открих я в къщата, когато се събудих.

— Значи намери общ език? — кимна Бен към жените на хвърлей от тях и я стрелна със сините си очи.

— Не сме си разменили и думица — поклати тя глава. — Държат се, сякаш ме няма. — Усмихна се тъжно и също го погледна с дълбоките си сини очи. — Беше ми малко самотно.

Изведнъж като топла лава го заля желанието да я прегърне и утеши, да я притисне в обятията си и да разпусне косите ѝ, та те да се разпилеят върху ръцете му. Ужасно му се прииска да я закриля — никога вече през живота си тази жена не биваше да се чувства самотна. Желаяше я и физически, идеше му да я обладае направо там, върху песъчливия бряг на потока, под препичащото лимоненожълто слънце. Желанието му бе мощно и съвсем първично, сякаш и той бе един от Древните, който се бе свел над нея.

Коленичила до водата и хванала ризата си, Джули продължаваше да го гледа с прозрачните си леденосини очи. Знаеше прекрасно какво

изпитва Бен. Не можеха да откъснат очи един от друг. Дъхът му сякаш спря в гърдите му, кръвта му бумтеше в ушите като обезумяла. Тя знаеше всичко, всяка тайна на душата му. А той се мъчеше да се овладее и дълбоко в себе си се срамуваше от своята слабост. Нещо в някакво потайно кътче на съзнанието му подсказваше да си го избие от главата, че се държи като някакъв влюбчив гимназист и че не бива да започва връзка с Джули, пък и с която да е жена. Имаше си всичко в живота — работа, дъщеря, нежните спомени за Каръл. Въздъхна бавно и се помъчи да прогони желанието.

— Както личи — подзе Бен, опитвайки се да овладее гласа си, — тези хора наистина са от изчезнало племе. Не знам дали са анасази, ала всичко около тях е доста странно.

Джули като че също се мъчеше да се овладее.

— Знаем — каза тя.

— Оказахме се прави, наистина Тайоша е убил животните ти.

— Досещах се. Но не му се сърдя. Не го е направил, за да ми навреди лично на мен.

— Разбира се — съгласи се Бен и се замисли. — Обаче ако скоро не завали, не е изключено да убие още от добитъка ти.

Джули кимна, сякаш безсилна да се отърси от вълнението, обзело преди малко и двамата. Той коленичи до нея и се взря в тъничката бълбукаща струйка на потока.

— Странно — подзе тя, — ала в тази долина имам чувството, че всичко извън нея е нереално. Не помня почти нищо, дори телефонния си номер и лицето на Кен Ламонт.

— Колкото до мен, помня Лори, но виж, Каръл, жена ми... — отвърна Бен и потопа пръсти във водата. — И аз понякога не си спомням лицето ѝ. Или го помня смътно. Доста ни се събра напоследък.

— Обичал си много жена си, нали? — попита най-неочаквано Джули.

Той се вторачи във водата.

— Да. Беше много добра. И досега понякога ми е трудно да повярвам, че вече я няма. Видя нещо и току си кажа: „Трябва на всяка цена да го споделя с Каръл!“.

Джули си замълча и започна да изстисква дрехите. Накрая ги сгъна до себе си и се изправи. Бен я погледна.

— Това място е много особено, нали? — попита едва чуто тя.

— Не мога да отрека.

— Знаеш ли? Имам чувството... Само не ми се смей, чу ли! Та имам усещането, че тук съм по-близо до себе си. Такава, каквата съм. Струва ми се, че съм била толкова погълната от ранчото, парите и всички други глупости, че съм загубила връзка със себе си. О, Бен, нали и ти вече знаеш, че това място е вълшебно?

Той не ѝ отговори. Само извърна очи натам, накъдето гледаше и Джули — към древното наскално селище, чиито остри геометрични очертания бяха омекотени от необичайната мъглица, забулила всичко наоколо...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лицето на жреца бе оцветено на черно-бели зигзагообразни линии. Той ръкомахаше. Джули знаеше, че прави магия и се уплаши.

Огледа се, обзета от паника, с надеждата, че някой ще спре жреца, преди той да ѝ е навредил, ала наоколо нямаше жива душа, само непрогледен мрак, наподобяващ безкраен тунел. Жрецът се усмихна и размърда устни. Казваше нещо, но тя не го разбираше, колкото и да се напрягаше. Сетне лицето му сякаш се разцепи, настана олелия и Джули се събуди стъписана.

— Махай мръсните си ръце от мен! — чу тя как някой изкрещя пресипнало. — Негодници...

Пак се чу шум, нещо падна, някой затрополи с нозе, заруга ядно.

— Докоснеш ли ме и с пръст, моят адвокат ще те нареди така, че свят ще ти се завие!

Джули тръсна глава, за да се разсъни. Гласът ѝ бе познат. Обаче не бе на Брейди или на Бен. В рамката на вратата се появи тъмна сянка.

— Джули!

— Какво става? — попита тя сънено.

— И аз не знам, но стой тук, докато разбере.

Джули вече бе седнала и се взираше в мрака. Чу някакъв звук — някой драсна клечка кибрит и различи в съседното помещение Бен. В светлината на клечката брадата му изглеждаше зловеща.

— Кой тук е шефът! — провикна се пак познатият глас.

Бен изруга — клечката кибрит го бе парнала по пръстите, запали друга и, обхванал я в шепи, се запъти към двора, както бе само по джинси.

— Дай ми го! — пак някъде съвсем наблизко отекна крясък. — Това е фотоапарат „Никон“, струва цели хиляда и двеста долара!

Не, Джули нямаше намерение да стои там, докато навън цареше такава олелия. Къде ли беше Брейди? Навлече припряно дрехата от еленова кожа, намести я и излезе във външното помещение, осветено

от трепкащото сияние на огъня в двора. Кой знае защо, я обзе страх, сякаш с пристигането на този непознат се бе случило нещо ужасно.

— Виж ти кой бил тук! — чу тя възклицанието на Бен. — Нашето приятелче Гари Филипс.

Сърцето ѝ се сви.

— Наистина ли! — ахна Джули и се приближи към него. — Какво ще правим сега? И бездруго не ни приемат...

— Първото, което ще направим — отвърна той и я погледна, за да я успокои, — е да слезем долу и да видим какво става.

На долната тераса, където бе централният площад на селището, бе накладен огромен огън — явно заради внезапната поява на неканения гост Филипс. Около огъня се бяха насъбрали смътни силуети, чуваха се сърдити гласове и приглушени викове. От всички къщи наоколо се показваха сънени хора, които наблюдаваха какво става и си шепнеха. Някъде се разплака пеленаче, ала веднага го успокоиха.

— Ела, май се налага да слезем долу — подкани я Бен.

Тя забърза подире му, като внимаваше да не се спъне в тъмното. Но ги последваха малцина от индианците. Повечето се тълпяха пред вратите с формата на буквата „Т“ и шепнеха уплашено. Огънят бе висок и ярък и хвърляше танцуващи отблясъци върху потните лица. Брейди излезе от трепкащия мрак и дойде при Джули.

— Онзи, репортерът! — поясни едва чуто.

— Знам, чух го.

— Ама вие кои сте, дявол ви взел? — екна пак гласът на Филипс. — Толкова ли не разбирате какво ви казвам? Какво става тук?

Бен тръгна право към гласа, като си проправяше път през индианците, които сякаш изобщо не го забелязваха.

— Хайде, успокой се, Филипс! — каза му той. — Млъкни поне за малко.

— А, ти ли си? Танър ли се казваше? Кой са тия...

— Млъкни най-после, Филипс! — нареди му Бен. — Индианците не знаят английски.

— Ела, госпожице Джули — рече Брейди и я хвана за ръката. — Имам чувството, че нашият сърцат бледолик има нужда от малко помощ.

Тайоша стоеше невъзмутимо край огъня. Лицето му бе посърнало, без шарени линии по него, косата му се спускаше по раменете. Неколцина младежи бяха хванали Филипс за китките, а той се дърпаше като обезумял, с лъскаво от пот и уплаха лице.

— Хайде, Филипс, озапти се! — рече му Бен.

— Кажи им, Танър, да ме пуснат...

— Съжалявам, обаче нито аз говоря техния език, нито те — моя. Чудя се защо изобщо ти обръщат внимание. Нас не ни и поглеждат.

— Стига си ми дрънкал небивалици! Кажи им на тия маймуни да ме пуснат и да си ми върнат фотоапарата!

— Обясних ти вече, за тях аз не съществувам. Не мога да им кажа нищо.

— Затова пък аз мога — рече Брейди и се приближи. Дълго не сваля поглед от репортера, сетне допълни: — Да им кажа ли, че сте безопасен, господин Филипс? Никак не обичам да лъжа.

— И ти си същият ненормалник като тях — изсумтя репортерът.

— И така да е — отметна глава Брейди. — Какво сте направили, Филипс, та сте ги ядосали толкова?

— Нищо! Честен кръст! Само щракнах няколко снимки. Открих това място, което вие криехте от мен...

Брейди се засмя.

— Не сме го крили. И ние изобщо не знаехме за съществуването му.

В този момент Тайоша пристъпи напред и сочейки Филипс, каза нещо на Брейди. Джули виждаше, че бе разгневен и сърдит и го разбираше напълно. Брейди отговори на жреца, като повтори няколко пъти една и съща дума от наречието на племето хопи — „икваци“, което ще рече „приятел“. Тайоша заговори отново. Филипс премести поглед от жреца към Брейди и сетне отново към жреца. Лицето му бе плувнало в пот, в черните му очички проблясваха страх и неприкрито любопитство.

— Кои, по дяволите, са тия тук? — изшушука той на Бен. — Някакво театро ли разиграват?

— Не е театро, Филипс. По всичко личи, че това е съвсем истинско първобитно племе. Доколкото мога да съдя, живеят още в каменната епоха.

— Я не се занасяй, Танър! По-скоро ще повярвам в летящи чинии!

— Вярвай, в каквото си щеш — сви рамене Бен.

Джули видя как репортерът се мъчи да осмисли чутото, в очите му се мярна алчност. Тя настръхна и дръпна Бен за ръката.

— Трябва да го разкараме оттук.

— Съмнявам се, че е по силите ми — отвърна той тихо.

Брейди се извърна към тях.

— Както виждам, фотографските ви напъни са разбунили духовете.

— Щракнах само две-три снимки — изпелтечи Гари Филипс. — Чудо голямо!

— Заради светкавицата е. Опитали сте се да откраднете силата на Бащата Слънце. Не е бивало да го правите, бледолики.

Гари прихна в презрителен смях.

— И таз добра, да съм откраднел силата на Бащата Слънце! На друг ги разправяй тия измишльотини!

— Не са измишльотини, поне за тях — възрази Брейди.

— Кажим им, че се извинявам.

— Каквото и да им кажа, за тях вие не съществувате.

— Добре де, щом не съществувам, как така съм откраднал силата на Бащата Слънце?

— Не вие, а вашият фотоапарат.

— Ами тогава го вземи. Поговори с онова приятелче, техния вожд.

Брейди опита. Джули видя как той накланя глава към Тайоша и, ръкомахайки, му казва нещо. Накрая Тайоша явно се видя в чудо и кимна на мъжете, хванали Филипс, които моментално го пуснаха, дръпнаха се и си погледнаха стъписано дланите. Джули нямаше представа какво според тях бяха държали, но явно бяха уплашени. Сляха се с множеството в мрака, което чакаше указания от Тайоша.

— Тия тук са откачени до един — изсумтя Филипс. — Какво ще правим сега, приятелю? — обърна се той към Брейди.

— Не съм ви никакъв приятел! — тросна се Брейди. — И внимавайте какви ги вършите, господин Филипс, че като нищо ще ви набучат на кол и ще ви опекаат на слънцето, та да ви оглозгат мравките.

Хайде, елате да прекарате нощта при нас. По-точно онова, което е останало от нощта.

В озарената от далечния огън тъма те се изкачиха в къщата. Филипс следваше Джули по петите, а тя го чуваше как пухти задъхано подире ѝ и усещаше, че от притеснение вони на пот.

— Ей, госпожице Хейдън, какъв е тоя цирк, дето го разигравате?
— попита по едно време той.

— Това не е цирк — отвърна тя хладно. — Това е селище. Техен дом.

— Няма що, страхотно селище! — подсвирна репортерът.

— Те вероятно ще кажат същото за Ню Йорк — възрази Джули.

Брейди намери спална роба и за Филипс и лека-полека селището отново се успокои. Джули лежеше, заобиколена от непознатите миризми и тихите нощни звуци и си мислеше, че появата на Филипс вероятно ще има сериозни последици. Селището вече бе застрашено от света на духовете. След стотици дълги мирни години потомците на Древните бяха разкрити.

По пладне Джули мразеше Гари Филипс не по-малко от Бен и Брейди. Първото, което репортерът направи сутринта, бе да попита къде е банята. Щом разбра смаян, че баня тук няма, почна да се оплаква от всичко, като се почне от храната и жегата и се стигне до това, че дрехите му били мръсни и прогизнали от пот и нямало течаща вода.

Но още по-страшното бе, че след като се увери, че племето е съвсем миролюбиво, той започна да снове необезпокояван и да си вре носа навсякъде, да взима, каквото си хареса, и да оставя я часовника си, я джобно ножче или химикалка в замяна на делвите, кошниците и накитите, които прибираще най-безогледно. Говореше като курдисан и се хилеше, въпреки че хората го гледаха безизразно, а накрая прибра една гривна от тюркоази и кожа и остави в замяна моливче за двацет и девет цента.

О, Джули го мразеше от все сърце, ала колкото и да бе странно, той ѝ беше и симпатичен, все едно бе реликва, изхвърлена от отточните тръби на мръсен, трескав, пренаселен град.

Филипс представляваше смехотворна гледка, докато щъкаше нагоре-надолу по стълбите и покривите, както бе с подгизналите си от пот прашни градски дрехи — широк бял ленен панталон и черна риза със сребърни нишки. Чак я досмеша, но после си спомни от какви подбуди бе дошъл тук и отново я побиха студени тръпки. Бен и Брейди бяха слезли повторно в долината, та Бен да проучи нивите. Тя се запита дали ще се бавят много. Обаче бе доволна, че беше останала в селището да погледа как жените вършат къщната работа. Бе истинско чудо как успяват да смелят царевица и да шият дрехи, да използват максимално ограничените си ресурси. Пред всяко жилище имаше плоча, на която печаха питките. Жената от съседната къща плю върху плочата да види дали е достатъчно нагорещена, сетне прокара по плоската повърхност нещо като метличка от царевична шума, която предварително бе топнала в съдинка с животинска мазнина, ако се съдеше по миризмата. Със сигурни вещи ръце сипа върху плочата от тестото, изчака питката да се опече от едната страна, обърна я и накрая я сложи при другите готови питки, струпани в плитка кошница.

Джули наблюдаваше като омагьосана как жените се качват и слизат забързано по стълбите с кошове върху главите, как обработват терасираните царевични ниви. Отпърво ги гледаше от двора на къщата, която им бяха предоставили, после се престраши и тръгна да се разхожда на воля — никой не ѝ обръщаше внимание, сякаш бе мярнала се сянка.

Беше ѝ мъчно, че се страхуват от нея, ала дважд по-неприятно ѝ бе, че не я забелязват. Разбираше страховете им, но самотата ѝ тежеше ужасно.

Въпреки това продължи да се разхожда между наскалните жилища от редицата, където бе и тяхната къща, и да попива всичко, което вижда, до най-малката подробност, та да си го спомня, щом се прибере. В много от жилищата видя специални помещения, нещо като килери със струпани в тях делви и кошове, пълни с изсушена царевица, орехи и ядки и някакви непознати коренчета и семенца. В малки нещавени мехове, вероятно от кожата на прерийни кучета или катерици, имаше нещо, наподобяващо сол. Върху дървени пръти висеше сушено месо. Имаше и делви с фасул, тиква и сушени плодове. И всичко това бе събрано от една-единствена долина. Нима бе възможно тя да живееше само на няколко километра оттук и едвам да

изхранваше няколко овце, говеда и коне? Ами зеленчуковата ѝ градина? Какъв срам! Май излизаше, че бе ленива. Или просто бе прекалено зависима от съвременните удобства, например от изобилната вода за поливане, и инстинктът ѝ за самосъхранение бе закърнял, както всъщност у всички съвременни хора.

Отпусна се върху един зид от пясъчник и се замисли как да оцелее в живота. Защо ѝ бяха нужни пари? Нима не бе възможно от това изживяване да почерпи опит, който да я направи свободна? Хрумна ѝ и нещо друго — че бе доведена, тласната към това вълшебно място, от невидима ръка, от самата съдба. Бе твърде възможно. Долината я учеше, че няма невъзможни неща.

В къщата отпред една по-възрастна жена, вече прегърбена от годините, плетеше с костени куки. Намота на едната дълго тънко сухожилие и се зае да кърпи роба, каквато бяха дали на неканените гости за през нощта, като междувременно се смееше и си бърбеше с друга жена, явно дъщеря ѝ. Сигурно клюкарстваха, помисли Джули.

Дъщерята омеси нещо като царевичен сладкиш, занесе кошницата вътре в къщата и пак се върна с друг кош, този път пълен със сушена царевица, която започна да мели между две плочи, каквито Джули бе виждала в музеите и в книги за анасазите. Недоумяваше колко ли часа бяха нужни, та жените да смелят царевица, с която да изхранят стотиците жители на селището.

По-младата жена мелеше зърната търпеливо, неуморно, надвесена над скута си, като същевременно си бърбеше спокойно с майка си. Не прояви и най-малкия признак на припряност. Джули отдавна да се бе изнервила и отегчила — явно имаше какво да научи от селището.

Не чу стъпките зад себе си и когато видя Филипс, подскочи от уплаха. Беше го забравила, бе забравила как снове и ограбва най-безсрамно клетите индианци.

— Я къде си била! — възкликна той и изникна пред нея досуц кукла на пружина. — А другите къде са? Бен и Брейди, де.

— В долината.

Тя погледна надолу към ръцете си, за да не избухне.

— Виж какво взех. В замяна, разбира се, им дадох някои свои вещи.

— Значи плячкосваш! — тросна се Джули.

— Ама защо говориш така! Изобщо не плячкосвам. Само съжалявам, че нямам камион, на който да натоваря всичко. Може би вие ще ми помогнете... — Филипс подскачаше трескаво и енергично около нея, грейнал от радост, че се бе сдобил с предметите. — Нали знаеш, напоследък индианците са на мода. Само за тях приказват. Във всички галерии са изложени такива вещи. Това са луди пари, луди пари! Ще ме удавят в мангизи, ще натрупам цяло състояние. Виж! Каква делва, а! Страхотна е! Ами тези мъниста? И гривната. Украшена с тюркоази. Цяло съкровище!

Тя се изправи бавно.

— Как не те е срам!

— Да ме е срам ли? Че от какво да ме е срам? И аз им давам разни неща. Не ги мамя. Часовникът и джобното ми ножче ще им харесат. Е, часовникът може и да спре. Само трябва да сменят батерията. Ще си купят за пет долара, така де! Пак са на кяр.

— Чак ми се повдига от теб!

Ала той не я слушаше.

— Трябва да го убедя някак тоя Тайоша да ми преотстъпи изключителните права — допълни репортерът, преливащ от енергия. — Помисли само каква история! Ами предметите на изкуството! Бихме могли да докарваме по десет хиляди туристи на седмица. Ще построим мотел, басейн, павилиони за закуски, магазин за сувенири, голям паркинг. И елеватор до горе. С билетчета по десет долара и входна такса.

— Божичко! Млъкни! Имай срама! — изкрещя Джули.

— Какво? — учуди се искрено Филипс. — Не съм казал нищо неприлично.

Тя му обърна гръб и си тръгна.

Бен и Брейди тъкмо се връщаха от долината, когато Джули излезе на централния площад. Койот изприпка весело да я посрещне, после отиде да подуши едно куче на индианците, което ужасено хукна да бяга.

— Долу разполагат с невероятна система — зацъка Бен. — Човек би си помислил, че в тоя пуцинак няма да покълне нищо, но...

— Бен! — прекъсна го тя.

Той спря и се взря в нея.

— Да не се е случило нещо?

— Да. Само да знаеш какви ги върши Филипс цяла сутрин! Дрънка ми някакви дивотии за мотели, паркинги и... елеватор.

— Остави го, въздух под налягане!

— Не си ли даваш сметка какво означава това? Всички ще научат за тях. Това... Това ще ги погуби. Трябва да спрем Филипс.

Бен избърса потта по тила си.

— Правиш от мухата слон — въздъхна той. — Филипс е никой. Дори няма представа какво е открил. И никога няма да разбере.

Джули отметна глава.

— Така ли? Говориш, сякаш си наясно с всичко.

— Е, не съвсем с всичко — възрази Бен. — Знам обаче едно — и то е как да докажем или да отхвърлим предположението, че това са анасази.

Тя се взря съсредоточено в него.

— Чела ли си за новия метод, чрез който се доказва дали определени хора са свързани по кръвен път?

— Не — отвърна Джули. Насоката на разговора нещо не ѝ допаднаше.

— Учените използват ДНК — поясни невъзмутимо той — и така доказват, че определени хора имат еднакво потекло. Ако това племе е свързано, да речем, с племето на хопите, можем да го установим. Ще разберем и ако тяхното ДНК се различава в една или друга степен от ДНК на другите коренни жители на Америка. Науката е стигнала много далеч, Джули, и...

— ДНК! — изпъшка тя. — Не мога да повярвам на ушите си! — допълни, вбесена. — И ти не си по стока от Филипс. Не, дори си още по-опасен, понеже си по-умен и би трябвало да знаем, че...

— Чакай, Джули, аз толкова...

— Хич не ми ги разправяй тия! — тросна се тя и забърза нататък.

Ала Бен я настигна още преди да бе излязла от централния площад и я хвана за ръката, за да я спре.

— Чакай малко. Извинявай! Спри най-после, де!

Джули се извърна бавно към него. Беше ядосана от бездушието му, от неспособността му да проумее за какво ставаше дума.

— Толкова ли не разбираш, Бен? Тези хора трябва да бъдат оставени на мира, иначе с тях е свършено. Ще понесеш ли такава

отговорност? Или може би ще ги научиш да управляват реактивни самолети? И как да правят атомни бомби?

Бе толкова вбесена, че едвам си поемаше дъх. Усети как очите ѝ се пълнят със сълзи, беше я страх до смърт, че няма да успее да го убеди. Бен я гледаше със склучени вежди. Сетне лицето му бавно просветна.

— Нали вече ти се извиних, Джули! — усмихна се той криво. — А аз не се извинявам за щяло и нещяло. — Прегърна я през раменете и се взря в очите ѝ. — Да, права си. Носим отговорност.

Но тя почти не го чу. Стоеше, затаила дъх, усещаше колко силно я стиска за раменете и как я изгаря с поглед и не можеше да откъсне очи от устата му, от неговата толкова красива уста. След Марк не бе стояла толкова близо до мъж. През цялото това време, през всичките дълги самотни години никой не я бе докосвал. А любовта на Марк накрая се бе превърнала в насилие и ужас. Изведнъж като гореща вълна я обля страх. Не можеше да си позволи да обича, да се влюбва, понеже така ставаше уязвима. Ушите ѝ бучаха и Джули трябваше да се насили, за да чуе какво ѝ казва Бен.

— Добре, поне за това съм съгласен с теб. Трябва да го обсъдим. Да помислим много внимателно какви ще са последиците за тия хора, ако се разбере за тяхното съществуване. Обаче това решение не е по силите на двама души. Не бива нито аз, нито ти да се правим на Дядо Боже.

Тя продължи да го гледа, да долавя топлината на ръцете му и мириса на чиста мъжка плът, да усеща колко объркана беше и колко запъхтяно дишаше. Изведнъж ѝ стана непоносимо да е толкова близо до Бен и се извърна рязко.

Именно той реши проблема с Филипс и вещите, които бе откраднал. С непохватността на слон в стъкларски магазин го сграбчи за ризата и му нареди:

— Или ще оставиш всичко до последния предмет, откъдето си го взел, или ще те бутна от ръба на урвата!

— Няма да ме бутнеш...

— Ще те бутна, и още как, я ме виж колко съм як! — възкликна Бен и го задърпа към площадката пред къщата.

— Добре, добре! — изписка Филипс. — Пусни ме! Ще върна вещите.

Джули беше вътре в стаята, ала излезе да види какво става. Нали си бе страхливец, Филипс се предаде бързо, само изруга един-два пъти. Тя ненавиждаше всяка проява на насилие и се запита дали Бен е говорил сериозно. После реши, че с Гари Филипс е безпредметно човек да се позовава на здравия разум и Бен вероятно също го знаеше.

Тъкмо тогава Джули изпита странното неприятно усещане, че някой я наблюдава. Видя ѝ се чудно, при положение че тия дни всички старателно избягваха дори да поглеждат към нея. Обърна се. На горната тераса седеше хубаво мургаво момиче с тънички ръце и нозе и лъскава черна коса, навита около ушите. За миг очите им се срещнаха, сетне девойчето се извърна с безизразно лице и се зае с работата си. Но и това бе нещо, дребен знак, че я бе забелязало, първа стъпка.

— Знаеш ли кое е това момиче, Брейди? — попита Джули и кимна към дребничкото девойче, което се бе навело и нанизите лъскави мъниста на вратлето му се поклацаха.

— Това е Мика, най-голямата дъщеря на Тайоша — поясни Брейди.

— Стори ми се, че преди малко ме погледна — отбеляза умислено Джули.

Прекараха остатъка от следобеда спокойно, без произшествия, понеже Филипс бе отишъл да върне заграбеното. Ала на вечеря се появи отново с часовника си, имитация на „Ролекс“, върху китката и пак задърдори неспирно, сякаш забравил неприятното спречкване с Бен.

— Боже, още по-интересно е и от НЛО! Ще пусна голяма статия във всички всекидневници, в „Чикаго Трибюн“, „Лос Анжелис Таймс“, „Уошингтън Пост“. Под моята рубрика и със снимков материал. Жалко, че ми свърши филмът. С авторски права, разбира се. Може да напиша и книга. Ще ми отнеме най-много седмица. Познавам един издател, който дава мило и драго да се докопа до нещо такова.

— Млъкни, Филипс! — прекъсна го отегчен Бен.

— Няма да го направиш! — тросна се ядно и Джули. — Няма да ти позволя.

— И приключенски филм, нещо от сорта на „Индиана Джоунс“. Ще подпиша договор за консултант — продължи той невъзмутимо.

Джули вдигна ръце от него. Филипс изобщо не я слушаше. Познаваше този тип хора, и Марк бе същият, но Филипс беше по-

тежък случай и от него. Изпитваше неутолима потребност да е център на вниманието, която някои погрешно наричаха егоизъм. Не че бе глупав, просто бе сляп, напълно сляп за всичко, освен за парите и признанието. Божичко, би направила какво ли не, само и само той да не се бе появил оня ден в ранчото ѝ.

По-късно, когато огньовете, на които жените бяха приготвили вечерята, угаснаха, Бен я дръпна встрани.

— Не се тревожи за Филипс — рече ѝ. — Ние с Брейди ще се опитаме да го вразумим.

— Дано — отвърна разпалено Джули.

— За теб това е много важно, нали? — попита той с нежност, каквато Джули не бе долавяла дотогава в гласа му.

— Да. Чувствам се отговорна. Аз съм виновна да се изгърсим всички тук. Не трябваше да вдигам такава олелия за мъртвия кон.

— Ала ти, Джули, не знаеше. Не стоварвай върху себе си вината.

Бен я помилва по лицето, сложи едра длан върху пламналата ѝ буза, а тя съвсем се разнежи, идеше ѝ да се отпусне в обятията му, да усети силата и възбудата му, твърдата му брада до страната си.

— Хайде, по-спокойно — рече накрая той. — Поспи си.

— Добре — опита да се усмихне Джули.

Лежеше в нощта с дъх на пушек, заслушана в дишането на тримата мъже в съседната стая, и се мятеше между надеждата и съжалението. Призори чу как един от тях става и излиза, но още преди да се бе върнал, най-сетне потъна в дълбок, изпълнен с кошмари сън.

На сутринта се разбра каква беда бе станала. Джули се събуди рязко от гласа на Брейди, който говореше ужасен на Бен.

— Онзи негодник я е отвлякъл, отвел я е и толкоз. Нощес!

— Сигурен ли си? Да не е излязла със своя приятел? — помъчи се да го успокои Бен.

— Не, каза ми Тайоша. Селището е заприличало на разбунен кошер. Дявол го взел, Танър, ние сме виновни!

Джули се появи на прага и надзърна навън.

— Кой? Какво?

Брейди се извърна рязко към нея — беше пребледнял, очите му блестяха. Никога не го беше виждала такъв, не бе изпадал в такава

състояние дори когато Ханк бе загазил здравата.

— Филипс е отвлякъл Мика. Няма ги и двамата.

Джули усети как кръвта ѝ се смразява в жилите.

— Не може да бъде! — прошепна тя.

— Ще тръгнем след тях и може би ще ги настигнем — предложи

Бен. — Знаем в каква посока са поели. През клисурата в платото.

— Онзи келеш е тръгнал преди часове — възрази Брейди.

Бен изруга.

— Отмъкнал е и една кукла, ценен амулет — допълни с разтреперан глас Брейди.

— Само да ми падне това леке! — отсече Бен. — Мен ако питате, трябва да тръгнем незабавно. Едва ли е стигнал далеч.

Джули дочу как някой плаче и вие на умряло, как към къщата се приближават хора, които крещат и дрънкат с кратуни. Следван от многолюдна тълпа, се появи Тайоша, облечен в пищните си одежди, лицето му пак бе изрисувано на бели и черни линии. Жените ридаеха, мъжете кълняха.

— Брейдиини! — провикна се жрецът.

Наобиколилите го размахваха молитвени стълбове, украсени с орлови пера, които се гънеха като пяната на бурно съскащо море. Тримата пришълци излязоха от къщата. Сърцето на Джули биеше до пръсване. Тя бе уплашена, потисната, ядосана, гузна.

Жрецът заговори с изопнато лице, множеството се люшна, застана, зариде. Брейди заслуша със стоически израз, вперил очи в Тайоша. Джули усети, че Бен, който стоеше до нея, също бе изнервен и изруга едва чуто със стиснати пестници. Тя го хвана за ръката, за да го възпре.

— Тайоша казва — преведе им Брейди, — че дъщеря му Мика е изчезнала, понеже сме довели със себе си сянката на злото.

Джули усети как очите ѝ се пълнят със сълзи. Тайоша пак заговори сърдито, сетне си тръгна, следван от покрусената тълпа.

— Божичко — проплака горчиво Джули, — какво ще стане сега с Мика?

Лицето на Брейди бе като от камък.

— Мика е отишла в света на духовете оттатък каменната стена, която е краят на света — рече той. — Съдбата ѝ е предопределена. За племето момичето вече е мъртво.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джули скочи на предната седалка в джипа и си пое дъх.

— Бях сигурна, че ще го настигнем — каза тя, все още запъхтяна. — Тичахме почти през цялата долина, докато дойдем дотук.

Бен завъртя ключа и натисна педала за газта.

— Ще го намерим, Джули. Излишно е да се безпокоиш чак толкова.

— Как ще го намерим? — намеси се и Брейди от задната седалка.

— Все ще измисля нещо — успокои ги Бен.

Тя седеше смълчана и умърлушена, докато караха с бясна скорост през пасището към ранчо „Някой ден“. Мисълта, че макар и без да искат, бяха довели Филипс в долината я пронизваше като с остър нож. Бяха длъжни да открият Мика — колкото и време да им отнемеше това, и да я върнат при нейното племе. Този Филипс се оказа голям мръсник, да направи такова нещо!

Отпърво Джули не забеляза, толкова погълната бе от тревогите си за Мика, но по едно време ѝ направи впечатление, че всичко, всеки хилав дъб и смрика, всяка скала и пролом в нея от тази страна на платото изглеждаха различни. Сенките бяха ясни и отчетливи, въздухът — кристалночист. Усуканите зъбери на Ред Меса бяха като издялани с длето, синьото небе бе съвсем ясно, хоризонтът — безкраен. Къде бяха горските пожари, бушуващи според нея на запад? Защо тук нямаше дим?

Тапицерията от изкуствена кожа изпука под нея, тътенът на двигателя бумтеше неприятно в ушите ѝ. Къде бе изчезнало спокойствието на долината? Изведнъж я обзе усещането, че не принадлежи на никой от двата свята и тя се помъчи да намери равновесие. Три дни, помисли си Джули, когато пред тях изникна ранчото. Нямало ги бе само три дни, а всичко се бе променило.

— Вече започвам да си мисля, че полудявам — рече най-неочаквано Бен. Погледна часовника си, сетне вдигна китка и я тръсна.

— Колко часа показва?

Тя се извърна и се взря в циферблата.

— Един и трийсет и пет.

— Вчера и завчера не работеше — припомни той. — Май трябва да му сменя батерията.

Ханк си беше в ранчото. Явно бе чул джипа, понеже Джули видя как вратата на бараката се отваря и младежът хуква през двора към тях. Лицето му бе безизразно, ала веждите му бяха склучени и върху устните му се четяха дузина безмълвни въпроса. Най-малкото изглеждаше съвсем трезвен.

— Много мило от ваша страна, че си дойдохте — подметна ехидно момчето. — Вече мислех да звъня на Кен Ламонт, но си казах, че този смотаняк не може да направи нищо повече от мен.

— Успокой се — подхвана баща му, докато слизаше от джипа. — Всичко е наред. Ще ти обясним.

— Браво на теб! Да съм се успокоял, след като ме оставихте сам цели три дни! — сви той присмехулно устни, докато ги следваше към къщата.

Джули застана насред хола безпомощна и обърквана, сякаш животът ѝ се бе променил из основи. Виждаше своя дом с нови очи — изтъркания линолеум, боядисаните стени, карираната дамска на канапето. Цветовете бяха толкова ярки, повърхностите — толкова гладки. Прокара ръка по пластмасовия плот и той ѝ се стори хладен и прекалено лъскав. Пусна чешмата и бе изненадана от кристалнобистрата вода, която потече.

Миризмите, които усети, ѝ се видяха твърде силни — на бензин, на препарат за лъскане на мебели, на сапун и прах за пране, на кафе. Пластмаса и стъкло, неръждаема стомана и ленената кърпа за съдове — сякаш преоткриваше всеки предмет в къщата, който доскоро бе приемала за нещо, разбиращо се от само себе си. Как ли човечеството се бе отдалечило толкова много от своите корени?

Почти не слушаше Ханк, който разпитваше баща си, докато тя се мъчеше да намери някаква допирна точка между живота тук и там, в долината. Чувстваше се пришълка в собствения си дом, глождеше я неприятно чувство, каквото сигурно изпитват емигрантите.

После се отърси от мислите си и си спомни защо бяха тук. Мика. Представи си хубавкото овално лице на момичето, огромните му чисти

очи, срещнали за миг нейните. Ако Филипс я докоснеше и с пръст...

— В петък следобед напоителната помпа пак се развали, та се наложи да отсоча с пикапа до Фармингтън, понеже знам, че в събота железарията на Джейк не работи.

Ханк е поправил помпата, мярна се в ума на Джули. Чудо на чудесата!

— Тъкмо преди да тръгна за Фармингтън, се обадиха от банката. Онзи, Фредерикс де, попита дали ще наминеш да поговорите. Не знаех какво да му кажа, затова му наговорих разни глупости.

— Добре си се справил — отбеляза Бен.

— Криво-ляво! — отвърна момчето и се облегна нехайно на стената. Бе необичайно бърз, вероятно от облекчение. — Обади се и Мърдок. Попита дали ще си бъдеш вкъщи, за да отсочел да те види.

— Само той ми липсваше — въздъхна Джули. — Ще му звънна да не идва.

— Нека се обадя аз — предложи предпазливо Бен.

— Няма нужда, ще му звънна аз, ала по-късно. — Сетне се извърна към Брейди. — Какво ще правим сега. Мика...

— А, днес следобед и онзи, гражданинът, спукал гума на западното пасище и понеже не намерил крика, карал, моля ви се, чак дотук направо на джантата.

Пръв реагира Бен.

— Някой е спукал гума ли?

— Ами да, онзи, знаете го, дребничкият репортер... И тримата застинаха.

— Филипс ли? — прошепна Джули.

— Той. Дори му помогнах да сложи резервната.

— Сам ли беше? — попита със сериозен тон баща му.

— А, не, тате, най-странното бе, че водеше със себе си и едно момиче. Беше се свило на задната седалка. Почти не го видях през тъмното стъкло, обаче доста се учудих отде го е намерил по тия места.

— Добре ли беше? — попита бавно Джули.

— Честно да ти кажа, госпожице Джули, не знам. Не се виждаше през стъклото. Мина ми през ума да звънна в полицията, но Филипс отпраши, все едно по петите го гони дяволът. После пък се обади онзи, Мърдок, и ми изхвърча от главата — заоправдава се Ханк. — Защо не ми кажете какво става тук? — попита след малко.

Бен не отговори на въпроса му, само застана пред него и го прикова с поглед.

— А сега се понапъни и си спомни дали Филипс ти каза нещо? Например къде отива.

— Ами... Каза, че бързал много. Беше плувнал в пот и ужасно мръсен, сякаш го е влачил порой. Попита далеч ли е магистралата. Отвърнах му, че зависи накъде отива, на север или на юг.

— Е? — подкани Бен.

— Отговори, че отивал на юг. Сигурно в Албакърки.

— Спомена ли Албакърки?

— Май не. Ала къде другаде ще иде? Върху калника на автомобила имаше лепенка на агенция за коли под наем в Албакърки, пък и летището е там.

— Божичко! — ахна Джули, усетила как се вцепенява. — Ще я качи на самолета за Ню Йорк. Сигурна съм. Ще я развежда и показва като маймуна!

— По-спокойно! — намеси се Бен. — Обзалагам се, че няма да се качи на самолета. Поне засега.

Докато тя умуваше какво е имал предвид и го наблюдаваше как върви като хала към телефона, Ханк ги оглеждаше озадачено един по един.

Какво ли правеше Бен? Сключил черни вежди, той запрелиства трескаво телефонния указател. После набра два номера, поговори с някого и все така смръщен, се отпусна със сведена глава във фотьойла. Явно бе ударил на камък.

— Защо сте толкова потайни, тате? — попита накрая Ханк. — Зарязвате ме тук да се оправям сам, после се връщате изневиделица и дори не ми казвате къде сте ходили.

— Кажи му — обърна се Бен към Брейди.

— Но това, Ханк, е тайна — вметна Джули. — Не бива да излиза от тази къща. Обещай.

— Добре, заклевам се, че ще мълча като гроб — отвърна саркастично момчето.

Така те му разказаха как, без да искат, са открили клисура, водеща към непознатата долина, и там са се натъкнали на индианци, наричащи себе си анасази.

— Анасази ли! — изпуфтя презрително Ханк, обаче баща му го погледна така, че момчето веднага се укроти.

Разказаха му и за дъщерята на Тайоша — Мика, как Филипс я е отвлякъл заедно с ценна кукла амулет и е избягал от долината.

— Значи момичето в колата е било отвлечено! — ахна Ханк. Смръщи се и от белега върху веждата лицето му стана страховито. Джули, Бен и Брейди кимнаха. — Значи съм го оставил да офейка необезпокояван?

— Нямаш никаква вина — успокои го Бен. — Не си знаел.

— Но аз... Аз забелязах, че момичето е някак напласнено. Дори ми мина през ума да звънна на оня кретен Ламонт. Защо не го спрях този негодник? — възкликна момчето развъгнувано, каквото Джули не го бе виждала от доста време. — Госпожице Джули — поде Ханк с нова решимост. — Дайте ми пикапа! Ще го намеря този мръсник, няма начин да не го намеря!

— Няма да ходиш никъде — прекъсна го Бен. — Нека първо открием накъде е поел Филипс. Разбра ли, Ханк?

Нещо в тона му спря младежа. Бен им обясни на кого се е обаждал преди малко по телефона.

— Свързах се с един приятел в Холман. Той ме препрати към свой познат в Лос Аламос. Там има лаборатория за въглеродно датиране.

Джули отметна глава.

— Нещо не разбирам. С какво ще ни помогне тази твоя лаборатория в Лос Аламос?

— Признавам, хващам се като удавник за сламка — въздъхна Бен, — ала всеки, който чете, включително Филипс, знае, че именно в Лос Аламос е създадена атомната бомба. Всеизвестно е и че там има прочут в цял свят изследователски институт с лаборатория за въглеродно датиране.

— И какво от това? — възкликна Джули.

— Филипс е отвлякъл момичето като живо доказателство, но е взел и куклата амулет. Ако иска да докаже, че амулетът е дъвен, още от времето на анасазите, ще иде да го даде за въглеродно датиране.

— Би могъл да го направи и в Ню Йорк — възрази Брейди.

— Би могъл, обаче няма да го стори, обзалагам се — поклати глава Бен. — Най-известната лаборатория е тук, в Ню Мексико, съвсем

наблизо. Ако откара със самолета Мика и куклата чак в Ню Йорк и те се окажат фалшификат, какво ще направи неговият главен редактор?

— Сигурно ще го уволни — изрече бавно Джули.

— Точно така. Онова приятелче е репортер. А репортерите проверяват всеки факт, ако не искат да им изстине мястото.

— Но как можем да сме сигурни? Ами ако... — подзе Джули, ала Бен я прекъсна.

— Ще разберем веднага, понеже още щом Филипс прекрачи прага на лабораторията в Лос Аламос, човекът, с когото разговарях преди малко, ще ми се обади.

— Ами ако не се обади? — попита Брейди.

— Тогава ще му мислим.

— Винаги си сигурен в себе си, бледолики — отбеляза Брейди.

— Този път наистина съм сигурен.

Цял следобед всички се питаха, изтръпнали от ужас — къде ли е отишъл Филипс, къде е отвел Мика? Дали вече не бе на летището и не качваше клетото момиче на самолета за Ню Йорк? Напрежението бе непоносимо. Джули не я свърташе от това, че беше в неведение и бе като с вързани ръце. Кръстосваше напред-назад, опитваше се да подреди що-годе хола, непрекъснато поглеждаше към телефонния апарат, наливаше се с кафе.

В пет часа, когато вече бяха изгубили надежда, че Филипс ще иде в Лос Аламос, телефонът издрънча оглушително. Бен грабна слушалката.

— Кой се обажда? — попита припряно. Известно време мълча, сетне извика: — Стига си ми надувал главата, мой човек! Вземи и напиши книга, прави каквото щещ само остави жената на мира. Ако иска да разговаря с теб ще ти звънне. Тъхъ. Хайде!

Той тресна слушалката, после осъзна какво бе направил и погледна засрамено Джули. В шест и дващест телефонът иззвъня отново. Този път вдигна тя.

— Ало! Да, да, господин Танър е тук — отвърна Джули и развълнувана подаде слушалката на Бен.

Компютърната логика, с която работеше мозъкът му направо я смайваше. Е, и на нея сигурно щеше да й хрумне за Лос Аламос, ала вероятно цяла седмица, след като Филипс бе напуснал Ню Мексико заедно с Мика и амулета на Тайоша, докато Бен се сети веднага, сякаш

се бе промъкнал в мозъка на репортера и бе разгадал всичките му кроежи. Но докато си събираше багажа за пътуването тя си каза, че той си е такъв — решителен, разумен. Дали именно заради това не ѝ допаднаше толкова много?

Ханк настоя да дойде с тях, изтъквайки най-вече, че тъкмо той бе виновен Филипс да им се измъкне под носа.

— Дори му смених гумата, а онзи тип стоеше и ме гледаше със скръстени ръце!

Това означаваше, че се налагаше Брейди да остане в ранчото. Ако се бе случило преди седмица, Джули щеше да е на тръни. По всяка вероятност той щеше да изприпка в бараката и независимо от часа да отвори първата бира. Ала сега се бе променил. Говореше по-властно, взимаше решения. Дори се движеше и крачеше някак гордо и изправено. Точно така, общуването с анасазите бе пробудило у него някакво чувство на принадлежност, отдавна притъпената гордост, че бе част от този народ.

Качиха се на джипа на Бен. Можеха да вземат и пикапа на Джули, Бен обаче подчерта, че джипът е със задвижване на четирите колела и с него ще прекосят по-бързо трудния терен. На нея не ѝ се спореше, пък и беше безпредметно да се препира с Бен Танър — той винаги се оказваше прав.

Бе учудена, че отново оставя ранчото, ала този път без обичайните угризения и тревоги. Онова, което бе казала предния ден на Бен при потока, беше вярно — сега бе в мир със себе си, вече умееше да отсява важното от незначителното. Беше ѝ доставило огромно удоволствие да яде храната, родена от земята — много по-голямо удоволствие, отколкото да подписва чековете в бакалията. Или да пуска дрехите в пералнята. Там, край бълбукащия поток, си бе изпрала дрехите на ръка, с пяна от юка, която не увреждаше почвата. Индианците разполагаха с всичко, от което се нуждаеха, без излишъците, без вездесъщото прахосническо потребителско отношение на съвременното общество. Като материални придобивки не притежаваха много, ала и то им бе предостатъчно. Колкото до душевния мир, бяха неописуемо богати. Никой от хората на Тайоша не познаваше отчуждението, мъчещо съвременния човек, всеки бе жизненоважна част от обществената тъкан. Всяко вярване и обред, и най-дребната всекидневна работа вдъхваха усещането за сигурност. И

всеки без изключение вярваше безпрекословно, че Вселената е едно вълшебство и че боговете ще го закрилят, стига да живее праведно.

Хората от племето не приемаха странната раса, живееща извън долината им, понеже смятаха, че тя ще ги унищожи.

Наистина невероятно! А имаше хора като Гари Филипс например, който се бе натъкнал на това чудо — начина на живот на индианците, и не бе открил в него нищо друго, освен възможността да спечели пари.

Бен беше споменал, че с ДНК тестове би могло да се установи към коя етническа група спадат индианците от долината. Дали и той не бе същата стока като Филипс, но в по-лъскава обвивка?

Онова, което Джули знаеше със сигурност, бе, че беше силно привлечена от Бен, и то още от първия миг, в който го видя на прага си и той има смелостта да избута встрани пушката. Оттогава се смущаваше всеки път, щом Бен я приближеше. Искаше ѝ се да остане при нея, от друга страна обаче, ѝ се щеше час по-скоро да се махне от живота ѝ. Той всяваше смут в душата ѝ, очароваше я. Отблъскваше я с арогантността си, а същевременно бе готова да го слуша цяла вечност. Искаше ѝ се — понякога безразсъдно, до болка, да я докосне по ръката, да я притисне в обятията си. Ала се страхуваше, страхуваше се, че ще ѝ причини болка. Бе ужасена, че може да се влюби в него.

Божичко, и тя не знаеше какво иска... А дори и да знаеше, Бен още не можеше да се отърси от спомена за жена си. Нима Джули можеше да го заличи, дори и да искаше?

Въздъхна и се обърна към Ханк, който седеше на задната седалка и, склучил черни вежди, гледаше през прозореца. Решимостта му да спаси момичето, което съвсем безпочвено смяташе, че си бе изпатил заради него, бе нещо ново, непознато за него. Странно, тази налудничава ситуация бе дала цел не само на Брейди, но и на сина му.

И на Бен. Каква бе неговата роля във всичко това? Нима не бе негов дълг да огласи пред съвременния свят съществуването на тази изчезнала култура? Ала той би трябвало да знае, че стори ли го, ще погуби невинните хора.

Когато започна да се мръква, Ханк задряма на задната седалка. Бен караше бързо, но още не бяха стигнали магистралата, където движението щеше да е по-натоварено.

— Божичко, дано го настигнем в Лос Аламос — възкликна по едно време Джули. — Ами ако...

Бен поклати тъмнокосата си глава.

— Този път няма „ако“, не можем да си го позволим. Ако Филипс не е в Лос Аламос, ще ида, ако трябва, чак в Ню Йорк — отсече той с дива решимост. — Няма да му се размине току-така.

Джули се възхити на твърдата му увереност, на способността му безпогрешно да отсее доброто от злото и в името на благородната цел да забрави предпазливостта.

После пак се сети за Каръл — тя винаги щеше да стои между него и всяка жена, в която той се влюбеше. Как ли бе съжителствала с този упорит мъж? Бен беше споделил с Джули, че жена му е била против това да лети, ала все пак не го бе спряла. Знаела е, както лека-полека узнаваше и Джули, че той не може да живее, ако не лети и не е свободен. Вероятно го е обичала много.

— Как ли е Мика? — попита тя накрая. — Сигурно е ужасена. И не проумява какво става.

— Да, никак не ѝ е леко — отвърна мрачно Бен. Известно време мълча, сетне продължи: — Това момиче е горе-долу връстница на Лори. Само като си помисля...

— Знам.

— Понякога, Джули, се отчайвам от човешката раса. На този свят има зло, истинско зло. Ето, да вземем твоя Филипс. А няма как да се преборим със злото. Е, хвърляме в затвора онези, които нарушат законите, но има хора, които никога не ги нарушават. Те просто са си лоши по душа.

— О, Бен, има и добри хора. И те не са никак малко!

Той се извърна към нея и ѝ се усмихна — белите му зъби проблеснаха в мрака, после пак се загледа в пътя.

— Ей за това те харесвам толкова много — ти си непоправима романтичка! Виждаш само доброто у хората.

— Ти пък си циник. Вечно искаш да доказваш всичко. Смяташ, че факти и истина са едно и също нещо — възрази напрегнато Джули.

— А не са ли? — попита развеселен Бен.

— Не, не са. Истината е тук... — Тя сложи ръка на сърцето си. — А фактите тук — след което посочи главата си.

— Значи смяташ, че между тях няма никаква връзка?

— Понякога.

— Илюзии и реалност — усмихна ѝ се той отново. — Точно това ми е работата — да ги изследвам.

Минаха Кюба, която проблесна в нощта, после Сан Изидро и малкия резерват на индианците от племето йемес. Джули стисна очи и се замоли Мика още да е в Ню Мексико.

— Надявам се...

— Знам, знам — чу тя гласа на Бен.

Усети как той отпуска длан върху коляното ѝ и се размекна. В един момент Бен беше груб, в следващия — мил и изпълнен със състрадание.

Той дълго държа ръка върху коляното ѝ — топла и вдъхваща сигурност, накрая, явно смутен, я махна и пак я сложи върху волана. Ала тя още я усещаше върху кожата си, която сякаш бе изтръпнала от допира му.

Какво ли щеше да стане, ако отново си отпуснеш душата? Ако си позволеше да чувства постоянно как кръвта ѝ кипва и се разлива сладостно по вените?

А ако се разкриеше пред този мъж и той отново я предадеше?

След Сан Изидро трябваше да завият на север, до Лос Аламос оставаха някакви си шейсетина километра. Пътят ту се спускаше, ту се изкачваше, лъкатушеше между червеникавите, обрасли с мескитови дървета хълмове. Джули бе стиснала юмруци върху скута си.

— Ами ако вече е тръгнал от Лос Аламос?

— А, едва ли е тръгнал. Нали трябва да изчака резултатите от въглеродното датиране.

Тя само кимна — надяваше се Бен да се окаже прав. Мракът ги бе обградил отвсякъде, прорязван единствено от светлината на фаровете.

— Джули... — поде Бен толкова плахо, че тя се изненада — бе свикнала да ѝ говори самоуверено и нахакано. — Искам да те питам нещо. Знам, че имаш парични затруднения с ранчото. — Той си пое дълбоко дъх. — Дано не се обидиш, но бих могъл да ти помогна. Да ти дам пари на заем, та да си платиш вноската по заема.

Джули се смути много.

— И дума да не става, Бен...

— Ама защо? — попита той припряно.

— Не мога. Никога няма да съм в състояние да ти ги върна. Много щедро от твоя страна, но... Все ще се оправя и сама.

— Как, интересно?

Тя сведе поглед.

— Не е твоя работа. За нищо на света не бих те помолила да ми помогнеш, да набърквам и теб.

— Не си ме молила. Аз сам ти предложих. Току-виж си загубила ранчото — отсече Бен тихо и непреклонно.

— Не, не мога.

— Какво значи „не мога“?

— Ами не мога и туйто. Все ще намеря изход.

— Разполагам с парите. Само ми кажи, ако размислиш — изпуфтя намусен той.

— Бен...

— Дай да не говорим повече за това. Съжалявам, че изобщо ти предложих.

— Аз пък не съжалявам — изрече Джули нежно и понечи да го помилва, ала после се отказа. — Благодаря ти.

Настана мълчание. Тя усети, че се бе изчервила и беше доволна, че бе тъмно и лицето ѝ не се виждаше. Сърцето ѝ подскочи радостно. Значи Бен държеше на нея. Дотолкова, че бе готов да ѝ помогне да спаси ранчото. Бе учудена колко щастлива бе от тази мисъл.

Пристигнаха в Лос Аламос в десет и половина. Спуснаха се по криволичещия път между хълмовете и прекосиха дълбоката клисура, обрамчила града.

Ханк се размърда на задната седалка.

— Къде сме? — попита сънено.

— Пристигнахме — отвърна Бен, докато спираше пред една бензиностанция.

— Сега какво ще правим?

— Ако още е тук, Филипс е отседнал в някой мотел. Ще взема адресите от телефонния указател. Едва ли са много.

— А как ще разберем къде точно е отседнал? — поинтересува се момчето.

— По колата. Няма как да подминем такъв автомобил.

Докато Ханк пълнеше бензин, а Джули отскочи до тоалетната, Бен намери телефонен указател и се зае да преписва адресите. Когато

тя се върна, вече размахваше победоносно тефтера си.

— Тук има само десет мотела. Фасулска работа!

Започнаха от западните райони на града, откъдето бяха влезли, и поеха по главната улица. В двата мотела на нея нямаше и следа нито от линкълн континентал, нито от репортера. Бен дори влезе и попита на регистрацията дали в мотела е отседнал човек на име Гари Филипс, но получи отрицателен отговор.

Излязоха в другия край на Лос Аламос, където имаше водопречиствателна станция, и се видяха принудени да се върнат. Накрая откриха отбивката към голямата лаборатория и музея и там намериха няколко мотела с неоновы табели, тюркоазносини плувни басейни, реклами, че вътре имало двойни водни легла, кабелна телевизия, шведска маса на закуска и че децата под дванайсет години нощували безплатно.

— Бас държа, че оня тип е тук — каза Джули и се взря през прозореца на джипа. — Господи, какво ли си мисли Мика за всички тия светлини, шумотевица и тълпи?

— Сигурно се чувства в ада — отвърна Ханк. — Божичко, ще го убия този Филипс!

— Няма да го убиеш, защото ще го направя аз — изсъска Бен.

— Няма да убивате никого. Взимаме Мика и куклата амулет и си тръгваме — отсече Джули.

Двайсетина минути обикаляха паркингите. Нямаше и помен от Филипс. Шестият мотел бе голям, с жълто-зелена неонова табела отпред. Имаше четири дълги крила със стаи, чиито врати водеха право към паркинга.

— Най-вероятно Филипс е отседнал тук, та да не минава с Мика през фоайето — реши Бен.

Започна да обикаля бавно редиците коли, а Джули и Ханк търсеха линкълна. Беше отпускарският сезон и мотелът бе пълен с каравани и микробуси от Уисконсин, Калифорния и Кентъки. Лос Аламос бе голяма туристическа атракция. Накрая Бен освети с фаровете последната редица автомобили.

— Понтиак, форд, шевролет — изброяваше Ханк сякаш на себе си. — Каравана, хонда, я чакай! Не, дявол го взел, пак е кадилак — рече разочаровано момчето.

След миг Джули видя прашния черен линкълн — за нищо на света не би сбъркала задницата му.

— Сега вече го спипахме! — ахна Бен.

— Какво ще правим? — попита тя, внезапно обзета от уплаха.

— Ще идем в стаята му — заяви решително Ханк.

Бен вече бе слязъл от джипа и се бе запътил към зелената метална врата точно пред линкълна. Ханк изтича подире му. Джули тръгна по-бавно, уплашена и притеснена за Мика, за това какво ли ще сторят Бен и Ханк на Гари Филипс. Но бе твърде късно. Бен вече блъскаше силно по вратата.

— Извинявайте, сър — провикна се. — Администраторът от нощната смяна е. Има проблем с автомобила ви!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не се появи никой. Бен почука пак.

— Господин Филипс, сър!...

— Да, какво има? — чу се иззад вратата приглушен глас и Бен усети как го обзема победоносно чувство.

— Прощавайте, господин Филипс — допълни той възможно най-любезно, — но трябва да преместите автомобила си.

Дочуха се сподавени ругатни, после изтрака веригата и Филипс я махна. Бен само това и чакаше, без да се колебае, се хвърли върху вратата, отвори я, нахълта в тъмната стая, сграбчи Филипс, който се задърпа и заудря с пестници, и го завлече при леглото.

Почти не обръщаше внимание на Джули и Ханк, които се завтекоха подире му в стаята. Джули му казваше запъхтяна нещо, обаче той бе толкова вбесен, та единственото, за което мислеше, бе, че този тип е могъл да отвлече Лори.

— Лампата! — извика Джули. — Ханк, запали лампата.

Бен внезапно бе заслепен от ярката бяла светлина. Дишаше тежко и бе коленичил над Филипс, който се мъчеше да си поеме дъх. Свикна със светлината и съгледа Мика, сгушила се в ъгъла — жалко вързопче мургава кожа, сплетена коса и дреха от еленова кожа. Гари се гърчеше под него и най-сетне си пое въздух, ала Бен бе толкова разгневен, че му изви ръката зад гърба, почти без да обръща внимание на гръмогласния му писък от болка.

— Бен, недей! — извика Джули и той усети как тя го дърпа напразно със слабички ръце и се мъчи да го откопчи от Филипс.

Понечи да се отскубне, та Джули да не му пречи, ала в гласа и имаше такава настойчивост, че той се опомни и бавно дойде на себе си.

— Бен, моля те! — почти изхлипа тя и го задърпа с все сила за ризата.

Осъзна изневиделица, че бе затиснал с коляно Филипс, които бе по пижама. Репортерът не помръдваше, само стенеше, заровил лице в

завивките. Ръката му бе извита зад гърба кажи-речи до лопатката. Бен въздъхна тежко и поотпусна хватката си. Филипс изпъшка отново.

— Заклучи вратата, Ханк — разпореди се Бен, изненадан от суровия си тон.

Извърна се и видя, че момчето стои и гледа стъписано Мика, сетне се подчинява на заповедта. Накрая Бен се изправи и впи очи във Филипс, който с пъшкане се търкулна върху леглото и разкърши ръка. Горницето на пижамата му бе разкъсано и изпод него се подаваше бялата му отпусната гърд без нито едно косъмче по нея.

— Божичко, Бен — простена Джули. — Вече си мислех, че ще го убиеш.

— Наистина трябваше да го убия — процеди той. Подсвирна през зъби и забеляза, че Ханк бе коленичил до Мика — Как е момичето?

— Според мен добре.

— Ама кой ви позволява да нахълтвате тук? — запелтечи Гари Филипс. — Ще повикам полиция! Ти си луд! Насмалко да ми счупиш ръката.

Бен отново се поддаде на необуздания си гняв.

— Хайде, повикай полиция, де! Тъкмо ще съобщя, че си отвлякъл момичето. И си откраднал античен предмет на изкуството. За това се полагат от десет до два̀сет години затвор, Филипс.

— Ама как смеете! — повтори пак репортерът.

— Както видя, смея — отвърна Бен. — Ще вземем със себе си Мика. И куклата амулет.

Гари го зяпна с лъскави черни очички, в които проблесна люта омраза. Изруга го и млъкна. Бен на драго сърце би повикал полицията, ала тогава щеше да се наложи да обяснява коя бе Мика, а също за долината и странното първобитно племе, което той дори пред себе си, наум не се престащаваше да нарече анасази. Но ако наистина бяха анасази, щеше да издаде тайната на долината, а не бе сигурен, че трябва да го прави.

Видя и Джули, наистина я видя вече спокойно как го гледа, все едно е някакъв непознат, и Ханк, който бе коленичил пред младото момиче и се опитваше да му каже нещо с малкото думи на езика на племето хопи, които знаеше. Беше го прегърнал през рамото, а девойчето го гледаше с чистите си черни очи и се мъчеше да го

разбере. Брадичката на Мика потрепери и по страните ѝ се застичаха сълзи.

— Какъв ли кошмар е всичко това за нея? — прошепна Джули.

— Ще си платиш, гадняр такъв — обърна се Бен към Филипс.

— Просто си вършех работата — възрази наперено репортерът.

— Не биваше да закачаш момичето!

— Чудо голямо! Някаква малка неука туземка! — подсмихна се

Гари.

Най-неочаквано Бен чу сподавена ругатня и Ханк се спусна през стаята към Филипс. Бен и Джули го издърпаха тъкмо когато момчето започна да души репортера.

— Не си струва, Ханк! — спря го Бен.

— Всички вие сте луди! — изпищя пресипнало Филипс. — Ненормални! И с пръст не съм я пипнал тази малка пикла!

Ханк пак задиша тежко от сподавения гняв и стисна юмруци. Беше се изопнал като тетива, очите му мятаха гневни искри. На Бен му мина през ума, че това не можеше да е същото момче, което, ако се вървеше на баща му и Джули, си пиелеело безцелно живота.

— Хайде, Ханк, успокой се — спря го той. — Това влечуго не го заслужава. Тръгваме си. Вече нямаме работа тук. И никога повече няма да го видим.

— Чакай малко — спря го Гари, окопитил се за рекордно време от уплахата. — Нека се споразумеем. Да сключим нещо като сделка.

— Никакви сделки с теб, Филипс!

В очите на репортера проблесна хитро пламъче.

— Куклата амулет. Знаете ли, че датира от 1395 година? Наистина е стара, Танър, много, много стара. Струва цяло състояние. — Той доближи лице до Бен. — Ония там наистина са анасази. Помисли само! Амулет на шестстотин години!

— Който принадлежи на индианците — вметна Джули с леден поглед.

— Добре де — разпери ръце Филипс и сви рамене. — Ще се споразумея с тях. Делим наполовина, след като ни приспадат данъците.

— Повдига ми се от теб! — изсъска Джули.

— Хайде, от мен да мине, четирийсет на шейсет процента. Разбран човек съм.

— Никакви сделки, Филипс — повтори твърдо Бен. — С пари не може да се заличи онова, което си причинил на клетото момиче. Нейното племе я смята за мъртва, защото си я извел от долината, знаеш ли това?

— Но аз мога да я направя богата! — заповтаря с тъпашка искреност Гари. — Богата! Интервюта с... най-прочутите телевизионни водещи. Предавания по радиото и телевизията, книга, филм! Ще я затрупат с предложения. Та аз ѝ правя услуга!

Погнусен, Бен поклати глава.

— Хайде, направи си една услуга и на себе си. Иди в Албакърки и хвани първия самолет за Ню Йорк. И повече да не си стъпил тук, в Ню Мексико!

— Я го виж какъв важен бил! Ти ли ще ми казваш какво да правя?

Бен му обърна презрително гръб.

— Помогни на Мика да се качи в джипа — кимна той на Ханк, мъчейки се да овладее гнева си. Сетне рече на Джули: — Намери куклата амулет. И да се махаме оттук!

Джули се зае да претърсва стаята.

— Къде е, Филипс? — попита Бен. — Казвай веднага!

— В дрешника — изпелтечи той.

— Вземи я, Джули. И да се махаме оттук, че смърди!

След броени минути, пъкнала куклата под мишница, Джули отвори вратата и всички усетиха свежия нощен полъх. Ханк помогна на Мика да се изправи и я поведе навън. Момичето се движеше като вдървено, толкова се бе уплашило. Можеше да е и Лори, помисли мрачно Бен. На изпроводяк погледна Филипс.

— На твое място бих си мълчал като гроб. Разприказваш ли се, нищо чудно да те тикнат и в лудница. Всичко хубаво, мой човек!

Отново подкара през Лос Аламос и излезе на магистралата. Известно време четиримата бяха толкова стъписани, че не продумваха. Беше късно, пътищата бяха почти безлюдни и Бен караше бързо, но в ума му продължаваха да се въртят въпроси, останали без отговор. Сега имаше време да обмисли информацията, която Филипс му бе съобщил за куклата. Шестстотин години... Невъзможно! Семейството на Тайоша я бе използвало цели шест столетия! Направо немислимо...

— Бен — обади се до него Джули, прекъсвайки мислите му. — По едно време се уплаших за теб. Беше толкова вбесен. Казах си, че...

— Извинявай. Обикновено не си изпускам нервите. Всъщност никога не губя самообладание. Обаче този тип Филипс ме извади от равновесие. Той е социопат!

— Мразя, когато хората проявяват насилие — каза тя тихо, но разпалено. — Не го понасям.

— Е, всичко приключи. Никога повече няма да ме видиш такъв.

Изведнъж Бен осъзна, че говори за бъдещето. Джули и бъдещето. И тя се умълча, явно осъзнала го не по-зле от него.

От задната седалка се чу гласът на Ханк, който се опитваше да заговори Мика. Бен я чу да прошепва нещо и да хлипа, а момчето започна да я утешава.

— Добре ли е, Ханк? — попита го Джули, след като се извърна.

— Не знам. Непрекъснато повтаря нещо, което не разбирам.

— Не осъзнава какво ѝ се случва. Какво кошмарно изживяване! Ще се радвам ужасно, веднъж да я приберем у тях.

— Госпожице Джули, какво имаше предвид Бен, когато каза в мотела, че племето ѝ я смята за мъртва? — попита гърлено и притеснено младежът.

— Преди да напуснем селището, Ханк — въздъхна тя — ни предупреди, че всеки член на племето, излязъл от долината, е смятан за мъртъв. Тук е светът на духовете. Само в тяхната долина е истинският свят.

— И какво ще стане сега с Мика? — завайка се Ханк. — Ами ако племето не я прибере?

— Длъжни сме да опитаме — намеси се Бен. — Това вероятно се случва за пръв път в цялата им история. Може би баща ѝ ще я прибере, щом я види здрава и невредима.

— А ако не я прибере? Ако не я искат, ще я подслоня аз. Ще се грижа за нея. Ще остане с мен в ранчото!

Джули поклати тъжно глава.

— Никога няма да свикне с нашия свят, Ханк.

— Ама защо? Ще я науча английски.

Момъкът бе толкова обнадежден, че на Бен чак му домъчня за него. Мика не можеше за един-единствен живот да навакса цели шестстотин години.

Километрите се изнизваха шеметно. Джули прошепна на Бен, че Мика е заспала върху рамото на Ханк. Клетата сигурно бе съвсем изтощена.

Бяха изминали близо половината път до Трейдинг Пост, когато джипът най-неочаквано зави рязко. Бен подскочи като ужилен — бе задрямал на волана.

— Господи! — възкликна Джули и се вкопчи в дръжката пред нея. — Добре ли си?

Не, не беше добре, бе останал без капчица сили след изблика на гняв, обзел го при вида на Филипс.

— Нека карам аз — настоя тя. — Хайде да не спорим!

— Но и ти сигурно си уморена!

— Не, не съм, наистина.

Бен разтърка очи и се взря, за да види бялата разделителна линия върху шосето.

— Да, наистина съм уморен. Явно е от тази ужасна разправия.

Никак не му беше приятно да си признава слабостта, ала се опасяваше, че ако продължи да кара, ще блъсне някъде джипа. Джули пое волана, а той задряма. От време на време се събуждаше рязко, казваше й нещо и се опитваше да не заспива, но очите му сами се затваряха и Бен пак се унасяше. Веднъж, когато се събуди, се извърна към нея и се загледа в профила ѝ. Наистина бе възхитителна с волевата си брадичка и чипото си носле. Мина кола, която освети с фаровете си лъскавите ѝ страни и чело, дългите извити мигли, прелестното грациозно вратле.

Джули караше добре, както всъщност вършеше всичко. Не се вайкаше, не хленчеше и не се оплакваше, приемаше положението такова, каквото бе, и правеше каквото трябва. Наистина си бе романтичка, обаче, освен това беше силна, кадърна и красива. На Джули Бен можеше да разчита изцяло, да сподели с нея тази авантюра — живота. Нима беше влюбен? Ами, влюбен! Та той почти не я познаваше. Беше я видял за пръв път преди някаква си седмица. Явно изпитваше към нея друго. Просто близост. Ала тази близост много наподобяваше любов...

Имаше неща, които не знаеше за нея. Ето, тази вечер например тя се ужаси от насилието, което той прояви в мотела към Филипс. В гласа ѝ имаше някаква уплаха, не, направо ужас, сякаш бе изпитала

това насилие на гърба си. Дали от баща си? Не, говореше за него с обич и уважение. Тогава кой? Някой неин приятел, с когото е ходила? Съпругът ѝ? Бен я погледна отново. Изобщо не бе отваряла дума за брака си, избягваше тази тема, избягваше да говори за миналото и личния си живот.

Той затвори очи и въздъхна дълбоко. Отново се ядоса, този път на мъжа, причинил болка на Джули. С какъв ли страхливец и мухльо я бе срещнал животът? Само да му паднеше този нехранимайко, Бен щеше да...

— Още малко и сме си вкъщи — обади се Джули и свърна от магистралата към Трейдинг Пост.

Бе великолепна. Наранена, предпазлива в чувствата, но идеална спътница в кризисни ситуации. Волю-неволю той си призна, че изпитва към нея много повече от чисто платонични чувства. Не бе сигурен, ала може би я обичаше. И тя трябваше да му даде шанс, та Бен да се увери.

Застана на билото на хълма и притаи дъх. Докато гледаше надолу към древната долина, бе потресен от онова, което Джули бе казала за атмосферата в нея. Утринната светлина бе някак неземна, зъберите на високото плато в далечината бяха замъглени от синкаво пурпурна мараня.

Тук червеният цвят бе с розов оттенък, кафявият бе по-омекотен, зеленият бе примесен със сивкаво. Бен гледаше багрите в долината и не можеше да отрече онова, което виждаше, не проумяваше обаче как бе възможно.

Чу как другите го настигат по тесния пролом — единствения вход към това вълшебно място. Брейди и Ханк помагаха на Мика, Джули вървеше подире им, а Койот я следваше по петите. Бен избърса потта по челото си.

— Дано не поставим Мика в още по-тежко положение, както сме тръгнали цяла армия с нея — обади се той.

— Много исках да дойда — каза Джули. — Имам чувството, че ще ми е за последен път. Тук, Бен, ние сме натрапници.

— Дано приберат Мика — натърти той.

Този път извървяха пътя до наскалните жилища само за два часа. Щяха да стигнат и по-бързо, ако Мика не пристъпваше съвсем вяло, точно като мъртвец. Бен би дал какво ли не, за да разбере какво си мисли момичето. Можеше да го попита с помощта на Брейди, ала Мика отказваше да разговаря с когото и да било. Движеше се като робот, макар и Ханк да не се отделяше от нея и да я крепеше за ръката. Непрекъснато се грижеше за нея. Предната вечер, щом пристигнаха в ранчото, се опита да я накара да хапне, през нощта спа в нозете ѝ в хола, на сутринта пак я придумваше да хапне нещо. Той бе единственият човек, на когото Мика изобщо реагираше.

— Тайоша сигурно ще се ядоса — рече Брейди, извърнал глава нагоре.

— Тя все пак му е дъщеря — вметна Джули.

— Да, но за племето вече е мъртва. Дори няма да я погледнат.

Забелязал мъката върху лицето на Джули, Бен понечи да я успокои, обаче и той не знаеше какво да ѝ каже и се заизкачва по дългата стълба.

Тайоша поздрави Брейди, забеляза и Ханк, но както винаги, не погледна Бен и Джули, а колкото до Мика, дори не се извърна към нея. Джули бе смаяна. Настоя Брейди да обясни на жреца, че са довели дъщеря му здрава и невредима, ала той като че изобщо не го чуваше.

— По дяволите, как е възможно... — възмути се тя.

— Слушай, няма смисъл — намеси се Бен, като я хвана за ръката и я дръпна встрани. — Дай да се скрием някъде и да оставим жреца сам да реши.

Докато вървяха към къщата, където вече бяха живели три дни, видяха, че всичко в селището си бе както преди. Индианците си вършеха работата, сякаш пришълците изобщо не съществуваха. Дори не ги поглеждаха, не спираха и за миг. Дори някой да мислеше за Мика и за съдбата ѝ, не го показваше с нищо. Но когато петимата отидоха в малката къща, там вече ги чакаха делва с вода, гърне топъл качамак и царевични питки. Бен се зачуди защо им дават храна, нали уж не съществуваха, ала после реши, че са я донесли за Брейди и Ханк.

— Значи ще висим тук и ще чакаме? — попита Ханк, след като настани Мика да седне. — Защо се държат така с нея?

— Обясних ти сто пъти — тросна се сърдито Брейди, — защото е ходила в отвъдния свят. За тях тя е мъртва.

— А защо баща ѝ не е мъртъв, нали и той ходи в същия свят? — изсумтя момчето, след което седна до Мика и я прегърна през рамото. — Кажи ми, де!

— Магиите на Тайоша са много силни. Него го закрилят боговете — поясни Брейди.

— Бабини деветини! Знаеш го прекрасно. Но май си се побъркал като всички останали тук.

За миг на Бен му се стори, че Брейди ще удари момчето, ала той обузда гнева си. Накрая сви рамене и рече:

— Жал ми е за теб, синко. Имаш пред себе си съкровищница от познания, но си сляп и не я виждаш.

— Нали ти я виждаш! — отвърна заядливо Ханк.

— Да, виждам я — усмихна се кисело Брейди. — За пръв път през живота си прогледнах.

Този ден часовете се нижеха неописуемо бавно и Бен се изнерви — знаеше, че не са добре дошли тук и че могат да чакат така и години, а Тайоша пак да не пусне дъщеря си в селището.

Джули сновеше припряно из пръстения двор. Той я гледаше, както седеше, облегат на стената и отпуснал ръце върху коленете си. Ако не се бяха озовали в такава безумна ситуация, сигурно щеше да се любува на изправените ѝ рамене, на стройните ѝ, добре оформени нозе, на леко вдигнатата ѝ брадичка, на златистата ѝ коса, спуснала се като водопад върху гърба ѝ. Човек оставаше с впечатлението, че тя знае накъде е тръгнала, как да се справи и с доброто, и със злото. Бе оправна, имаше пъргав ум, който обаче си бе женски, понякога неразгадаем за него, ала той разговаряше с нея на драго сърце, усещаше, че Джули го разбира и приема, дори и понякога да не бе съвсем съгласна с него. Да, беше му приятно да я наблюдава. Лошото бе, че се бяха озовали в такава безизходица. Реши след малко да поговори с нея и Брейди и да им предложи да си тръгват.

— Виж! — възкликна Джули и Бен забеляза, че тя вече не крачеше из двора и бе извърнала очи нагоре към високите зъбери. — Прилича на... Тайоша. Какво ли прави там?

Наистина бе Тайоша, който се бе упътил към върха на планината. Доколкото личеше, бе облечен в ритуалните си одежди — обшита с пера наметка, влачеща се като шлейф подире му, и се катереше по чуките досущ планински козел.

— Къде ли е тръгнал? — попита Ханк. — Ще вземе да се пребие.
Не е наред.

Този път му отговори Брейди:

— Вероятно отива да се допита до боговете.

— В такъв случай какво да правим? — попита Бен.

— Ще стоим и ще чакаме — отговори Брейди.

— Страхотно, няма що — въздъхна отчаян Бен.

Скоро щеше да се мръкне и нямаше да могат да се приберат. Мика съвсем бе изнемощяла, Ханк седеше до нея и все повече се отчайваше. Джули бе изнервена до краен предел, а Бен, на Бен вече започваше да му писва. Бяха спасили момичето едва ли не с цената на живота си, бяха я върнали на нейното племе, а сега трябваше да чакат като последните глупаци, докато Тайоша се изкачи навръх планината, за да се помоли. А Мика... Мика вече издъхваше.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ханк престана да крачи нервно и ги погледна.

— Трябва да изведе Мика оттук. Ако не хапне, ще умре.

— Няма да ходиш никъде — сложи ръка Брейди върху рамото на сина си. — Ще правиш каквото трябва.

— Защо?

— Защото обичаите тук са такива. Длъжни сме да ги спазваме, независимо дали ни харесват или не. Издържали са проверката на хилядолетията — отбеляза многозначително Брейди — и не е зле да се поучиш от тези хора. Нашите правила не ти помогнаха особено, нали, синко?

— На теб ти помогнаха много, няма що! — тросна се предизвикателно момчето.

— Ето, аз се уча — заяви Брейди и за всеобща изненада не обърна внимание на заяждането на сина си. — След като дойдох в тази долина, поне знам какво ми е липсвало.

На Джули ѝ домъчня и за двамата, задето се караха и Ханк не бе способен да види колко красиви са обичаите на индианците. Но разбираше и отчаянието му. Може би не биваше да му казват тайната и да го водят тук? Може би така само му бяха утежнили живота?

Във все по-гъстия здрач наскалните жилища бяха озарени от наситеночервеното сияние на огньовете, на които жените приготвяха вечерята. Във въздуха се долавяше миризмата на печено месо. Ала тази вечер не се чуваше детският смях, с който Джули бе свикнала, вероятно защото се бяха върнали призрачните пришълци от отвъдния свят. И което бе още по-страшно, бяха довели със себе си още един призрак — призрака на Мика.

Момичето приемаше стоически съдбата си, макар ѝ според Джули да бе по-слабо и бледо отпреди. Брейди се опита да обясни на сина си, че много скоро Мика ще изчезне, ще иде да умре някъде, понеже така ѝ повелявал дългът! Ханк обаче отказваше да се примири с участта ѝ, бе решен на всяка цена да ѝ помогне.

Мика най-сетне затвори очи и като че се поотпусна.

Колкото и неуместно да бе, на Джули ѝ хрумна, че Мика и Ханк са прекрасна двойка. Момичето бе положило главича върху рамото му, а неговото гладко дълго лице излъчваше спокойствие, сякаш момчето го беше страх да не разтревожи с нещо Мика. Джули усети обаче, че младежът се мъчи неистово да проумее какво точно става. Ако имаше любов от пръв поглед, той явно бе станал нейна жертва и заедно с тази любов го бе споходила цялата мъка на света.

Никой не забеляза кога се бе върнал Тайоша. В един момент Джули бе вперила поглед в долината и пак се бе замислила за мъглата, плъзнала навсякъде като пипала, а в следващия съгледа жреца в двора на къщата — той излъчваше мощ, обгърнала го като ореол, като видима и с просто око пелена, сияеща с неземна светлина. Кръвта ѝ се смрази във вените.

Жрецът каза нещо на Брейди, сетне все така неусетно изчезна към терасата на долния ред от къщи.

— Бива си го. Май е намерил начин да върне Мика към живота — поясни Брейди.

— Крайно време беше — отбеляза сърдито Ханк. — Кого се опитва да баламосва?

— Никого — отсече баща му. — Това не е шега работа. Отнасяй се към нея с уважение.

— Какво ти каза Тайоша? — поинтересува се Джули.

— Докато бил на върха на платото, разговарял с боговете и те са му казали някакъв древен обред — отвърна Брейди. — Но няма гаранции. Жрецът сподели, че ако не успее, дъщеря му ще бъде изложена на огромна опасност.

— Опасност ли?

— Да — кимна Брейди. — Ако Тайоша не сполучи, душата на Мика ще отлети завинаги в света на злите духове.

— Хайде на бас, че ще успее — предложи тихо Бен.

— Не си прави шеги с тия неща, кемо сабе — рече строго Брейди.

— Искях само да кажа, че Тайоша е стар хитрец — усмихна се с половин уста Бен.

Мика бе облечена в дреха от еленска кожа, която ѝ стигаше до глезените, на тънкото си вратле носеше мъниста и дълги, сложно

сплетени кожени върви с нанизани на тях тюркоази и лъснати червени камъчета. Бе с тюркоазни обици, очите ѝ блестяха от синята боя върху клепките ѝ, устните ѝ бяха кървавочервени. Малко по-рано същата вечер една прегърбена възрастна жена, която не я погледна нито веднъж, я бе отвела в празна къща, където Мика бе намерила всички тези дрехи. Джули понечи да иде с нея, Ханк също скочи да я придружи, обаче Брейди ги предупреди да стоят настрана. Всички се питаха в какво ли се състои обредът, подсказан на Тайоша от боговете. Дали можеха да погледат церемонията?

— Защо да не погледате? — учуди се Брейди. — Забравихте ли? Вие, бледоликите, не съществувате.

За всеки случай вързаха Койот вътре в къщата и Бен поведе Джули надолу към централния площад, накъдето се стичаха индианците и вече бе накладен огромен огън. За да не бият на очи, двамата застанаха по-встрани, до една стена, откъдето да наблюдават какво става.

— Тайоша ще я приеме отново в племето — прошепна Джули. — Сигурна съм.

Бен отпусна ръка върху коляното ѝ.

— Разбира се, предвидил е всичко. Не се безпокой.

Тя усети рамото му до своето, дланта му — топла и силна, върху коляното си, и се почувства малко по-сигурна, не толкова притеснена от шума, навалицата, барабаните и окаяното положение, в което бе изпаднала Мика.

Първи дойдоха жените от селището, които образуваха кръг около огъня. По вратовете и ръцете им проблясваха накити, те се бяха пременили с празничните си одежди, покрити със сложни шарки, пера и нанизни мъниста. Мъжете се хванаха в кръг зад жените.

Тъпаните забиха по-бързо и настойчиво, в един ритъм със сърцето на Джули. Тътенът им огласи всичко наоколо, отекна в отколешните каменни зидове и главата ѝ. Тя усети как Бен я стиска по-силно за коляното, извърна се да го погледне и се опита да се усмихне. Сърцето ѝ бумтеше като обезумяло. Джули чувстваше и пулса на Бен, който също следваше бумтежа на тъпаните. Затвори очи и се остави да я погълне магията на нощта.

Екна злокобният вой на свирките. Мъжете се впуснаха в бавен ритмичен танц. Клатушкаха се, напяваха някаква древна песен и

тропаха с крака. Жените също се люшнаха и завъртяха бавно хълбоци, загърбили огъня, сетне пак се извърнаха едновременно на дъга към него.

Изведнъж наред кръга се появи Мика — същински скъпоценен камък, блеснал край танцуващите жени и мъже.

Пак не я погледна никой. Тя беше дух, а Джули се запита какво ли значат тези танци и песни. Наистина ли връщаха момичето на земята на живите?

Усети как Бен допира коляно до нейното — топло, твърдо, реално наред тази тревожна магия. А до Ханк, извън кръга на мъжете, стоеше Брейди.

Най-сетне Джули съгледа и Тайоша. Вдигнал ръце, бе застанал в другия край на терасата, точно зад кръга на мъжете. Бе озарен от трепкащото червено сияние на огъня.

Бен я побутна лекичко и кимна към жреца.

— Видях го — прошепна тя.

Тайоша бе облечен с богато надиплена наметка върху раменете и с колан, препасан на кръста, от който висяха парченца кожа, кости и кожени торбички. Беше с огърлица от лъскави камъни и пера, в едната ръка държеше нещо като кратуна, която съскаше и пееше в такт с тъпаните.

Ала най-смайващо бе лицето му, изрисувано наистина причудливо. По носа, бузите и врата му имаше бели и черни ивици, а кожата около едното му око бе оцветена в кървавочервено. Той вече бе не простосмъртен, а дух или може би бог, спуснал се от върха на платото, от света отатък долината, за да поведе тези невинни хорица в езическия им обред. Безспорно притежаваше силата да върне дъщеря си към живот. Джули затаи дъх.

Тайоша се задвижи бавно в кръг зад мъжете. Запя, вдигнал ръце. Очите му мятаха искри. Мика току се извъръщаше с безизразно лице към него, но Джули забеляза в очите ѝ сълзи. Или може би в тях проблясваше вяра?

Обредът продължаваше неуморно в изпъстрената със сенки нощ. Джули загледа как варяха в глинено гърне на огъня някаква пречистваща отвара от корени и дървесна кора и си я предаваха от човек на човек. От нея отпиха всички без Тайоша и Мика. На индианците им призля, всички започнаха да повръщат, сетне, сякаш

изхвърлили нечистотиите от себе си, продължиха да се люшкат, да пеят и да подрънкват с костените гривни.

Джули затърси в тълпата лицата на Брейди и Ханк. Бяха там, стояха като попарени и наблюдаваха церемонията. Брейди гледаше със страхопочитание, докато върху лицето на сина му се бе изписала почуда. Джули виждаше, че му иде да се хвърли към Мика и да бъде до нея по време на това изпитание. Явно изживяваше същински ад.

Джули не можеше да повярва, че вече от толкова време седяха с Бен до стената, без да се помръдват, задъхани от очакване. Не сваляше очи от Мика с надеждата да забележи по нещо, че тя се връща към живот. Как ли щеше да разбере младото момиче? Може би Тайоша щеше да ѝ даде знак? Мика бе сърцата девойка, вярваше непоклатимо в лечителската дарба на баща си. На Джули ѝ беше трудно да се постави на мястото ѝ, да разбере каква смелост се искаше да се изправиш лице в лице със собствената си смърт и да се примириш с несправедливостта. Ето и сега Мика чакаше часове наред какво ще ѝ отреди съдбата и единствено можеше да разчита на вярата.

Колко простичко, помисли Джули. Всъщност животът на индианците бе пределно опростен. Изведнъж тя осъзна колко бе усложнила своя, и то заради някакъв несполучлив брак. Бе позволила споменът за Марк да предопределя най-безогледно всички нейни постъпки. Не можеше да се примири с жестокостта му, не можеше да я забрави. Защо не бе в състояние да възприема живота като Мика? Да го живее такъв, какъвто бе, за да се прероди?

Жените се въртяха като обезумели, понесени от ритъма на тъпаните, от омаята на топлата нощ... Вече танцуваха по двойки с мъжете, кръжаха ли, кръжаха под натрапчивите звуци на свирките и песните...

Изведнъж Джули пламна цялата. Бе разбрала, че настроението се бе променило. Сега индианците танцуваха в прослава на прераждането. На физическото прераждане. Погледна под око Бен, но по лицето му не се четеше нищо.

Танцът бе станал недвусмислено чувствен — плувнали в пот мургави тела, отворени уста, запъхтяно дишане, викове на наслада... Мъжете и жените се разотиваха двама по двама към потайните тъмни кътчета между къщите.

Смутена, Джули извърна поглед надолу — ръката на Бен ѝ се стори като нажежено желязо, тежко и парещо. Слепоочията ѝ бумтяха, коремът я присвиваше, обливаха я топли вълни на желанието. Едвам си поемаше дъх.

Мъглата, плъзнала като пръсти из долината, сякаш се катереше нагоре по платото, опипваше спечената пръст под нозете на малцината останали танцуващи и те сякаш се носеха из въздуха. Тайоша се бе превърнал в лице на глава без тяло, демонично и излъчващо мощ.

На Джули ѝ се зави свят, тя едвам си поемаше дъх. Мика се раждаше отново, индианците протягаха ръце да я докоснат и радостните им викове разцепваха нощта. Момичето се усмихваше. Племето я бе приело. За него Мика отново бе жива, преродена.

— Виж, тя вече е добре — прошепна Бен. — Тайоша успя.

Ала Джули не успя да му отговори и примига. Всичко пред нея пулсираше и сякаш плаваше във въздуха. Гадеше ѝ се, беше отмаляла. По челото ѝ избиха капчици пот.

— Джули! — извика Бен. — Добре ли си?

Тя успя само да поклати глава. Тъпаните продължаваха да бият неуморно в нощта. Разголила гърди, една жена танцуваше с тяло, лъснало от потта, а над нея се бе надвесил мъж. Мика също танцуваше, въртеше се бавно, следваше с нозе ритъма и Джули забеляза, че Ханк се бе приближил и я гледаше жадно.

Въздухът бе пропит с чувственост, която проблясваше и като алените искри, виещи се над огъня. Джули потръпна.

— Ела да те заведе в къщата — чу тя Бен. — Пребледняла си като мъртвец.

Усети как я издърпва да стане и нозете ѝ се подкосиха.

Сякаш се носеше, плаваше, а той я насочваше, прегърнал я през раменете и притиснал се до нея.

Следващото, което помнеше, бе, че някъде недалеч от тяхната къща се преви надве и започна да повръща, а Бен държеше главата ѝ, бършеше челото ѝ, успокояваше я.

— От онова гадно задушено е, дето го яде на вечеря — рече ѝ той и я подхвана да не се строполи.

Ала не бе от задушеното. Беше от друго. В устата ѝ не горчеше, обратното, сладнеше ѝ, сякаш бе преяла с бонбони. Щом влязоха в къщата, изпи няколко чаши вода, после седна на рогозката и зарови

лице в дланите си. Какво ѝ ставаше? Тялото ѝ бе леко като перце, сякаш бе смъкнала от плещите си бремене, което бе носила цяла вечност.

— Сега по-добре ли ти е? — попита разтревожен Бен.

— Да, извинявай — отвърна Джули, без да го поглежда в очите. Беше смутена. Бе видяла онези мъже и жени, бе чула виковете им. Тъпаните още биеха в нощта и ѝ напомняха. — Защо ли ми прилоша? — подзе тя, ала гласът ѝ секна.

За миг си помисли, че пак ѝ е прилошало, но после видя очите на Бен и разбра какво ѝ става. Беше ѝ зле от дълго потисканата нужда, от желанието, погребано от години в нея и сега бликнало като разтопена лава. Извърна очи и реши, че само си въобразява нещата, които бе съгледала в погледа му.

Сърцето ѝ биеше толкова учестено, че чак я болеше. Запита се какво прави, какво всъщност иска? А барабаните биеха ли, биеха в нощта досущ като сърцето ѝ и я оглушаваха. Мъглата, изпълнила вълшебната долина, сякаш се стелеше на талази и в главата ѝ и я пълнеше с образите на индианците, които танцуваха, въртяха се бавно и чувствено с разголена мургава кожа, с блеснали очи, с отворени, тежко дишащи уста, а въздухът дъхтеше на плът и пушек, на сладкото ухание на желанието...

— Бен! — прошепна тя дрезгаво.

Той бе до нея и сякаш бе прочел всичките ѝ мисли. С очи, помътнели от страст, я стискаше за ръцете и раменете. Устните му бяха долепени до врата ѝ, брадата му я гъделичкаше по ключицата. Джули се вкопчи в него и отметна глава. Изстена, оставила се във властта на барабаните, мъглата и нощта.

Зарови пръсти в гъстата му коса. Усети устните му върху гърдата си, топлата му ръка под ризата си. Прониза я силна тръпка.

Бен я замилва навсякъде — плъзгаше длани по бедрата и корема ѝ, нагоре по гърдите, сетне по кръста и гърба докато накрая я придърпа към себе си. Зацелува я нежно, долепил език до нейния. После я ухапа с устни, твърди и ненаситни, изтласка главата ѝ назад и пак я загали по цялото тяло. Попита я дали е готова и превъзбуден се притисна до нея. Божичко, как да не бе готова, направо изгаряше от желание...

Бен проникна в нея бързо и безболезнено, бедрата му бяха долепени до нейните, телата им лъщяха от пот докато те се движеха в

отколешния ритъм на любовта. Джули усещаше как се издига и пада, издига и пада. Отново и отново... Той обхвана с длани лицето ѝ.

— Всичко ще е наред... — повтаряше ѝ пак и пак. След десетина минути го прониза остра тръпка, Бен изстена и се строполи върху нея.

Джули очакваше да се почувства засрамена или най-малкото смутена. Но докато, заровил устни във врата ѝ той милваше с пръсти гърдите ѝ, тя усети странно облекчение и спокойствие.

По-късно тази нощ Джули с лекота сподели мъката си с него. Разказа му всичко от игла до конец, дори неща, които самата тя не бе съзнавала.

— Бях омъжена — сподели. — Мъжът ми се казваше Марк. В началото го обичах. Обаче той започна да ме бие.

Както я бе прегърнал, Бен неволно стисна ръце около нея. Тя му разказа и за сексуалния им живот.

— Все бързаше. Пък и аз се страхувах от него, не можех да се отпусна.

— Ти, Джули, не си фригидна, просто си наранена. Само да ми падне този негодник, бих могъл да го убия.

— Не говори така! Ако не беше Марк, един Господ знае какъв щеше да е животът ми.

— Сега, да не би да е много сладък?

— Вече да.

— Стига да ми имаш доверие, с времето бих могъл да ти помогна — рече предпазливо Бен. — Заедно ще ни бъде още по-хубаво.

— О, Бен — простена Джули. — Какво правим? Полудели ли сме?

— Може би...

Тогава и той ѝ призна много неща, вероятно повече, отколкото ѝ се искаше да чуе. Каза ѝ, че се е намъчил толкова, та едва ли пак ще обикне някога жена така, както е обичал съпругата си. Но Джули била по-различна, прошепна ѝ Бен и я прегърна. По-различна от всички жени, които бе познавал.

— Непрекъснато ме озадачаваш — призна си с усмивка. — Единственото, което знам със сигурност, е, че не мога да ти се наситя.

— Какво ще правим отгук нататък? — попита тя и прокара нежно пръст по брадясалата му буза и челюст.

— И аз не знам.

Накрая и двамата се унесоха. Койот се бе проснал на прага, Брейди и Ханк още бяха при другите, които щяха да продължат ритуалните си танци чак до изгрев-слънце. Джули заспа, отпуснала глава върху ръката му. Сънува езически обреди, биещи безспир тъпани, новата одисея, която ги очакваше, щом се събудят. Сънува, че разполага с цялото време на света, за да бъде с Бен, бъдеще, в което щеше да има нови ценности и материалните придобивки нямаше да значат нищо. Сънува, че е безумно щастлива.

После ѝ се присъни Ханк, който нахълтва в малката къща и ругае. Джули се изправи върху рогозката. Беше се развиделило, Ханк наистина бе в стаята и ругаеше.

— Този път ще го убия с двете си ръце! — чу тя момчето и докосна Бен по рамото.

— Събуди се, Бен! Случило се е нещо.

В съседната стая Брейди попита нещо и синът му отговори:

— Върнал се е оня репортер с мишето лице! Филипс!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бен усети как кръвта се смразява във вените му. Този никаквец, да се върне след всичко, което беше забъркал!

— Ще му откъсна главата! — закани се пак Ханк и свил пестници, погледна кръвнишки.

— Я по-спокойно! — рече баща му и му препречи пътя. — Няма да правиш нищо. Тайоша ще стори каквото трябва.

Селището отново бе като разбунен кошер. Вече нямаше и следа от спокойствието, от ведрината и усещането за пълна хармония. Индианците се тълпяха на групички, шушукаха, пеленачетата плачеха, младежите ругаеха и гледаха като свъсени облаци. Над столетните наскални жилища витаеха смут и напрежение. И то заради някакъв си тъп репортер, помисли Бен и погледна Брейди.

— Опитай се да разбереш какво смятат да правят с него.

— Може би не бива да се бъркам.

— Все пак ние им го натресохме, носим някаква отговорност — възрази Бен. — Аз и Джули не можем да разговаряме с тях. Остава да го сториш ти.

— Ще ида аз — отсече мрачно Ханк. — На драго сърце ще погледам, ако решат да го опекаат на шиш.

— Иди с баща си, но да не си посмял да правиш нещо. Чу ли, Ханк? — настоя Бен.

— И ни дръжте в течение — намеси се и Джули.

Бен се почеса по тила и закрочи ядно пред къщата.

— Тоя Филипс от дума не разбира. Ама че е вироглав!

Джули го хвана плахо за ръката и той спря да снове.

— Какво ли ще му направят? Дали не е в опасност?

— И да е в опасност, така му се пада! — Бен я придърпа и усети извивките на стегнатата ѝ снага до себе си, сякаш техните двете тела бяха създадени да бъдат заедно. — Не исках да го казвам пред Брейди и Ханк, обаче оттук нататък не е наша работа. Що се касае до мен, вече не се чувствам длъжен да закрилям Филипс, той сам си го изпроси.

— Наистина е непоносим — съгласи се тя. — Ала не искам да си изпати...

— Не съм съвсем съгласен с теб — отбеляза сухо Бен. — С удоволствие бих погледал как го дерат жив.

Не бе нужно да го изричат на глас, и двамата усещаха, че въздухът бе просмукан с напрежение, че селището вреше и кипеше. Бен усети как зад очите го пронизва тъпа болка. От цели две години не го бе боляла глава — главоболието му бе останало от честата промяна на атмосферното налягане, докато беше летец-изпитател. Но от доста време той не бе изпадал и в такова положение, спомни си с кисела физиономия.

Изгря слънцето — бе огромно и хвърляше между къщите дълги зловещи сенки. Денят пак се пукаше горещ — горещ и безводен. Бен погледна надолу към долината. Нощната мъгла се бе разсеяла и той бе готов да се закълне, че потокът се бе стеснил. Ами ако пресъхнеше? Дали тези хора знаеха да копаят кладенци? Дали хеликоптерите можеха да докарат достатъчно вода, за да оцелеят индианците? И какво ли щяха да си помислят те, ако видеха в долината им да се приземяват вертолети?

Брейди изкачи последните стъпала и дойде разгневен при тях.

— Затворили са го в една празна къща и са сложили отпред охрана.

— А Ханк къде е? — попита Бен.

— Пази Мика — усмихна се леко Брейди. — Голям глупак. Влюбил се е до уши, а не може да й каже и две думи.

— Според мен пък е хубаво, че Ханк държи толкова на някого — възрази Джули. — А и Мика го харесва много.

— Та какво ще правят с Филипс? — настоя Бен.

— Почти не разбрах какво си казаха — вдигна вежда Брейди. — Ала май ще правят нещо като церемония. — Той си свали шапката, тръсна плитки и си избърса челото. Премести поглед от Бен към Джули. — Има още нещо. Доколкото чух, Филипс е повикал цял фотографски екип.

— Божичко! — простена тя. — Свързал се е с редакцията на вестника!

Бен се взря мълчаливо в лицето ѝ — оттук нататък нейната долина вече нямаше да остане в тайна.

— Няма да намерят селището, сигурен съм — зае се да я успокоява Брейди.

Обаче Джули не изглеждаше особено убедена. Бен се пресегна и вдигна кичура коса, паднал върху лицето ѝ, та да ѝ вдъхне увереност, че все някак нещата ще се оправят.

Но как, запита се, докато слушаше с половин ухо Джули и Брейди, които разстроени обсъждаха този нов проблем.

Бе като в задънена улица. За пръв път през живота си не можеше да прецени кое е правилно. Индианците имаха право да искат да са далеч от света и той настръхна от яд при мисълта, че журналистите от „Нейшън“ щяха да налетят като скакалци върху наскалните жилища.

Въпреки това обаче — както сочеха всички доказателства, истината бе, че тези индианци бяха изключително важни от гледна точка на науката и антропологията. Професията задължаваше Бен да изследва и проучва фактите, а не да бъде съдник кое е морално и кое — не. В това отношение се чувстваше на чужда територия, на подвижни пясъци, в които затъваше.

— Нали ще ми помогнеш да запазим в тайна долината? — попита Джули.

— Как да ти помогна?

— Като не допуснем тук репортери от рода на Филипс и неговите фотографии?

Бе трогателна с убедеността, идеалите и непоклатимия си романтизъм. Той се почеса по тила.

— Не знам дали имаме право да спираме репортерите и фотографите. Печатът е защитен от Първата поправка към Конституцията на САЩ. Светът има право да знае.

Каза го тихо, със сключени вежди и сведена глава, притеснен от тази истина, в която не бе съвсем убеден. Ала цял живот бе учен да събира фактите и да търси истината.

По дяволите, пак тази истина! Тя го погледна недоумяващо.

— Как ти дава сърце да го кажеш? Как можеш да си толкова безчувствен?

— Не съм безчувствен. Опитвам се да бъда обективен. Приемаш го много присърце.

Но върху лицето ѝ се бе изписало какво си мисли за научната му обективност. Джули се умълча, затвори се в себе си и стисна

пребледнели устни. На Бен му идеше да я притегли към себе си и да я защити от всички неприятни избори, които ѝ се бе налагало да прави през живота си, ала не намери сили да се пребори със съпротивата ѝ. За пръв път, откакто се бяха запознали, усети между тях разстояние, пропаст, която думите явно нямаше да заличат.

— Ще ида да се поразтъпча — каза накрая и потърка слепоочия.
— Имам нужда от малко време.

— Добре — отвърна Джули, но забеляза, че Бен притиска пръсти към слепоочията си, и го попита разтревожено: — Да не ти е зле?

— Малко ме боли глава. Главоболието ми е още от времето, когато бях летец. Хайде, ще се видим след малко.

— Добре — отвърна тя притеснено.

Той тръгна да се разхожда из стръмното селище, все едно беше невидим — всички старателно избягваха да го поглеждат. Взираше се в мургавите лица, в квадратните къщи, в жените, които търпеливо мелеха царевича или кладяха огън, шиеха дрехи и катереха стълбите с тежки делви вода. Илюзия и реалност. Наскалният палат създаваше впечатлението, че бе непокътнат от времето, че индианците живеят в неведение, в някакво отминало хилядолетие, обаче каква ли бе реалността?

Запита се дали бе възможно тези хора да поддържат толкова изкусно един фалш. Сърцето му отвърна отрицателно, ала подозрителният му, аналитичен ум не бързаше с отговора.

От час главата го болеше непоносимо, но Бен продължи да катери всяка стълба, да надзърта във всяка задънена уличка на древния каменен град. Никъде не видя и следа от пластмаса и метал, пирон, късче хартия, парче гума. Имаше ли право да допусне тази жива дишаща реликва от миналото да бъде опорочена? Хората на Тайоша отглеждаха и прибираха своята простичка реколта, живееха и умираха близо до природата, бяха част от нея. Не я замърсяваха. Бащата Слънце грееше над тях, Жителите на облаците плачеха, Майката Земя ги хранеше. Годишните времена се редуваха и те ги отбелязваха със свои обреди. Слънцето, Луната и звездите следваха предопределения им път. Индианците живееха подредено, в мир със себе си и със своя свят. Докато не нахлуха белите призраци.

Пред кого носеше Бен по-голяма отговорност? Пред тези невинни хора, които, бъдеха ли открити, щяха да погинат? Или пред

външния свят — неговия свят?

Селището бе обхванато от напрежение, което лъхаше от всяко тъмно кътче. Племето се бе опитало да не обръща внимание на пришълците от света на духовете, ала накрая не бе издържало. И то заради Филипс, омърсил долината с долните си кроежи. Какво ли щеше да направи Тайоша с репортера?

Щом наближи върха на старото селище, Бен седна да си почине на един зид. По тила му се стичаше пот, главата продължаваше упорито да го боли. Някъде долу бе Джули. Все някога той трябваше да се върне при нея и да я погледне в лицето, макар че сега не разполагаше с повече отговори, отколкото когато се бяха разделили.

Почти се бе мръкнало, когато се върна при огъня. Огромното слънце залязваше, окъпано в алени розови багри, сякаш нанесени върху небето от полудял художник. Мъглата в подножието на планината вече се диплеше на талази.

Древният каменен град грееше, отразил бакърената светлина, тук-там из него като скъпоценни камъни проблясваха огънове, на които жените готвеха вечерята. Отнякъде, сякаш от самото сърце на скалата, върху която бе кацнало селището, се чуваше приглушеното думкане на тъпани, от което главата на Бен се цепеше.

Джули го чакаше, вече се бе притеснила.

— Къде беше?

— Разхождах се — отвърна той и пред очите му замърдаха точици — този път го мъчеше истинска мигрена.

— Брейди! — извика тя. — Къде е лекарството?

— Ама чакайте! — подзе Бен, но никой не обърна внимание на възраженията му.

Изпи отварата, която Брейди бе взел от Тайоша. Така де, нали е шаман, помисли си кисело през болката Бен с надеждата все пак да не умре от този буламач. Имаше усещането, че бе последният глупак, понеже Джули и Брейди го гледаха вторачено и явно чакаха някаква реакция.

— Какво, мислите, че ще посинея ли? — попита ги ехидно, ала и двамата не му обърнаха внимание.

Колкото и странно да бе, след малко болката го поотпусна, а бумтежът в главата му не бе чак толкова силен. Подир броени минути се чувстваше като новороден.

— По-добре ли си? — попита нежно Джули.

— Дявол ме взел! — бе всичко, което каза.

Откакто бе отишъл да се разхожда, се бяха случили доста неща, които не предвещаваха на Филипс нищо добро. Тайоша явно бе решил какво да прави с репортера и не след дълго свикваше всички старейшини на племето в свещената „кива“ — ритуална подземна зала недалеч от централния площад. Тъпаните вече зовяха хората от домовете им и вещаеха възмездие и справедливост.

— Дано Тайоша го научи тоя Филипс — изсумтя Ханк и заслиза по стълбата, за да се присъедини към множеството.

Сборът на старейшините щеше да започне всеки момент. Всички около Бен и Джули се възмущаваха на все по-висок глас, тъпаните им отвърщаха. Нощният въздух бе разцепен от викове. Къде ли биеха барабаните? Бен се огледа, но не видя кой удря по тях. Тайоша излезе от една къща наблизо, облечен в обредните си одежди с развети пера. Едното му око бе оцветено в кървавочервено, подире му вървяха хора с дудуци и кречетала.

Наистина бе внушително, примитивно, ала внушително, бе принуден да признае Бен. Чу как Джули си поема дълбоко въздух и проследи погледа ѝ. От една съседна врата изскочи Гари Филипс с лъснало от пот лице, държаха го четирима мъже, и те изрисувани гротескно. Филипс повърна. Четиримата го влачеха, а той се дърпаше и се мъчеше да се отскубне от наобиколилата го тълпа.

Джули застина като попарена до Бен. Той я докосна по ръката и уплашена, тя се извърна към него.

— Ето те и теб най-последно! — изкрещя Филипс и се задърпа към Брейди. — Кажи им на тия да ме пуснат! Това на нищо не прилича!

Брейди го изгледа примирено, без да казва нищо.

— Танър! Помогни ми, нещастнико! Измъкни ме от тези негодници. Знаят ли те с кого си имат работа?

Пак се задърпа от ръцете, които го държаха. Перленосивите му летни панталони бяха мръсни, лъскавата му виолетова риза бе размъкната. Бен се извърна, толкова неприятно му бе да присъства на тази жалка гледка.

— Танър! — провикна се пак репортерът и крясъкът му прозвуча като контрапункт на свирките и тъпаните. — Не позволявай да ме отвлекат!

Бен усети как настръхва целият. Тайоша слезе в светилището, мъжете затеглиха натам и Гари, който са дърпаше, ругаеше и пищеше.

— Длъжен си да му помогнеш, Бен! — обади се с разтреперан глас Джули, след което сложи длан върху бузата му и го погледна в очите. — Мразя го, но ако нещата излязат от контрол, моля те, помогни му...

Мина един сякаш безкраен миг. Бен още чуваше като злокобно ехо писъците на Филипс и Джули се извърна към него уплашена. Той сложи пръст върху устните ѝ:

— Ще направя каквото мога — обеща ѝ едва чуто и видя как върху лицето ѝ се изписва облекчение.

— Кемо сабе, ела, ние с Ханк слизаме в светилището — подкани го Брейди, след като дойде при тях.

— Ще ме пуснат ли? — попита Бен.

— Те не те виждат, забрави ли? — припомни сухо Брейди.

— Хайде, иди, та да помогнеш, ако се наложи — подкани го и Джули.

— Да помогне на този негодник? — възмути се Ханк. — Ако индианците не го очистят, ще го направя аз.

Джули стисна на изпроводяк ръката на Бен.

— Върви! Ще те чакам.

Светилището бе просторно, издълбано във варовика и в диаметър бе към десет метра. Мъжете се тълпяха около огъня, стъкнат в дупка в пръстта. Бен се заозърта нервно, ала никой дори не мигна, когато той се появи на входа! Сви се в един сумрачен ъгъл в дъното, за да не бие на очи.

Стените на светилището бяха покрити с отпечатъци от длани и бяха накичени с обредни животински кожи, които от светлината на трепкация огън сякаш сияеха в червено като живи. Таванът бе окаден от огньовете, горели тук от хилядолетие. В стените имаше издълбани ниши за молитвени стълбове и фетиши, свирки и кречетала. Наистина бе внушително.

Тайоша пееше наред светилището, тъпаните му пригласяха глухо. Край жреца стоеше и Филипс, който най-сетне се бе умълчал и се озърташе с малките си като на плъх очички. Под мишниците лъскавата му виолетова риза бе подгизнала от пот. За миг Бен срещна погледа му и уплашен, се извърна.

Светилището се изпълни с дим, който излизаше твърде бавно през дупката в тавана, символичния „сипапу“, или пъп, отвора към света, откъдето според преданието били изпъзели предците на индианците. Бен се мъчеше да диша със затворена уста, но от пушека вече се давеше, очите му сълзяха и стомахът го присвиваше. Виеше му се свят.

До него с кръстосани крака седеше Брейди и затворил очи, дишаше дълбоко. Как ли успяваше да запази такова спокойствие? Ханк се озърташе невярващо и възхитено и току поглеждаше към Филипс сякаш от страх, че репортерът ще избяга.

Тайоша пееше и се люшкеше напред-назад в такт с тъпаните, които Бен все така не виждаше, а мъжете отвърщаха с бавни протяжни викове.

Реалност, илюзия. Той си го повтаряше непрекъснато и отчаяно се мъчеше да разграничи кое в обряда бе реалност и кое — илюзия. Ала пушекът го давеше, замайваше главата му и всичко пред очите му се замъгляваше.

Явно и на Гари Филипс му беше не по-малко зле, пръстите му трепереха и се гърчеха и той се озърташе трескаво с лъскавите си очички за помощ, но всички, включително и Бен, го гледаха безизразно, омаяни от бумтенето на барабаните, от песните, подскачащите пламъци и дима.

Бен загуби представа за времето. Имаше чувството, че вече часове наред вдишва наситения с пушек въздух, ала явно от началото на обряда бяха минали само няколко минути, когато един от старейшините излезе напред, хванал заек, който, макар и вързан, още се мятеше. Изневиделица Тайоша измъкна от пояса си дълго страховито острие и Бен застана нащрек. Дръпна Брейди и прошепна:

— Какво става?

— Жрецът смята, че Гари е „повака“, вещер с две сърца — едното на звяр, другото — на човек — поясни Брейди. — Носи на селището нещастие.

Когато Бен извърна отново очи към жреца, всичко бе приключило, заекът вече не се гърчеше. Той подсвирна тихичко между стиснатите си зъби. Брейди се извърна съвсем спокойно към него.

— Тайоша уби сърцето на звяр у Филипс. Сега Филипс ще умре. Ханк погледна скептично баща си.

— Значи на самия Филипс няма да му направят нищо, а само ще му вземат страха — отбеляза доволен Бен.

Сетне погледна към репортера, който наистина си бе глътнал езика при вида на ножа. Започна да се мята като обезумял, ала четиримата мъже го държаха здраво. Бе по-зеленял от ужас, беше толкова уплашен, че на Бен чак му домъчня. Но Филипс си го бе заслужил.

Тъпаните забиха по-бързо и всички индианци загледаха с очакване репортера. Най-неочаквано той изстена, вцепени се, хвана се за гърдите и запъшка. Явно бе загубил ума и дума от страх.

Да, старият Тайоша си знаеше работата. Тъкмо Бен си го помисли, и отекна оглушителен писък. Филипс се дръпна, избута мъжете, които го държаха, и се завтече към стълбата водеща нагоре към изхода на светилището. Най-изненадващо не помръдна никой, дори четиримата, които го бяха стискали за китките.

— Ама той ще излезе! — ахна тихичко Ханк и понечи да го последва, ала баща му го спря.

— Дали все пак да не ида след него? — намеси се и Бен, спомнил си, че бе обещал на Джули да пази Гари.

Може би някой го причакваше пред светилището с нож като на Тайоша — с дълго, наточено до блясък острие...

— Не — отсече отново Брейди. — Сега ще се изпълни волята на боговете, включително на твоя Бог, Бен. Не се бъркай.

— Откъде си толкова сигурен, че някой няма да го...

— И с пръст няма да го докоснат — бе категоричен Брейди.

Бен отново приклезна. Брейди знаеше по-добре от него. Пък и не му беше работа да нарушава обреда, като хукне да гони Филипс, а и наистина никой не го бе докоснал, ако не се смятаха четиримата мъже, които просто го държаха.

Когато излязоха от светилището, навън бе тъмно като в рог. Филипс сигурно си бе тръгнал, бе слязъл по стълбата и се бе скрил в нощната мъгла, стелеща се из долината. Бен вдиша бавно и уморено от чистия въздух. Забеляза Джули, която си проправяше път през тълпата зяпачи. В светлината на огньовете лицето ѝ изглеждаше бледо и уморено. Как ли да ѝ опише онова, което бе видял в светилището? Хвана я за ръка, усмихна ѝ се, за да ѝ вдъхне спокойствие, и я поведе през навалищата към стълбите.

— Какво стана там долу? — попита тя.

Опита се да ѝ разкаже, но думите му прозвучаха налудничаво. Забеляза я как трепва, когато ѝ спомена как Тайоша бе заклал заека.

— Ала всичко това бе само илюзия — вметна той не особено убедено.

Щом стигнаха огъня пред тяхната къща, Джули бе най-малкото спокойна. Седна уморено и въздъхна.

— Значи си е тръгнал. Слава богу!

Бен я погледна и поклати глава.

— Дано е добре. Защо не ме послуша този кретен!

— Не се тревожи за него. Не забравяй, че вече на два пъти прекосява самичък клисурата — възрази тя.

— Сигурно си права. Но стига сме говорили за това леке. Не си заслужава...

Вдигнаха глави и забелязаха, че при тях идва Брейди. Изглеждаше разтревожен.

— Синът ми се е лепнал за къщата на Мика. Твърди, че я пазел, в случай че Филипс се върнел. А и това малко момиченце го зяпа в устата.

— Е, не е толкова малко — припомни му Бен.

Брейди се търкулна на рогозката в двора и скоро заспа, ала Бен, макар и да бе уморен, още бе във властта на церемонията и се чувстваше като на тръни.

Над огъня в пръстената яма прехвърчаха алени искри.

Пълната месечина сякаш беше увиснала точно над селището, бе окъпала всичко в сребристия си светлик и хвърляше остри сенки. Бен се извърна нагоре и се взря в безстрастния ѝ лик. Отново пълнолуние! Вече цяла седмица, не десет дни. Невъзможно! Пак ли имаше пълнолуние, когато ходиха в Лос Аламос? Той вече не помнеше, не бе обърнал внимание, но докато бе карал, мракът му се бе сторил непрогледен.

Джули седеше смълчана и ведра до него.

— Тук е много спокойно — рече му.

Бен долови уханието на косите ѝ и най-неочаквано си спомни как се бяха любили предната нощ. Още усещаше топлата ѝ, нежна като свила кожа, настръхнала под дланите му. Нежното ѝ дишане, виковете ѝ — виковете от страст.

— Всичко тук е някаква лудост — прошепна ѝ. — Долината, индианците. Ти, аз... — Той се поколеба, сетне изрече на един дъх: — Луната...

— Значи си забелязал — подсмихна се тя.

— Да, забелязах, обаче мислех да не отворям дума за това — призна Бен. — Кажи, че не съм луд.

— Не, не си. Тук винаги е пълнолуние.

— Все има някакво обяснение. Щом се върна в Холоман ще попитам в астрономическата обсерватория.

— Гледай да не забравиш — отбеляза делово тя.

— Джули!

— Да?

— Луд съм по теб...

Тя сведе глава и Бен усети как сърцето му подскача.

— Ела! — придърпа я и я прегърна през раменете. Джули се сгуши до него. — Знаеш ли какво още ще проверя? За горските пожари. Веднага щом се прибера.

Тя си замълча.

— Значи вярваш, че долината е вълшебна? А за мен е долина като всички останали.

— Добре, щом твърдиш. Разкажи ми още нещо за светилището — рече замечтано Джули.

— Нещо като приказка преди сън ли? — усмихна се той — Жените не бива да знаят тези неща. Те са само за мъже.

— Така ли?

— Да.

— Тогава ми разкажи за Филипс. Подейства ли му символичното убийство на заека, извършено от Тайоша?

Бен я помилва и я стисна нежно за рамото.

— Твърде възможно е. Сигурно си чувала историите с куклите вуду и така нататък. Според хората, които вярват във вуду, забиеш ли карфица в куклата, се разболяваш и дори умираш. Има и доказателства. Както проклятията. Да вземем например проклятието на гробницата на фараона Тут в Египет. Както се твърди, всички археолози, които са го пренебрегнали, са умрели млади. Мнозина учени вярват в това проклятие.

— А ти?

— Аз не.

— Поне си последователен — подсмихна се тя. Пресегна се, разкопча едно от копчетата на ризата му и го помилва по кожата.

— Още ли ми се сърдиш за днес? — попита той.

— Много мислих, Бен — отвърна сурово Джули. — Не мога да те накарам да тръгнеш срещу убежденията си, нито пък да те съдя. Трябва сам да вземеш решение. Но ще се боря с теб без оглед на средствата, опитах ли се да издадеш, че има такава долина.

— Хм, това не е никак приятно.

— Имай го предвид — отвърна развеселена тя. Той обаче знаеше, че го мисли сериозно.

Можеха да разговарят. Беше им хубаво въпреки разногласията. Бен реши, че е така, защото се уважават взаимно. След Каръл с никоя жена не се бе чувствал по този начин. Бяха си близки, беше им хубаво заедно, изживяваха цялата мъка и радост на любовта. Той седеше под неправдоподобната луна в този невероятен град и бе неописуемо щастлив, че бе прегърнал Джули. Усещането беше странно, все едно от пясъчен нанос стъпваше в дълбока студена вода, където го дебнеха подводни течения и опасни водовъртежи.

Беше прелестно, бе ужасяващо. Тя бе силна, хубава, смела, на всичкото отгоре и романтична, което допълваше идеално неговия може би прекалено тесногръд прагматизъм.

Какво ли щеше да си помисли за нея Лори? А как ли Джули щеше да възприеме дъщеря му? Представи си ги двете, едната руса, другата тъмнокоса, как се смеят, как си шушукат и си споделят, свели заедно глави.

По едно време се усети, че съвсем се бе оставил в плен на мечтите. Имаше чувството, че полудява. Животът му сякаш се бе преобърнал с главата надолу. Първо тези анасази. Допреди седмица преспокойно щеше да се обзаложи на какво ли не, че такъв народ не съществува. Сега не бе чак толкова сигурен.

Ами Джули? Защо копнееше толкова силно за любовта ѝ? Тя си бе изпатилла много с онзи непрокопсаник Хейдън. Дали бе в състояние отново да повярва на мъж? Можеше ли и Бен да повярва, че жената до него нямаше да умре и да го остави, сломен от мъка?

Замилва я по главата и я попита:

— Уморена ли си?

— Жива заспала съм.

— Хайде да влизаме и да си лягаме.

— Хайде! — отвърна Джули и прокара нежно пръсти по брадата му, сетне се изправи.

Любиха се бавно, сякаш в унес. Беше по-различно, много приятно, все едно бяха живели заедно дълги-предълги години и се познаваха прекрасно. Заспаха, прегърнати под робата.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джули се събуди от странен шум, долитащ някъде от долу, от селото. Никога дотогава не го бе чувала, наподобяваше приглушено женско виене на умряло. Ала в него имаше и победоносни нотки.

Разтърси рамото на Бен. Докато той си нахлузваше сънен панталоните, тя усети как настръхва цялата, сякаш мъглата, диплеца се долу в долината, бе проникнала и в стаята им.

— Стой тук — каза ѝ Бен твърдо. — Какво ли пак е станало?

Той се скри в седефената предизгревна светлина. Върна се след броени минути и застана на прага, но в тъмното Джули не виждаше изражението му.

— Филипс — поясни тихо Бен, — долу пред къщата на Тайоша е... Той, Джули, е... мъртъв.

Слънцето още не бе озарило хребета на платото, когато двамата застанаха умълчани в двора и загледаха безжизненото тяло на долната тераса — дори отдалеч се виждаше, че устните бяха сини и разтворени от изненада.

Джули усети, че трепери и Бен я прегърна през раменете. В съзнанието ѝ като куршуми се застрелкаха образи — как Филипс се появява в ранчото и ухилен се мъчи да я умилостиви, как преливащ от енергия кръстосва нагоре-надолу из индианското селище, как в мотелската стая в Лос Аламос се опитва да се спазари пред очите на Мика, свила се в ъгъла.

— Господи! — чу тя възклицанието на Бен. — Знаех си, че така ще стане. Трябваше да го спра.

На Джули ѝ се искаше неудържимо да му каже нещо, да го опровергае, ала думите бяха заседнали на гърлото ѝ. Така си беше — колкото и налудничаво да звучеше, в известен смисъл всички те бяха виновни. Брейди им обясни какво се бе случило.

— Намерили са го мъртъв. С лице към земята на сипея при клисурата, която извежда от долината.

— Вярваш ли, че е истина? — попита Бен.

— Вярвам, и още как. Тайоша не лъже, кемо сабе — взмути се Брейди. — Намерили са го мъртъв, с вече посинели устни. По тялото му няма и драскотина.

— Изпроси си го — рече сърдито Ханк.

— Значи е мъртъв! Но не може да е умрял току-тъй, без причина! — възкликна Джули.

Бен потърка бузата си и дълго се вира в Брейди.

— Може да е от церемонията — отбеляза сякаш на себе си. — От силата на внушението. Случвало се е и преди. Ако приемем, че... — Той пак стрелна с очи Брейди. — Ако приемем, че Тайоша казва истината, Филипс може би е получил сърдечен удар или инфаркт. Бе уплашен до смърт сигурно е тичал презглава чак до мястото, където са го открили.

— Тайоша няма причини да лъже — поклати глава Брейди. — Само бледоликите лъжат непрекъснато.

— Какво ще правят с него? — поинтересува се Джули.

— Не знам — вдигна рамене Брейди.

— Не можем да го зарежем тук. Сигурно има семейство... Жена, деца. Така и няма да разберат какво е станало с него.

— Чакай малко — чу се гласът на Брейди. — Забравяш нещо. Изнесем ли Филипс оттук, ще се наложи да обясняваме какво се е случило. И тогава докога според теб долината ще остане в тайна?

Джули погледна своя работник. Беше прав, разбира се. От друга страна обаче не биваше и да зарязват току-така Филипс, колкото и отворителен да бе той. Бен обхвана с длан брадичката ѝ и извърна лицето ѝ към себе си.

— Обещавам ти да помислим. Ала ни дай малко време.

— При всички положения трябва да направя едно — да взема ключовете от колата — намеси се пак Брейди. — Този негов линкълн сигурно е още при клисурата. Трябва да го изкараме от ранчото.

— Ключовете ли? — попита Джули. — Те къде са?

— Вероятно в джоба му.

— Иди да ги вземеш — отсече твърдо Бен. — Той вече няма как да усети.

Брейди сви рамене и тръгна към площадчето, където бе тялото на репортера. Джули се извърна, усетила, че ѝ призлява. Когато отново вдигна очи, Брейди разговаряше с Тайоша — ръкомахаше и сочеше,

слушаше и повтаряше все един и същи въпрос. Дойдоха четирима мъже, които сложиха тялото на мъртвия репортер върху носилка от пръти и тръгнаха бавно със зловещия си товар.

— Ще го погребат — поясни Брейди на приятелите си. — Възможно най-далеч оттук. Ще го отнесат при сипея край клисурата към външния свят и ще го заровят там.

— Но никой няма да разбере какво го е сполетяло. Какъв ужас! — завайка се пак Джули.

Брейди впери в нея тъмните си очи.

— Ами кажи им, госпожице Джули. Обади се във вестника и им обясни всичко.

— И дума да не става! — отсече преbledняла тя. — Ще е равнозначно на убийство за тези хора.

Върнаха се в малката къща — всеки си мислеше за участието на Филипс и реагираше на нея различно. Джули съвсем се бе умърлушила, бе направо потресена. Бен изглеждаше примирен. Брейди все така вярваше непоклонливо в невинността на индианците. А колкото до Ханк, очите му, досущ прозорци към душата, излъчваха отчаяние и омраза, покрусата, смут и копнеж.

Обхванала раменете си с длани, Джули заснова нервно пред къщата.

— Трябва да си тръгнем. И то незабавно — заключи тя накрая. — Вижте какво навлякохме на тези хора!

— Успокой се, Джули! — рече Бен. — Не носим никаква вина за онова, което извърши Филипс.

— Как така да не носим? Доведохме го тук. Виновни сме, и още как!

— Не сме го водили. Той ни проследи. Стига вече!

— Няма значение — възрази тя. — Омърсихме селището. А нямахме право. Дали не можем да оставим на индианците нещо ценно за компенсация?

— Какво например?

— И аз не знам... Лекарства... Метал.

— Лично на мен лековете на Тайоша ми се струват достатъчно ефикасни — усмихна се кисело Бен. — А металът за какво им е? За автомобили? За мостове? Или за небостъргачи?

— Сигурно звучи смешотворно — въздъхна тя, — обаче какво ще кажеш за колелото?

— Векове наред са се оправяли и без него.

— Овце... Конете?

Той поклати глава.

— Виж само какви беди навлякоха на теб. Сама си призна, че си била принудена да купиш скъпата кобила и че заради нея почти си се разорила. И за какво ти беше? За да имаш нещо повече от съседите, Джули, за това!

— Не е вярно — възкликна тя, ала после се замисли. — Всъщност си прав. Искях да създам най-доброто стадо коне в района.

— Същото ще поиска и някой индианец. И ще се появи завист. Войни за пасища. Освен това, за да изхранваш конете и добитъка, трябва да напояваш земята. Индианците не могат да отглеждат тук тези животни — добави Бен. — Ще се наруши екологичното равновесие в долината.

— Ами овцете?

— Същото важи и за тях.

— Тогава домашните животни ги отписваме — реши замислена Джули.

— Вижте какво — намеси се и Брейди, — не можем да дадем на анасазите нищо, което да им е от полза. Не виждате ли колко добре се вписват в окръжаващата ги среда? Имат своята духовност, съхранили са връзките с природата, за които ние съвсем сме забравили. Защо искате да им давате неща, покварили нас, останалите?

Джули въздъхна тежко. Брейди беше прав, естествено.

— Само исках да им помогна — рече тя.

— Ако наистина искате да им помогнете — продължи Брейди и премести поглед от нея към Бен, — запазете тайната за тях, та нашето общество да не ги унищожи.

— Да — въздъхна пак Джули. — Поне това мога да направя. Обещавам.

Най-малкото Брейди бе извлякъл някаква поука от трагедията, разиграла се след появата им в долината — бе трогнат до дън душа от живите духовни традиции на своя народ. Дотогава се бе лутал между материалния, обърнат към бъдещето свят на белите и света на индианците, просмукан с традиции и мистицизъм. Живееше в зоната

на здрача, във вакуума между тези два свята, без да намира опора нито в единия, нито в другия. Нищо чудно, че жена му го бе изоставила заради привързаността си към традициите. Не бе за чудене, че и Ханк не намираше смисъл в живота.

Тя се замисли за момчето с неговото бунтарство и лутаща се душа. Ето че се бе влюбило. Но не можеше да остане тук, не можеше да се прибере и в ранчото, и да се връща в индианското селище, когато си поиска. Ако тази тъжна утрин Джули знаеше нещо със сигурност, то бе, че никой от „отвъдния“ свят не биваше да се връща повече в долината. Вече й бяха нанесли достатъчно щети. Ала кой ли щеше да се престраши и да го каже на Ханк? Тя обсъди въпроса с Бен.

— Брейди му е баща, длъжен е да му обясни — отсече той.

— Но момчето ще бъде смазано!

Бен се извърна към нея и прокара пръст по бузата ѝ.

— Всеки трябва да изтърпи болката си. Лекува я само времето. — Той ѝ се усмихна кисело. — Пропускаме още нещо, много пострашно от онова, което трябва да кажем на Ханк. Кой знае защо, сигурно защото ни отърва, все забравяме, че Филипс е повикал цял фотографски екип, тръгнал да отрази събитието на века.

Вече бе време да повикат Ханк. Цяла сутрин той не се отделяше от къщата на Мика и се опитваше да поговори с момичето — знаеше, че му предстои да си тръгне. Тя излезе и му каза нещо — Джули забеляза, че и Мика бе съвсем оклюмала. Харесваше много Ханк, всеки го виждаше. Хванати за ръце, дълго стояха и си шепнеха, макар че един Господ знаеше доколко се разбираха. Наистина бяха влюбени, изживяваха първата си любов.

По едно време дойде майката на Мика, която я дръпна за ръката. След това момичето не се показва повече от къщата, пазено от майка си и сестрите си. Тайоша не искаше да рискува дъщеря му да бъде отвлечена повторно.

— Моля те, кажи ѝ, че искам да дойде с мен — рече Ханк на баща си. — Ще се хвана на работа. Ще намеря квартира под наем във Фармингтън. Кажи ѝ, де! Ще се отнасям добре с нея, тате. Обичам я!

— Тя не може да дойде с нас, знаеш го — въздъхна Брейди.

Готови да поемат на път, Бен и Джули чакаха, притеснени от отчаянието на момчето.

— Тогава ще остана тук! — отсече Ханк.

— В селището Мика е в безопасност — заубеждава го нежно баща му. — Прояви мъничко разум, синко. Вие сте от два различни свята. Само ще ѝ навредиш.

— Няма да позволя и косъм да падне от главата ѝ — изхлипа момчето и Джули забеляза, че се бе просълзило.

— А какво правиш в момента? — попита баща му. — Да не мислиш, че на нея ѝ е лесно?

— А на мен лесно ли ми е? — възрази Ханк. Продължиха да спорят. Дълбоко в себе си младежът съзнаваше, че трябва да си тръгне, ала бе безсилен да се пребори с мъката. Джули бе усетила, че Ханк харесва Мика, забелязала бе и колко грижовно се държи с нея, но не бе предполагала, че ще изживее раздялата така тежко.

— Ти си виновен — тросна се той на баща си. — Държиш ме в онова ранчо да те гледам как пиеш, съсипа ми живота. И сега какво, нямам друг избор, освен да се върна там! За пръв път държа на момиче, аз също не съм му безразличен. А ти ми разправяш, че не мога да остана тук!

Личеше, че Брейди е потресен.

— Вече ще бъде друго, обещавам ти.

Тайоша продължаваше да седи невъзмутимо и безизразно, с кръстосани крака, пред каменната си къща. Джули знаеше, че бе чул разправията, беше сигурна и че бе разбрал за какво става дума. Не сваляше мъдри старчески очи от Брейди, докато той убеждаваше сина си. Не ѝ беше никак приятно, че се налагаше да се намеси, ала колкото и да увещаваха Ханк, на него нямаше да му олекне.

— Брейди — приближи се тя, — трябва да тръгваме.

Той кимна и погледна сина си.

— Ще кажа на Тайоша, поне на него да му олекне — усмихна се тъжно Брейди и сложи длан върху рамото на Ханк.

Хванала Койот за каишката, Джули зачака заедно с Бен пред ниския зид.

— Кажу ми, Брейди — провикна се тя, — и че се извиняваме заради Филипс. Ще успееш ли да му го обясниш?

— Не знам. Не съм сигурен дали е в настроение да ме слуша — отвърна Брейди.

Отиде при жреца, който седеше с непроницаемо лице, вперил поглед право напред, в далечната планина. Заговори му нещо, накрая

Тайоша му отвърна с уморен глас.

— Ужасно съжалявам, че не мога да поговоря с жреца — прошепна Джули на Бен. — Поне веднъж. За да му обясня. — После не се стърпя и извика: — Брейди, какво ти каза?

— Каза, че сега тук ще дойдат и други от света на злите духове.

— Не — побърза да възрази тя. — Обясни му, че си тръгваме тъкмо заради това, за да не забележат, че ни няма, и да не дойдат да ни търсят.

След малко Брейди отново се извърна към нея.

— Не вярва, че ще съхраните тайната на долината.

— Как да го убедя да ни повярва?

— Като обещаеш да пазиш входа към духовния свят.

В този миг действителността се стовари с цялата си тежест върху Джули и тя си спомни — банката, търгът за ипотекираното ранчо, Джак Мърдок с неговите книги уестърни. Щеше да загуби ранчото!

— Знам, не можеш да му го обещаеш — взря се съсредоточено в лицето ѝ Брейди. — Мисля, че и той го знае.

— Дрън-дрън — намеси се Бен. — Откъде ще знае какво става оттатък планината!

— Знае, знае, и още как — възрази Брейди, — пък било то и по интуиция. — Той се извърна към Джули. — Какво да му кажа?

Тя въздъхна покрушено.

— Истината, Брейди. Поне това му дължим.

— Истината Тайоша ще разбере — натърти Брейди.

Докато той разговаряше с възрастния мъж, Джули не откъсваше очи от него. Жрецът изглеждаше тъжен, ала примирен, сякаш през цялото време бе знаел, че не след дълго светът ще научи за долината. Джули се чувстваше предателка. И напълно безпомощна.

— Казах му за твоето ранчо — рече в заключение Брейди.

— Какво? За банката и Мърдок ли? — възкликна тя.

Брейди кимна.

— За Тайоша това означава, че си останала без стока, която да продадеш, за да запазиш земята си.

— Аз ще ти дам пари — намеси се внезапно Бен. — Вече не можеш да си позволиш да ми отказваш.

— О, Бен — изпъшка Джули с увиснали рамене, — колко ще издържа с тези пари? Година? Две? С един заем няма да запазя

ранчото. Съжалявам, но... — Тя успя да се усмихне. — Все пак никога няма да забравя, че си ми предложил помощ.

Никой не забеляза кога Тайоша бе изчезнал, ала той имаше навика да идва и да си отива досущ като призрак.

— Е, мен ако питате, ни даде ясно да разберем, че трябва да си тръгваме — каза смръщен Бен.

Джули се чувстваше ужасно. Бяха дошли в долината, водени от най-благородни подбуди, а бяха нанесли непоправими вреди. Спомни си, че Филипс бе повикал фотографски екип, и сърцето ѝ се сви. После изведнъж се сети как Тайоша бе убил животните ѝ и се ядоса. Ако си беше стоял мирно и кротко в своята долина...

Жрецьт се появи отново сякаш от пушека, виещ се над огъня в пръстената яма. Колкото и да бе горещо, Джули усети как я побиват ледени тръпки. Сетне видя, че Тайоша носи нещо, увито в животинска кожа. Кимна на Брейди, подканяйки го с очи да разбере какво става.

Тайоша разгъна бавно краищата на кожата — вътре беше куклата амулет, същата, която бе откраднал Филипс. Индианците в югозападните щати още изработваха такива кукли, вълпяващи стотиците духове, които свързват човека с неговия създател. Според тях тези кукли амулети образуваха облаците, носеха дъжд и плодородие, късмет на хората. Куклата в ръцете на Тайоша бе от 1395 година, древна безценна реликва от една изчезнала цивилизация. Какво ли смяташе да прави с нея жрецьт?

Брейди го заговори. Тайоша сведе глава, вдигна амулета пред себе си и изрече някакви непознати благоговейни думи. Говореше и говореше, явно обясняваше нещо, а Брейди му отвърщаше и ръкомахаше, до немай-къде учуден.

Какво ли правеше жрецьт?

— Брейди, какво става? — попита припряно Джули.

— Според мен Тайоша прави жертва, за да опази долината си — усмихна се Бен.

— Нещо не...

— Дава ти куклата амулет — добави Бен.

Джули не можеше да повярва на ушите си. Зяпнала от почуда, гледаше шествековната фигурка, измайсторена от дърво, кост и тюркоази, от пера и кожа. Намереше ли богат колекционер, той щеше направо да я позлати за куклата, да ѝ даде много повече, отколкото

струваше ранчото. Тя можеше да я продаде и... И да стане богата. Божичко, помисли си, чудо на чудесата!

— Е, докога ще стоиш така, няма ли да си вземеш подаръка? — подкани я все така усмихнат Бен.

— Направо не знам какво да кажа! — ахна Джули. Тайоша подаваше куклата на нея, на злия дух, който той не виждаше и не чуваше, който за него не съществуваше. Вперила поглед в куклата, Джули затаи дъх и бавно вдигна очи. Старецът гледаше нея, право в нея, а не някъде в пространството! Бе вторачил в нея блеснали тъмни очи и без да продумва, ѝ подаваше фигурката.

— Кажи му, Брейди — пророни задъхана тя, — кажи, че му благодаря. И че ще пазя долината.

Със страхопочитание, сякаш получаваше дар от неговите богове, се пресегна и пое безценния амулет, който притисна грижовно до гърдите си. Бе повече от убедена, че щом се бе докоснала до дланите на Тайоша, той ѝ бе предал с връхчетата на пръстите си някаква хладна енергия, наподобяваща невидима бяла светлина. А може би само ѝ се бе сторило, толкова бе развълнувана! В края на краищата Тайоша също си беше човек от кръв и плът.

Но колкото и да бе щастлива и погълната от безбройните си мисли, Джули не остана безучастна към мъката на Ханк.

Той чакаше оклюмал встрани, без да сваля поглед от вратата на къщата на жреца. Ала Мика така и не се появи. Момчето промърмори, че въпреки всичко ще остане, обаче после подритна твърдата пръст, стисна зъби и склучи вежди — приличаше на буреносен облак. Джули си помисли, че на Ханк му предстои да се върне в свят, не по-малко чужд за него от този тук, че в обкръжението на белите така и не бе свикнал с индианските си корени и вероятно никога нямаше да свикне подобно на повечето индианци в югозападните щати. Неговите деца, че дори и внуци може би щяха да се приспособят към съвременното общество, но Ханк бе от поколение, чиито предци бяха покорени едва преди столетие. Младежът сякаш бе обречен да страда цял живот и Джули усети как се просълзява. Ако зависеше от нея, би върнала целите Съединени щати на индианците.

Раздялата им с племето бе покъртителна. Сега всички индианци като че ги забелязваха — изпроводиха ги с тъмни тъжни очи, докато те слизаха по стълбите, а сетне пое по пътеката в долината и се скриха

в теменужната мараня. Вървяха бавно и мълчаливо, всеки погълнат от мислите си, всеки опитващ се да съхрани образите и спомените от тази приказна долина. Джули се чувстваше странно, имаше усещането, че с всяка измината стъпка образите им избледняваха, колкото и отчаяно да се опитваше тя да ги запази ясни и непокътнати в съзнанието си. Изведнъж се уплаши — долината зад тях изчезваше...

Извърна се рязко и погледна назад. Наскалните жилища още се виждаха, ала необяснимата мъгла, стелеща се в долината, сякаш се бе издигнала и бе погълнала долния край на селището — сега то наподобяваше град, кацнал върху облаците.

В него като че нямаше жива душа. Всички онези врати и прозорци я гледаха като слепи очи. След малко, докато продължаваха да се движат мълком, Джули погледна за последно назад — древното селище, кацнало на ръба на урвата, отново бе хлътнало във времето.

Стигнаха тясната клисура, водеща към външния свят. Тя се помъчи да не мисли за Филипс, че бе погребан някъде наблизко, за злочестините, които бе причинил. Просто крачеше след Бен нагоре по сипея и се опитваше да съхрани в паметта си анасазите. Втълпяваше си, че след време ще си ги представя по-ясно, сега споменът за тях ѝ се изплъзваше, понеже мислеше прекалено много за него.

Придвижваха се през клисурата бавно, смълчани като лицата на скалите, които ги заобикаляха отвсякъде. Джули погледна мястото, където първия път бяха забелязали петното от кръв, останало от овцете ѝ, но сега там нямаше нищо. Тя реши, че сигурно е било другаде. Пред тях се простираше външният свят, или, както го наричаше Тайоша, светът на злото, светът на духовете, нейният свят. Странно, сега все забравяше, че принадлежи тъкмо на този свят.

Отпред Бен, Брейди и Ханк бяха спрели и сезираха в далечината. Джули застана до Бен, учудена колко чист бе въздухът, колко ясни — очертанията на планината, колко ярки — слънцето и небето. Вдиша дълбоко от въздуха, сетне го издиша бавно и спокойно. Сега вече имаше цел, задача, която да я крепи. Бе спасила и ранчото, знаеше го, оставаше само да намери купувач за куклата амулет.

Погледна с крайчеца на околото си Бен. Познаваха се съвсем отскоро. Докато бяха стояли край убитата кобила, на Джули и през ум не ѝ бе минавало, че този нахакан снажен непознат ще плени сърцето ѝ и ще я освободи от оковите на миналото. А ето че го бе сторил!

Колкото и да бе рязък и упорит, решителен и непреклонен, в него тя бе намерила приятел и любим, човек, на когото да разчита. А сега имаха и обща цел, изживяване, в което никой не би повярвал.

Джули се взря в красивите му черти и усети как сърцето ѝ прелива от любов. Най-неочаквано обаче си спомни, че забравяше една малка подробност. Беше се зарекла пред Тайоша да пази в тайна долината и щеше да удържи на думата си. Ала Бен не бе обещавал такова нещо. Дали и той щеше да опази тайната, запита се тя и усети как на гърлото ѝ засяда буца.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джипът си беше на същото място, където го бяха оставили — тромава купчина желязо, щръкнала върху голата пустош. Джули бе стъписана и вцепенена, мъчеше се да свикне с промяната в обстановката. За кой ли път се учуди колко различна беше светлината там, в долината — по-ясна, по-ярка, с по-синьо небе и по-отчетливи сенки.

Койот заподскача около джипа, изджавка радостно и се метна на задната седалка, където запъхтян се разположи с изплезен език. Джули съжали, че не можеше да свикне, да се примири толкова бързо като него. Не можеше да се отърси от тъгата. Никога отново нямаше да се върне в селището на Тайоша, да види Древните. Бе прекалено опасно за тях. Единствено тялото на Гари Филипс, погребан край входа на долината, щеше да остане тук като вечен страж.

Брейди и Ханк не си бяха разменили и дума. Джули знаеше, че на момчето му идеше да вие от мъка. Сигурно се чувстваше ужасно, задето трябваше да се раздели с Мика — тя бе единственото нещо на този свят, на което той държеше, бе сред малцината, които го обичаха. Бе ясно като бял ден, че двамата се бяха влюбили от пръв поглед.

— Е, пристигнахме! — възкликна уж бодро Бен и затърси в джоба си ключовете.

Ханк и Брейди се качиха на задната седалка, Джули седна отпред. Бен натисна педала за газта, завъртя ключа, двигателят изпuffтя и запали, изпускайки облак черен дим. Джули се смръщи.

— Ще свикнеш — рече й Бен, сякаш прочел мислите й, и сложи длан върху нейната.

Подкараха по познатата местност, безлюдна и изпепелена от слънцето, ала Джули я наблюдаваше с нови очи. От нея зависеше да запази ранчото, та хората на Тайоша да са в безопасност. За нищо на света нямаше да продаде земята или да я даде на някого под аренда — току-виж открил клисурата в Ред Меса! Тя го знаеше със сигурност, знаеше и какво ще й струва. Стискаше до скута си куклата на жреца,

още увита в еленската кожа, която Джули реши по-късно да хвърли, да не би някой да я попита какво е това. Сега трябваше да внимава много с тия неща.

Ред Меса остана зад тях. Тя съзнаваше, че оттук нататък, погледнеше ли платото, винаги щеше да си спомня за изживяното. А спомените нямаха чет, макар и вече да се замъгляваха и изличаваха. Страхуваше се да попита, но бе длъжна да го направи.

— Бен, нали няма да издаваш тайната?

За миг той впери в нея поглед — сериозен и неразгадаем, сетне пак извърна очи към пътя, ала въпросът продължи да тегне във въздуха, почти осезаем, чак докато стигнаха ранчото.

Джули знаеше, че Брейди не разчита Бен да опази тайната, че се изкушаваше да влезе в спор с него, да му приведе доводи, да го моли. Обаче нямаше да го стори. Като всеки индианец се открояваше със своя стоицизъм, с убеждението, че бе безсилен пред лицето на съдбата. Белите вечно обсъждаха нещата, спореха и се пазаряха, ала накрая ставаше така, както бе отредила съдбата.

— Е, след като разгадахме тайната, сигурно ще си тръгнеш, кемо сабе — бе всичко, което каза Брейди.

Бен го изгледа оценяващо.

— Да — отвърна накрая. — Голямо приключение беше, не може да се отрече.

Ханк мълча през цялото време. Със застинало от мъка лице се прибра в бараката, без да обръща внимание на никого и на нищо. Джули понечи да го последва и да го утеши, но Брейди я спря.

— Остави го, ще му мине.

— Дали?

— Няма друг избор, госпожице Джули. Искане да докосне звезда.

Тя изкачи стълбите пред верандата, изведнъж останала без капчица сила. Отвори познатата входна врата, чу я как изскърцва. Всичко си бе същото, ала и някак различно.

Лъскавото стъкло, металът и пластмасата, бученето на хладилника. Трябваше да ги преоткрие, да свикне с тях.

Бен я повика, застана зад нея и Джули усети топлия му дъх върху косите си.

— Е, край. Направихме всичко по силите си — каза той.

— Дали наистина това е краят, Бен?

Той я прегърна, притисна я до гърдите си и тя отпусна глава върху тях. Стояха така дълго, загледани през прозореца на запад, към Ред Меса. Джули усещаше с гърба си как сърцето му бие бавно и тежко. Беше ѝ спокойно в обятията му, чувстваше се щастлива, но я глождеше и едва загатната мъка. Рече едва ли не насила:

— Фотографите от вестника ще дойдат всеки момент.

— Няма да открият нищо.

— Ще намерят колата на Филипс. Сигурно е някъде там.

— Ние с Брейди ще идем да я преместим.

— Ами ако се обадят в полицията и тя започне да издирва репортера?

— Шшт! — притисна я Бен още по-силно до себе си. — Никой няма да намери Филипс. Обещавам ти.

Джули се извърна с лице към него и се взря във волевите му прелестни черти, в усмихнатите му устни, в наболата брада. Очите му бяха тъмносини като дим, веждите му — като изписани. Обхвана дръзко с длани лицето му и долепи устни до неговите. Обаче съдбовният въпрос още витаеше във въздуха. Колкото и да бе странно, тя се запита дали тъкмо този въпрос и неизреченият отговор не ги караха да се вкопчват още по-силно един в друг. О, колко го обичаше! Той се дръпна и се усмихна някак вяло.

— Умирам за един душ.

Джули зарови лице в брадата му.

— Миришеш на пушек. Приятно е — рече му тя.

— А ти миришеш на изгрев и мед. Заедно ли ще се изкъпем или поотделно?

Джули усети как въпреки жегата я побиват тръпки. Страните ѝ пламнаха.

— Заедно ли? — ахна тя.

— Ами да. Помисли само колко вода ще спестим в тази суша!

Водата бе хладна и приятна. Бен започна да я милва и накрая Джули му насапуниса косата и гърба. Той току въздишаше и повтаряше:

— Още, още... Изтъркай ме ей там... Хм!

После бе неин ред. Бен сипа в шепата си от шампоана и затърка с пръсти главата ѝ, докато тя не затвори блажено очи. По гърдите му имаше черни къдрави косъмчета, Джули насапуниса и тях. Ръцете ѝ

вратът му бяха почернели от слънцето, затова пък тялото му бе бяло-беленичко. Тя прокара хлъзгава от сапуна длан по гърба и гръдния му кош, сетне по хълбоците и бедрата. С него не се притесняваше и срамуваше, чак бе изненадана от самата себе си. С Марк винаги ѝ бе притеснено. А с Бен се чувстваше хубава.

— Божичко, колко е приятно! — възкликна той и отметнал глава, застана под водата. — Цивилизацията си има и своите предимства.

— Едно-две — прошепна Джули.

Бен прокара длан по рамото ѝ, след това надолу по гърдата и кръстчето ѝ, по извивката на хълбока.

— И това е приятно!

В очите ѝ влезе вода и тя примига.

— Нали ще поостанеш малко в ранчото?

Той спря да я милва и лицето му стана сурово.

— Докато имаш нужда от мен. Трябва да отпратим фотографите. Не се безпокой, Джули.

Идеше ѝ да извика, че до края на живота си ще има нужда от него, че ще умре, ако той си тръгне, но не можеше да го изрече. Въпросът, останал без отговор, продължаваше да витае между тях. Сигурно щеше да ѝ се наложи да го убеждава да не казва за долината. А това щеше да ѝ струва доста усилия. И Бен го знаеше.

Ала тъкмо заради това споделените мигове ставаха дваждо ценни за нея. Всяка минута наподобяваше лъскава сребърна сфера, която тя трябваше да държи с две ръце и да пази — съвършена, изпълнена със светлина и плам, но и ужасно крехка и чуплива. Не след дълго щеше да се натроши на милион остри като бръснач парченца, от които Джули щеше да се пореже до кръв.

Лека-полека играта им се превърна в страстно разпалено търсене на устни и длани, в бързи милувки. Тя се опита да се отърси от всички мисли, от напрежението, което сякаш изтичаше заедно с водата, струяща върху голите им тела. Той я притисна към хлъзгавата стена на кабинката на душа и я хвана за бедрата, сетне я вдигна, докато тя не усети възбудата му. Отвори се за него като кадифено цвете ѝ се отдаде на новото, тъй сладостно усещане.

— Всичко ще е наред — зашепна задъхано в ухото ѝ Бен. — Не бързай! — Започна да я целува и я притегли още по-близо до себе си. — Ще стане, обещавам ти!

Подир малко Джули излезе изпод душа и се загърна в хавлиена кърпа.

— Ще приготвя нещо за вечеря — рече задъхано и притеснено.
— Какво ти се яде?

— Огромна пържола с печени картофи. Шоколадов мус. Чаша хубаво червено вино — провикна се той изпод душа.

— А какво ще кажеш за фасул с бира?

— Не смеех да ти го кажа, ала ми се е прияло точно това.

Спря душа и продължи да стои в кабинката — по кожата му се стичаше вода. Джули му подаде кърпа. Щеше да свикне с присъствието му в къщата, в банята, в леглото си. Отдаде се на тази мисъл, на спомените, на обещанието, което Бен бе изрекъл преди малко. Беше й казал, че всичко ще е наред, стига тя да му има вяра. Божичко, колко й се искаше да му повярва!

Вършеше по инерция, но и с неописуема наслада познатите всекидневни движения — отвори шкафовете, извади консервите, пусна печката, зае се да готви и да реди масата. Взря се като омаяна в етикета на консервирания зрял боб. Някой бе изорал земята, засадил семената, прибрал реколтата. Друг бе сготвил и консервирал боба. Трети го бе рекламирал, парите бяха сменили притежателя си. Всичко й се стори ужасно сложно и заплетено.

— Какво толкова му гледаш на този етикет? — попита Бен, след като влезе в кухнята и облегна рамо на рамката на вратата.

— Просто си мислех — отвърна неопределено тя.

— Трудно ти е, нали? — рече вече сериозно той.

— Да. Чувствам се объркана. Разкъсвана между два свята.

— Моята малка романтичка!

— Не съм ти „твоя“, Бен — рече Джули предпазливо.

Той извърна очи.

Вечеряха на кухненската маса почти без да разговарят. Трябваше наново да свикват с вкуса, с подправките и солта в храната. Никога дотогава не й бе правило впечатление, че е толкова солена.

Готварската печка беше така гладка и бяла! Тя я затърка с гъбата, за да я измие, сетне прокара ръка по нея. Вратата на хладилника вибрираше. Къщата й бе пълна с какви ли не машинарии, които бучаха и потрепваха.

Бен се зае да бърше чиниите и да ги прибира. Джули се запита дали да го помоли да остане и да пази тайната? Дали я обичаше достатъчно? Той остави кърпата за съдове и се извърна към нея.

— Готово!

— Благодаря ти.

— Аз би трябвало да ти благодаря. Ще се погрижа да ти платя за престоя веднага щом се прибера в Холоман и си взема заплатата.

— Не ми трябва пари — отсече тя. — Те нямат никаква стойност.

— Джули, не исках... — поде Бен, ала тя го прекъсна.

— Когато се прибереш, ще напишеш ли отчет? Бъкащ от факти, които обясняват ясно и прегледно всичко?

Той се извърна към нея — висок, снажен и красив в скромната ѝ кухня.

— Не знам — отвърна ѝ. — Имам нужда от време, за да помисля и да видя какво да правя. Да преценя как е правилно да постъпя.

— Аз знам как е правилно.

— Щастливка! — отбеляза Бен сухо.

— Извинявай — отвърна Джули, усетила, че е почнала да му досажда.

— Слушай, работата ми е да разгадавам тайните на света, а не да ги потулвам. Учен съм да разкривам фактите, да трупам познания.

— Сега е различно.

— Може би. Не съм сигурен... — Той прокара пръсти през косата си. — Държа на теб. Много. Но сме изправени пред един проблем. Ако напиша отчета и разкажа на света за долината и хората там... Ние с теб няма да имаме много шансове, нали?

— Не — прошепна тя.

— По дяволите! — Бен закрачи нервно, после се върна при нея, обгърна я с едрите си длани и впи пръсти в тялото ѝ. — Не мога да допусна чувствата ми към теб да повлияят върху моето решение.

— Да, така е — пророни Джули, усетила, че го обича, че му вярва безпрекословно. — Нямам право да те моля само заради мен да не издаваш тайната на анасазите. Ти трябва да решиш сам как е най-правилно да постъпиш. — Отпусна се в неговите обятия, зарови глава в гърдите му и се вкопчи с все сила в ризата му. — О, Бен! — прошепна тя. — Какво ще правим?

Той я замилва по косата, все едно утешаваше дете, после обхвана лицето ѝ с длани и го извърна към себе си.

— Мога ли да остана нощес при теб? — попита я нежно.

Джули кимна безмълвно, разкъсвана от какви ли не чувства. Бен я целуна с топли твърди устни. Тя усети мириса на сапун и шампоан. Затвори очи и също го целуна, притворила устни, та той да отпие от сладостния им нектар!

— Лампата — прошепна едва чуто Джули.

Мрак. Топъл, изпълнен с близост мрак. Тя поведе Бен към спалнята, ала на прага той спря, придърпа я към себе си и я зацелува по врата, докато по тялото ѝ не се разля сладостната мощна вълна на удоволствието. Джули плъзна длани под ризата му и го замилва по кожата — гладка, топла, с твърди косъмчета. Толкова го желаше, че още малко и щеше да се разхлипа.

Оставиха по пода диря от дрехи, които смъкваша припряно от себе си. Бен легна до нея на кревата. Сърцето ѝ туптеше като обезумяло и тя простена, почувствала нетърпеливия допир на устните му, които се плъзнаха по хълмчето на гърдата ѝ.

Голото ѝ тяло в горещата нощ бе красиво, дори сама се хареса, забелязала колко бяла бе кожата ѝ до слънчевия му загар, колко тъничка бе снагата ѝ до неговите мъжествени мускули. Той я целуваше навсякъде, по чувствителни местенца, за чието съществуване Джули дори не бе подозирала, по гърба, по бялата извивка на хълбока, по сгъвката на коленете, дори по глезените. Всеки сантиметър от тялото ѝ бе закопнял за милувките, за нежните ласки на езика му.

Бе нежен и внимателен, помнеше какво ѝ бе обещал. Притисна я с тяло и се задвижи бавно, изчакваше я търпеливо, неописуемо търпеливо. Джули усети как я облива познатата топлина. Обичаше този мъж, вярваше му. Бен я разбираше. Тя почувства как диша все почувствено и я прорязва сладостна болка. Той я изпълваше, целуваше я по гърдите, нашепваше ѝ нежни думи. Приливната вълна се надигна, неударима, тласкана от сили, по-мощни от Джули. И тялото ѝ се понесе ведно с тази вълна.

— О, Бен! — промълви накрая разтърсена.

Той притисна до себе си тялото ѝ — лъскаво от потта, задоволено.

— Да? — попита тихо.

Тя бе изживяла чудото. В очите ѝ избиха сълзи.

— Божичко, Бен!

— Знам... Знам.

Никога нямаше да може да му обясни какво чудо бе станало преди миг с нея, какво чудо бе направил с тялото ѝ. От раменете ѝ се стовари огромно бреме. Не беше фригидна. Можеше да се люби като нормална жена. Зарови лице в брадата му и усети как я мокри със сълзите си.

— О, Бен...

Той само я целуна по челото и я притегли към себе си.

— Недей да плачеш.

— Не може ли да е винаги така? — попита Джули.

— Разбира се, че може — отвърна Бен и заради тази лъжа тя го обикна още повече.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На другата сутрин Джули се събуди внезапно с разтуптяно сърце и отпърво не разбра къде е. Ръката ѝ докосваше топла гола плът. Бен! Предната вечер нахлу в съзнанието ѝ с множеството образи, внезапно заличени от настойчивия звън на телефона. Тя стана от леглото и грабна от купчината дрехи върху пода ризата на Бен.

— Идвам, идвам — каза пресипнало и се прокашля. Както беше боса, забърза към кухнята и пътъом нахлузи ризата.

— Ало! — рече, след като вдигна слушалката.

— Ти ли си, Джули? Търся те от няколко дни. Обажда се Тач Фредерикс.

— А, ти ли си, Тач, нямаше ме... известно време.

— Извинявай, май те събудих.

— Да, ние такава... Снощи се прибрах късно.

— Прощавай, че те занимавам с това, но приближава първи август и трябва да знам какво смяташ да правиш със заема.

— Заемът!

На Джули ѝ притъмня. Беше забравила всичките си проблеми — парите, заемите, Джак Мърдок. Трябваше да намери някакъв изход, не биваше да губи ранчото, особено пък сега.

— Пред мен е извлечението. Дължиш от една година четирийсет и две хиляди долара. Принуден съм да те помоля да намалиш главницата поне с десет процента, Джули. Това прави четири хиляди и двеста долара, дължими на първи август. Плюс лихвата за последните шест месеца.

— Слушай, Тач — прекъсна го тя и се отдалечи възможно най-много, доколкото го позволяваше телефонният кабел. Мозъкът ѝ работеше трескаво и набираше инерция. — Случи се нещо. Всъщност точно заради това ме нямаше последните два дена. Намерих в земите на ранчото нещо изключително ценно и старо. От времето на анасазите. При въглеродното датирание се установи, че антиката е от 1395 година. Струва много пари. Трябват ми още няколко дни, да я

занеса на някой търговец на произведения на изкуството. Например в Скотсдейл.

— Произведение на изкуството от времето на анасазите ли?

Джули погледна към шкафа, където бе оставила куклата амулет. Тя отвърна невъзмутимо на погледа ѝ, изпълнена с мощ, вдъхваща ѝ надежда.

— Да... Необходима ми е ми най-много седмица. И ще върна заема до последния цент.

— Трябва да го видя това произведение на изкуството — рече банкерът и в гласа му прозвуча съмнение.

— Ама разбира се, при първия удобен случай ще намина към теб. Още днес. Не, по-добре утре.

— Сигурна ли си, че не е някой фалшификат?

— Намерих го аз. На моите земи. Не е фалшификат, не е откраднат, не принадлежи на... — Джули преглътна смутено. — На индианците. Няма нищо незаконно.

— Добре, донеси го. Не че съм специалист! Ала ще отсроча падежа с още една седмица. После ще съм принуден да обявя ипотекирания имот за продан, в случай че не изплатиш, чакай да видя колко... — Тя чу как потраква сметачната машинка. — Да, общо излизат шест хиляди триста и няколко долара. С лихвата, естествено. Нали разбра?

— Да, Тач. Благодаря ти.

Остави слушалката и си пое дълбоко дъх. Разполагаше с цяла седмица. После ранчото щеше да е в безопасност, както и Тайоша.

— Джули!

Върна се бавно в спалнята. Бен лежеше с длани под главата, изпружил дълги крака под завивките.

— Подслушах. Онзи от банката ли се обади?

— Да.

Той се взря внимателно в нея.

— Някакви проблеми ли?

— А, не, всичко е наред — отвърна тя и приседна в крайчеца на леглото.

— Ще ти дам пари на заем. Предложението ми още е в сила.

Джули поклати глава.

— Разполагам с една седмица. Ще отскоча до Скотсдейл щата Аризона. Всички големи търговци на произведения на изкуството са там. Ще продам индианската кукла-амулет.

— Сигурна ли си?

Джули се извърна към него и се усмихна.

— Сигурна. Но ти благодаря.

— Ела при мен.

Джули се сгуши до него на топлото легло с омачкани завивки и Бен я замилва по лицето, за да махне кичура коса паднал върху него.

— Бях забравила за банката — пророни тя.

— Събудиха те доста грубичко, няма що... — Той я целуна по устните. На теб ризата ти стои по-добре, отколкото на мен. Цветът ти отива.

Джули се погледна. Синята риза бе разкопчана, краката ѝ бяха голи-голенички. Опита се да се поприкрие.

— Недей, хубава си — спря я Бен.

— Неприлично е.

— Ами, неприлично, я колко красива си!

Както лежеше върху гърдите му, тя се извърна към него и се усмихна, усетила миризмата — неговата, сляла се с нейната.

— Гладен ли си?

— Като вълк!

Брейди надзърна в кухнята тъкмо когато приключваха със закуската и, хванали се за ръце през масата обсъждаха какво да правят с фотографите от „Нейшън“.

— Добро утро, госпожице, Джули! — поздрави той от вратата.

Тя се изправи и дръпна ръката си.

— А, Брейди, влизай, де! Как е Ханк?

— Поуспокоил се е — отвърна Брейди.

— Клетото момче! — въздъхна Джули.

— Ние с Ханк решихме, че няма да е зле да потърсим автомобила на Филипс. Да го откараме някъде на магистралата близо до града и да го оставим там.

Тя погледна надолу към ръцете си.

— А какво ще кажем на фотографите от вестника?

— Че сме видели Филипс, навъртал се е наоколо. Не е намерил нищо, понеже не е имало и други убити животни. Върнал се е в

Трейдинг Пост.

— А ако им е казал за куклата амулет? — попита Джули.

— А, едва ли... — намеси се и Бен. — Но ако е казал... Ще твърдим, че не знаем нищо.

— Не обичам да лъжа — вметна Джули.

— Нямаме друг избор — възрази Брейди. Гледаше обаче не нея, а Бен, сякаш го проучваше.

— Слушай, Брейди, аз съм последният човек, от когото вестникът ще научи за цялата тази история — рече разпалено Бен.

— Добре, добре, кемо сабе, просто не бях сигурен.

Ала той не изрече въпроса, който го мъчеше — какво ще правиш оттук нататък, Бен? Какво решение ще вземеш?

Фотографите от вестника пристигнаха по обед с взет под наем микробус, който спряха пред къщата на Джули. Мъжът зад волана слезе, закашля се и замаха с ръка да разсее прахоляка, вдигнат от гумите. Джули го загледа как изкачи стъпалата към верандата, озърна се и вдигна ръка да почука на вратата. Но тя го изпревари и му отвори.

— Какво обичате? — попита го.

Мъжът бе висок и кокалест, блед като призрак, с рядка брада. Бе облечен в бели панталони и тенис фланелка, подгизнала от пот.

— Това ли е ранчо „Някой ден“? — попита той неуверено.

— Да.

— Приятно ми е, аз съм Ал Патерсън от „Нейшън“...

— Сигурно сте приятел на Филипс? — попита Джули.

Най-сетне мъжът се поотпусна.

— Да, Гари ни повика. Водя цял фотографски екип, в микробуса са. С фотоапарати и така нататък. Звънна в редакцията преди три дни и каза, че ще ни чака в Трейдинг Пост, щата Ню Мексико.

— Не съм го виждала напоследък — уточни тя. — Казах му да се махне от имота ми и да не идва повече.

Мъжът изруга.

— Цял ден висим в този забутан град. Гари твърдеше, че пишел сензационен материал. Поредните му тъпотии. Какво, по дяволите, става тук? Дано пак не ни е викнал за тоя, що духа.

Бен също излезе на верандата, застана до Джули и я прегърна нехайно през раменете.

— Не знам за какъв сензационен материал ви е говорил, ала тук не става нищо особено, нали, Джули?

— Ах, този Филипс! Непрекъснато ни занимава с разни летящи чинии и тем подобни глупости. Разправи ни за някакви животни, обезглавени от анасазите. Съвсем е изкукуригал! — отсече Ал Патерсън.

— Да, умряха едно-две животни. Но от жегата — поясни Бен.

— А и индианците от племето анасази са измрели преди шестстотин години — намеси се отново и Джули — В случай че не знаете.

Патерсън поклати глава.

— Голям негодник! Да бием толкова път в този пек. Само да ми падне, ще му счупя главата. Днес виждали ли сте го?

— Не. Дори мислех, че вече си е заминал.

Патерсън съвсем оклюма.

— Ще ни дадете ли нещо за пиене? Умираме от жажда. Цял ден висим в това затънтено градче. Може би Филипс все пак ще се появи.

Обзета от паника, Джули погледна Бен.

— Ама разбира се, момчета — рече той престорено сърдечно. — Можем да ви предложим бира.

— Това се казва приказка! Ей сега се връщам. Патерсън отиде при микробуса и пак дойде при Джули и Бен, следван от още двама мъже. Единият бе едър червендалест, плувнал в пот. Другият бе младичък, червенокос и луничав. Бяха облечени по градската мода — с лъскави, широки в кръста панталони, свободни блузи с къс ръкав, мокасини с тънка подметка или платнени обувки.

— Това е Франсис Холдър — представи Патерсън едрият мъж. — А това е Джоуи Торес — каза той за младежа.

— Джули Хейдън — представи се и тя и кимна.

— Бен Танър! — Той се ръкува енергично с тримата. — Много съжалявам, но само сте се разкарвали. Все пак седнете, пийнете по бира.

Джули не ги искаше в къщата си. Приятели на Гари! Божичко! Бе принудена да се усмихва и да лъже, докато Филипс бе мъртъв и бе

погребан наблизо. Да, знаеше какво прави Бен. Опитваше се да разсее подозренията им. Почерпи ги бира.

— Ти не си ли малък да пиеш бира? — попита той шеговито Джоуи Торес и му намигна, а младежът се изчерви като рак.

— На двайсет и четири години съм — възрази Джоуи. — Работя във вестника вече три години. Какво да правя, като съм толкова младолик!

— Божичко, каква жега! — намеси се и Франсис и попи потта, стичаща се по слепоочията му. — Суша и жега!

— Намъчихме се с тази жега — обади се Джули.

— Да, четох по вестниците — отвърна Патерсън. — И при нас преди две години не падна капка дъжд. Нещо ѝ става на атмосферата.

— Сигурно сте гладни — подхвърли Бен.

— Ами...

— Хайде, Джули, направи на момчетата сандвичи.

Двамата се спогледаха — в очите ѝ се четеше молба, ала Бен бе непреклонен, сякаш ѝ казваше: „Пригответи им нещо за обяд и да си ходят!“.

— Ей сега — възкликна тя, доволна поне, че ще има с какво да ангажира ръцете си.

Докато мажеше филиите с майонеза, изведнъж се сети, че Брейди и Ханк още не са се върнали. Ами ако се изгърсеха с колата на Филипс? Но тези мъже нямаше откъде да знаят, че Гари бе наел кола и как изглеждаше тя. Или знаеха? Не, Брейди нямаше да дойде. Нали ѝ бе казал, че ще откарат автомобила на магистралата? В случай че изобщо го намерят. Всъщност при всички положения щяха да го намерят. Колата беше някъде при клисурата, водеща към долината. Филипс не би извървял пеша и метър, ако не му се налагаше.

Мъжете хапнаха и се почерпиха с още бира, целите плувнали в пот, която попиваха с носните си кърпи, бърбеха си с Бен. От Брейди нямаше и следа.

Джули се изнерви и притесни, седна при тях и от време на време хвърляше по някой поглед на Бен, сякаш се страхуваше, че няма да издържи и ще каже на репортерите какво се бе случило. Усмиваше се изкуствено и се мъчеше да следи разговора.

— Филипс е много прочут — поясни Ал. — Вади големи пари. Все той пише сензационните материали. Помните ли го онзи, серийния

убиец от Ню Бедфорд, щата Масачузетс? Пак Гари писа материала. Вдигнахме за една седмица тиража на двеста хиляди. А, и Елизабет Тейлър. Дай му да пише дали е отслабнала, дали е надебеляла, дали пак се е пропила. Много си пада по нея.

— Голяма гадина е тоя Гари — вметна Франсис Холдър. — Дума да няма, бива го като журналист. Навремето си беше нищо и никакво репортерче, ама в „Нейшън“ му порасна работата.

Познаваха Гари добре, бяха работили с него години наред. Какво ли щяха да сторят, ако научеха истината? Но нямаше да я научат никога. Никой нямаше да я научи. На Джули ѝ се искаше да им я каже, та поне да го погребат като хората и семейството му да знае. Неговото семейство.

— Женен ли е? — попита тя уж нехайно, с разтуптяно сърце.

— Кой, Гари ли? — изсмя се Джоуи Торес. — Вие сериозно ли говорите?

Камък ѝ падна от сърцето.

— Никакви роднини ли няма?

— Не. А, май има майка в някакъв старчески дом, обаче изобщо не стъпва да я види. Мисли единствено за себе си.

В два и петнайсет на Джули вече ѝ идеше да крещи. Брейди го нямаше никакъв, а Бен най-безгрижно носеше още и още бира на нюйоркчаните, сякаш му бяха първи приятели. Защо ли тримата не се откажеха и не си тръгнеха? Не го ли направеха, тя усещаше как вече не я свърта и ще им каже къде е Гари, най-малкото щеше да ги упъти. И репортерът бе човек. Нима не бяха длъжни да съобщят на приятелите и колегите му, че бе починал? Седеше като вкаменена в задушната кухня, вдъхваше миризмата на бира и мъжка пот, опитваше се да се усмихва, да слуша разговора и да не мисли, гледеше как стрелките на часовника пълзят бавно, мъчително бавно.

— А, да ви разправа как Гари отразяваше Олимпийските игри в Лос Анжелис — подзе Франсис Холдър. — Взел, моля ви се, да се пъхне в съблекалнята на плувките...

Джули разтърка слепоочия. Бе горещо, не подухваше и най-слаб ветрец. Навън по пътеката се виеха малки вихрушки прахоляк. Оклюмалата топола пред верандата изшумоли. А Гари лежеше под скалите, погребан там завинаги. Към къщата свърна кола, която спря отпред. Джули скочи. Връщаше се Брейди! Погледна като обезумяла

Бен и забърза към вратата. Не, беше Кен Ламонт. Какво, по дяволите, искаше пък той? Джули излезе навън.

— Здравсти, Кен. Какво има?

Той си свали шапката и застана покрушено пред нея.

— Не ми се ще да те разстройвам — подзе той. — Гледам, имаш гости...

Сърцето ѝ се сви от уплаха.

— Хайде, казвай!

Дали не се бе случило нещо с Брейди? Или с Ханк? Или Кен идваше заради Филипс? Не, беше изключено, никой не знаеше...

— Току-що при мен в града дойдоха Брейди и Ханк. Доколкото разбрах, са открили репортера, дето ви додяваше...

Небето сякаш се отвори. Джули се хвана да не залитне.

— Да не ти е зле? — попита угрижен Кен.

— А, не, добре съм. Просто... От жегата е — прошепна тя.

— Та Брейди и Ханк намерили тялото на репортера, на Филипс, де. В подножието на Ред Меса. — Кен я погледна и замачка шапката в ръцете си. — Мъртъв е, клетият.

— Мъртъв ли? — ахна Джули.

— Да. Явно е получил сърдечен удар.

— Ама... Какво се е случило?

Главата ѝ бучеше, тя не проумяваше и думица от онова, което ѝ бе казал Ламонт. Опита се да проговори, ала устните ѝ бяха като вдървени. Ръцете ѝ трепереха. Усети как Бен излиза и също застава до нея на верандата, чу как входната врата изскърцва, а сетне внезапно се възцарява гробна тишина.

— Заместник-шериф Ламонт, някакъв проблем ли има? — попита той.

— Само за Филипс, но и да искаме, не можем да му помогнем. Починал е. Намерили са го Брейди и Ханк.

— Какво се е случило? — поинтересува се припряно Бен.

Кен Ламонт сви рамене.

— Колата му пропаднала в една урва. Предполагам, че се е опитал да я избута. И не е издържал на жегата.

— Какъв ужас! — поклати глава Бен. — Пък аз си мислех, че още преди дни си е заминал за Ню Йорк.

Джули се облегна на стълба и обхвана с длани раменете си. Всичко ѝ се струваше невероятно. Защо Брейди ще ходи при Ламонт? Как тялото се бе преместило от долината? Усети как Бен я прегръща и я стиска с пръсти.

— Ужасно, наистина — повтори той. — Най-неприятното е, че е пристигнал екип фотографи, който Филипс е повикал, заместник-шериф Ламонт. Вътре в къщата са. Търсят го. Какво съвпадение, нали?

— В тази работа има пръст провидението. Тъкмо ще ни кажат какво да правим с тленните останки. Оставих Брейди и Ханк да ги пазят.

— Ами тогава да ги заведем там — изправи рамене Джули.

— Стига да искат. Някой трябва да идентифицира трупа.

Е, не че ние не го познаваме, обаче друго е да го идентифицира стар приятел. Така рапортът ми ще е по-прегледен.

— Ще им съобщите ли какво се е случило? — попита Бен. — Клетите, как ли ще го понесат?

— Да, трябва да им съобщя. Такава ми е работата. Длъжен съм да върша и тези неприятни неща — отвърна Кен Ламонт.

Влезе вътре и Джули го чу, че казва нещо. Настъпи кратко мълчание, после мъжете заговориха невярващо и започнаха да го разпитват. Тя погледна Бен смутено. Той поклати глава и вдигна рамене, сякаш за да я предупреди без думи: „Не проваляй всичко точно сега!“.

Разбира се, трябваше да стиска зъби още малко. Бен се опита да я убеди да си остане въкъси и да си почине, но Джули не искаше и да чуе. Държеше да види с очите си тази невероятна загадка — втората смърт на Гари Филипс. Кен Ламонт качи тримата нюйоркчани в колата си. Тя отиде с Бен в джипа му и двамата подкараха пак по същата нажежена прашна пустош под надвисналото сбръчкано лице на Ред Меса, която бяха прекосили и предния ден. Ако се извърнеше натам, Джули щеше да види изправената като стълб червена скала, затулила клисурата. Но тя не искаше да я поглежда.

Забелязаха пикапа. Брейди се бе облегнал на вратата, Ханк бе приседнал на сянка и бе опрял гръб в гумата. Щом видяха двата автомобила, и двамата се изправиха бавно.

— Къде е? — попита Ал Патерсън. — Къде го намерихте?

— Ей там — посочи Брейди.

Черният линкълн почти не се виждаше, беше спрял в плитко дъре. Тримата мъже го загледаха отгоре. Джули също извърна очи нагам. Бен застана до нея и тя го чу как промърморва нещо. Тялото бе проснато до колата с лице надолу и бе покрито с прах. Лъскавата виолетова риза бе единственото цветно петно и наподобяваше кръв, разлята върху спечената пръст.

— Не сме го пипали — поясни Брейди. — Точно така го намерихме.

Джули се извърна, срещна безизразния поглед на Бен и му зададе с очи безмълвен въпрос. По загорялото му от слънцето, набраздено със ситни бръчици лице не трепна и мускул, той само вдигна черна вежда. И тогава тя проумя всичко. Разбра кой бе преместил тялото. Тайоша! Наредил бе да го извадят от гроба, да го пренесат през клисурата в платото и да го сложат тук, при невероятната машина, която сигурно доста го бе озадачила. Ала старият хитрец се бе досетил, че чудесията принадлежи на Гари Филипс.

Ако се разтърсеха, ако пуснеха Койот, той щеше да надуши дирята на мокасините, водеща към подножието на планината, към самото сърце на скалата.

Брейди кимна едва забележимо.

— О, господи! — възкликна един от фоторепортерите с носовия си нюйоркски акцент. — Наистина е Филипс!

Накрая журналистите си тръгнаха. Вече се мръкваше, а те трябваше да дадат показания и да се подпишат под документите. Увиха тялото на Филипс в брезент и го натовариха в багажника на Ламонт. Най-близкото погребално бюро беше във Фармингтън. Заместник-шерифът щеше да го откара там, където да го приготвят и да го пратят по самолета в Ню Йорк. Ал Патерсън обеща, че редакцията на „Нейшън“ ще покрие всички разходи.

— Ама че глупак! Колко пъти му казах да си следи холестерола! Изобщо не спортуваше — възкликна, преди да си тръгнат, Франсис Холдър. — Но всъщност кой съм аз, че да му давам акъл. И моето наднормено тегло е цели петнайсет килограма! Ужас!

— А не бе възрастен — отбеляза и Джоуи Торес. — На четирийсет и две, нали? Да, млад си отиде!

— Благодарим ви за съдействието. В края на краищата се оказа, че не сме идвали напразно. Странно, нали? — рече Патерсън.

— Много странно — съгласи се Джоуи.

— Да умре по този начин! — зацъка Холдър.

— И не е оставил никакъв сензационен материал! Нито ред — завайка се Патерсън.

Подкараха в мрака подир Кен Ламонт, фаровете им сякаш правеха тунели от светлина в прахта, вдигаща се след автомобила на заместник-шерифа.

Джули се отпусна на най-горното стъпало пред верандата и захлупи лице върху дланите си. Трепереше. Бен седна до нея и я прегърна.

— Край, всичко приключи. Тръгнаха си.

— Беше ужасно!

— Знам... — Той притегли главата ѝ върху рамото си. — Но ти се справи блестящо.

— Толкова ли не се сетиха, че ги лъжем?

— Откъде ще се сетят?

— Ала ти си наясно кой го е направил, нали? — рече тя.

— Да, естествено.

Джули се опита да си представи лицето на Тайоша, мъдрите му старчески очи, странните ивици боя, сбръчканата мургава кожа, но чертите му все ѝ убягваха. За миг се уплаши, че губи паметта си, ала бързо се отърси от страха. Наистина бе за предпочитане да забрави. Вдигна глава, дочула странен звук, някакъв глух тътен далеч на запад.

— Какво беше това? — попита тя.

Тътенът проехтя отново някъде в далечината. Усети върху лицето си лекия повей на вятъра. Слънцето залязваше, оброчено в пурпурни, оранжеви и оловносиви багри. Оловносиви ли?

— Облаци! — прошепна Джули.

Небето бе разцепено от светкавица. След миг отново прокъртя гръмотевица. Тя се изправи.

— Ще вали! — възкликна учудена. — Бен, ще вали!

Грабна го за ръката и усмихната го затегли да стане.

Вятърът се усили и хладен, освежаващ, разпиля косите ѝ. От бараката се показа Брейди, който отиде право при пикапа и започна да затваря прозорците.

— Тая бричка ще се напълни с вода! — измърмори той.

— Брейди! Ще вали! — провикна се Джули.

— Крайно време беше...

В прахоляка тупна голяма капка дъжд, сетне втора. Ноздрите на Джули се изпълниха с уханието на мокра пръст. Ханк също излезе от бараката, погледна нагоре и разпери ръце да хване капките. Брейди наблюдаваше как по небето препускат облаци. Тополата изшумоли тревожно и разклати клони. Бен се усмихна и целуна Джули по извърнатите нагоре устни.

— Сигурно ще кажеш, че е заради куклата амулет — рече ѝ той.

Но тя само се усмихна и продължи да гледа как дългоочакваният дъжд вали и ги мокри, как се усилва все повече, докато затули дори широкото лице на Ред Меса.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бен забеляза въпроса, изписан върху устните на Джули — ще се видим ли някога отново? Ала бе твърде горда и напласена, за да му го зададе. Стига да разполагаше с време, стига между тях да не стоеше тази история с анасазите и с тяхната тайна, той щеше да разсее страховете ѝ.

Тя стоеше до джипа, нахлупила шапката си така, че от периферията не се виждаше нищо друго, освен осеяното ѝ с лунички носле. Бен запали двигателя.

— Ще ти се обадя — каза той.

Но за пръв път се запита — кого, себе си ли заблуждаваше? Може би си взимаха последно сбогом и Джули го знаеше, ала Бен го проумя чак сега.

— Довиждане! — отвърна тя прекалено бодро. — И се пази, Бен Танър!

— Ти също... Ще ти се обадя на всяка цена — повтори, макар и да знаеше колко изтъркано звучеше тази фраза.

Пътуването до Албакърки, където реши да се отбие, за да види Лори, му се видя ужасно дълго. Бе раздиран от съмнения, едно съвсем ново за него усещане. Даваше си сметка, че решението за анасазите бе прекалено отговорно, та с него да се нагърби един-единствен човек.

Прекоси Трейдинг Пост, мина покрай банката и бакалията на госпожа Хикман. Отпред бе спрял автомобилът на Кен Ламонт. Голям образ беше този Ламонт, ченге от затънтен градец, което не се открояваше с кой знае какъв ум. Обаче бе добряк по душа и беше почтен, Бен беше сигурен в това. Докато завиваше на юг към магистралата, си помисли, че не би сменил Ламонт за десетима продажни чиновници от големите градове. Сигурно щеше да му е мъчно за това градче, в което хората никога не си кривяха душата и се трудеха къртовски. Приличаше му много на неговия роден градец в щата Вашингтон, където бе израсъл. Често щеше да си мисли за

Трейдинг Пост, щата Ню Мексико, и за Джули Хейдън. Прекалено често!

Продължи нататък и пак потъна в мислите си, стиснал до болка челюст и свъсил чело над тъмните очила. Анасазите! Такова значимо откритие трябваше да бъде огласено. В тази никому неизвестна долина се криеше огромна информация за археолозите, антрополозите, биолозите, генетиците, лингвистите, пък да не говорим за изкуствоведите и специалистите, занимаващи се с племето анасази. Най-сетне толкова много въпроси щяха да намерят своя отговор. А и индианците от долината щяха да спечелят. Щяха да получат лекарства, за да лекуват своите болни, образование, пари от държавата. Какво право имаше Бен, пък и Джули да предрешава въпроса?

Пристигна в Албакърки рано следобед и в едно от междучасията в колежа намери Лори. Тя се засмя на брадата му и двамата се запътиха към местната пицария.

— Това ли ядете? — попита Бен. — Не учите ли за здравословното хранене?

— Стига си ми чел конско, тате — засмя се Лори, докато вървеше наперено до него.

Взеха си студена пепси-кола и горещи цвърчащи пици с какво ли не отгоре. Той махна парченцето кашкавал, лепнало се на брадата му, и загледа как дъщеря му лапа като невидяла. Почувства се горд с нея. Е, не беше първа хубавица, но бе оправна и същевременно свенлива, качество, което обожаваше и което явно привличаше и другите мъже. Дано я оценяваха по достойнство.

— Телефонът ми се скъсва да звъни — похвали се тя. — Не е като в гимназията.

— А учиш ли си уроците? — попита Бен угрижено.

— Естествено, ти не бери грижа — усмихна му се пак дъщеря му. — Хайде, разказвай за НЛО. Да не караш отзад в джипа клетки със зелени човечета?

— Цели десет парчета.

Той пресуши пепси-колата, сдъвка леда и махна на келнерката да му донесе още една.

— Ама сериозно. Кажу какво откри?

— Защо реши, че съм открил нещо?

— Защото си ми баща и си те знам. Няма да се върнеш в Холоман, докато не откриеш нещо.

— Много остроумно, няма що!

— Такава съм си, остроумна — отвърна Лори и се зае с третия резен пица. — Е, какво се случи?

Бен се взря през рамото ѝ и се запита как ли да ѝ обясни. В сравнение с истината летящите чинии изглеждаха съвсем безобидни и правдоподобни.

— Ще ти кажа, ала докато реша какво да правя, нека си остане между нас — подзе той. — Можеш ли да пазиш тайна? Този път е сериозно.

Тя кимна.

— Щом е толкова важно за теб, ще мълча като гроб.

Бен знаеше, че може да разчита на нея.

— Открихме племе... Анасази, Лори, и...

— Анасази ли? Я не се занасяй, татко!

Той ѝ разказа всичко от игла до конец, от мига, в който бе пристигнал в ранчо „Някой ден“, до сутринта, когато си бе тръгнал, раздиран от съмнения. Единственото, което премълча, бе връзката си с Джули Хейдън. Не бе сигурен, че Лори бе готова да чуе подобно нещо.

— Мале! — заповтаря тя.

Онова, което се възправяше пред него като неразрешима дилема — дали да издаде тайната на анасазите — сякаш не представляваше проблем за дъщеря му. Тя не проумяваше защо баща ѝ се мъчи като грешен дявол, но нали си бе едва осемнайсетгодишна, всичко ѝ се струваше ясно като бял ден.

— Ама сериозно ли искаш да издадеш тези хора? — ахна Лори и се надвеси над масата.

— Не съм Дядо Боже — отвърна Бен. — Не мога да предреждавам такива неща.

— А госпожица Хейдън?

— Джули — рече баща ѝ уж нехайно — реши да не издава тайната. Такова е решението и на Брейди, нейния работник, и на сина му Ханк, с когото ходихме до Лос Аламос да върнем Мика.

— Значи ти си единственият издайник...

— Нещо такова — сви рамене той.

— Направо не мога да повярвам — отсече дъщеря му. — Всичко е толкова просто. Сам твърдиш, че обществото им е съвършено, а после искаш да им натресеш радиоактивни отпадъци.

— Не съм казвал такава неща — смотолеви Бен.

— Обаче ще стане точно това, а и не само това!

Продължиха да разговарят, всъщност говореше главно Лори, която все повече се съмняваше, че според баща ѝ той изобщо има някакъв избор.

— Само да си посмял да ги издадеш! — отсече накрая момичето и кръстоса ядно ръце върху гърдите си.

Умълчани, се върнаха в следобедния пек в студентското градче. Бен съжали, че изобщо ѝ каза. Ала все пак имаше нужда да чуе мнението и на друг, не само на Джули и на нейните индианци. Както крачеше до дъщеря си, понечи да ѝ признае без заобикалки, че дълбоко в себе си е убеден в правотата ѝ. Но не биваше да взима такава сериозно решение, воден единствено от емоциите. Спряха пред сградата на факултета по английска филология.

— Е, време е да вървя — рече Лори и се обърна. Сетне се подвоуми, погледна белите си маратонки и розовите къси чорапи и попита: — Каж ми за тази Джули Хейдън, де!

— В какъв смисъл? — попита невинно баща ѝ.

— Я не увъртай, тате! Всеки път, щом споменавах името ѝ, лицето ти направо грейваше. Не съм толкова загубена.

Бен въздъхна тежко и пристъпи от крак на крак.

— Сигурно — рече накрая.

— Е?

— Какво „е“? Хареса ми. И още ми харесва.

— Обичаш ли я?

— Ох, Лори... Да, сигурно я обичам.

Не смееше да срещне очите ѝ. Дъщеря му вероятно щеше да каже, че го мрази, че е предал паметта на майка ѝ...

— Страхотно! — възкликна момичето. — Крайно време беше! Симпатична ли е?

— Да, много.

— А хубава ли е?

— Ами да.

— Ще се видите ли пак? Мислили ли сте за бъдещето? Знаеш какво имам предвид.

— Нямам представа. Не сме решили нищо.

— Ама защо?

— Стига си додявала, Лори — тросна се той, ала дъщеря му само се усмихна. — Извинявай.

— Наистина, тате, колцина мъже на твоите години имат повторно такъв шанс? Не си загърбвай късмета. Вслушай се в гласа на чувствата! Голям сухар си, да знаеш!

— Я си гледай работата и отивай на лекции, докато не си закъсняла!

— Значи приключихме разговора?

— Как се сети?

Бен пристигна във военновъздушната база в Холоман някъде към шест вечерта и се зае да разтоварва багажа. Бе страхотна горещина. Докато качваше нещата в апартамента, стана вир-вода. Вътре в жилището бе задушно и горещо, климатичната инсталация се бе повредила. Той си спомни за Трейдинг Пост, за ширналите се докъдето поглед стига пасища, за ранчо „Някой ден“, за проливния дъжд предната вечер. Божичко, какво удоволствие бе да гледа как едрите капки падат върху спечената земя, да усеща поривистия хладен вятър, излязъл преди бурята, и дъжда върху кожата си. И усмивката на Джули. Да, спомни си и нея.

Пощенската кутия бе задръстена с обичайните каталози реклами, сметки и извлечения. Вътре имаше и плик с отчета на Ед Нийстриъм, учения, на когото бе пратил пробите от убитата кобила на Джули. Дали Нийстриъм бе открил нещо важно?

Но нямаше нищо, Ед му бе драснал само кратка бележка:

„Извинявай, Бен, ала не открих нищо особено в пробите. Почвата съдържа разложени насекоми, мравки, конски изпражнения и толкоз. Както и минералите, характерни за областта. Колкото до пробите от животното, също не установих нищо необичайно. Плътта е разрязана

със силно наточено острие, което обаче не е стоманено. Видя ми се странно. Широко е към три милиметра, дължината му вероятно е към трийсет сантиметра. Обаче това са само догадки. Разрезът е направен от човек, който си служи с дясната ръка — този факт ще ти е от огромна полза, нали? Кръвните проби определено са от кон, по-точно, от кобила, възрастта не знам. Ако искаш, ще изследвам кръвта за ДНК. Още веднъж извинявай. Не можах да ти помогна особено. И намини да се видим, пътешественико! Чао, Ед“

Бен остави бележката върху масичката и се почеса умислено по брадата. Ако Ед бе открил нещо необичайно, волю-неволю щеше да го включи в отчета си за шефа.

Пригответи си вечеря, седна на дивана пред телевизора и го включи на новините. Нищо необичайно. Напрежението в Близкия изток растяло, в Мексиканския залив имало нефтено петно, някакъв пияница от Санта Фе застрелял жена си, после се самоубил. Колкото до времето, в северозападната част на Ню Мексико щяло да вали, понеже въздушните течения били променили посоката си. Бен се запита дали Жителите на облаците на Тайоша ще са също тъй милостиви и към останалата част от щата, а не само към Трейдинг Пост, където снощи бе валило като из ведро.

Усмихна се и развеселен, поклати глава.

После по новините споменаха, че на северозапад от Дюранго, щата Колорадо, бил избухнал горски пожар, ала тъй като вятърът духал на север, димът и саждите щели да се насочат към Небраска. Помисли си, че метеоролозите сигурно грешат. Лекият дим в долината все беше дошъл отнякъде. В края на краищата имаше и най-различни местни въздушни течения.

Изключи телевизора и метна дистанционното устройство при вечерята, която почти не бе докоснал. Реши утре сутринта да напише отчета за Джон Ривийл. В този отчет би трябвало да са изложени безпристрастните разкрития на Бен Танър, добрия стар Танър, адвокат на дявола, прагматик и циник по душа. Обаче откритията му щяха да са честни, подробни и... невероятни.

Знаеше, че може и да не бърза толкова с отчета. Имаше колеги, които ги предаваха след цели месеци, но Бен не бе от тях. Задължението щеше да му тегне като дамоклев меч да го преследва като призрак. Не, той не можеше да реши проблема по този начин.

Другата възможност бе в отчета да стовари вината за убитите животни върху някое индианско племе — на хопите или навахите, които уж били заклали добитъка за своите обреди, за някакъв култ или нещо от този род. Така хем нямаше да изопачи съвсем истината, хем Ривийл щеше да остане доволен и да приключи случая.

Можеше да го направи, ала му беше съвестно. Отчиташе само фактите, безспорните факти. Такава му бе работата това бе негов дълг.

Изпъшка, удари с юмрук възглавницата, която запокити в края на дивана, и легна. Някъде навън в небето профучаха два самолета Ф-16, запътили се към летището. Колко простичък бе животът в ония години, когато още беше летец. Простичък, интересен, вълнуващ. Но това време бе отминало безвъзвратно. Е, винаги можеше да си купи самолет, някой малък модел, лесен за управление и красив. Например „Чероки“. И тогава за нула време щеше да отскочи до Джули...

Хайде, Бен, рече си, какво си се размечтал такъв! Напишеше ли отчета до Ривийл, с връзката му с Джули бе свършено. Тя нямаше да иска и да го погледне, ако ѝ се изтърсеха цяла сюррия учени, които да я молят да минат през имота и, за да идат при анасазите.

Погледна телефонния апарат. Искаше му се да ѝ звънне, за да чуе напевния ѝ глас, нейния смях. Ала Джули щеше да го пита какво е решил или може би щеше да е достатъчно тактична и да не отваря дума за това. Но при всички положения въпросът щеше да тегне между тях, ето защо той се отказа да ѝ звъни.

Джули. Пак му се щеше да почувства до себе си женско тяло, топло и нежно, вдъхващо му сигурност. Беше си го отказвал толкова дълго, та почти бе забравил това усещане. Сега обаче знаеше, че за нищо на света не искаше да живее повече сам. Проблемът бе, че не можеше и да живее с коя да е жена. Бе доста придирчив. И ето че Джули Хейдън се бе появила в живота му и му бе вдъхнала лъч надежда. Подай си оставката, мой човек, каза си Бен. Тичай при нея, грабвай този дар на съдбата и не го изпускай!

Да де, ама до гроб щеше да го гризе съвестта как бе имал възможност да разбули тайната на столетието и как бе укрив истината

от света. Как не бе допринесъл за напредъка на съвременната наука и не бе помогнал на самите индианци. Защо, по дяволите, тъкмо той трябваше да вземе това ужасно решение?

Слънцето залезе, окъпано в бляскави оранжеви, червени и пурпурни багри. В задушния му апартамент стана тъмно, изпод масите и столовете, от ъглите пропълзяха сенки. Бен се вторачи в тавана, в една люспица боя при полилея, докато накрая и тя хлътна в мрака. Ала върху тавана изникна нещо друго, нещо величествено. Наподобяваше прелестна каменна сграда от блокове пясъчник, на скално жилище, сгушено на една площадка в отвесната скала. Той се засмя и си рече: „Ах, стари хитрецо Тайоша, ти ми правиш тия номера, седиш си сега край огъня, внушаваш ми този образ, играеш си с мислите ми!“.

Но не се уплаши, остави образа да се уголеми. Вече различаваше цветовете на платото, богатите отсенки на изчезналата цивилизация, пръстените тонове, омекотени от нежно червеното и кехлибареното, глинено кафявото и бежовото. Цветовете на високата пустиня. И сред тях бе наскалното жилище, палатът, строен столетия наред върху стената на каньона, за да се слее с камъка и да образува хармонично единство със земята наоколо.

Бен лежеше и виждаше съвсем ясно безмълвните останки от изчезналата цивилизация, от една общност, която според историците бе приключила жизнения си цикъл доста векове преди появата на първите европейци на американския континент. Огромната постройка пред очите му беше празна, той почти чуваше как пустинният вятър свири из тъмните й безлюдни помещения, как подкопава отколешните руини на един изчезнал народ — Древните, както днешните индианци наричаха анасазите.

Изведнъж като светкавица го прониза една мисъл — дали не виждаше съдбата, на която бе обречен светът на Тайоша?

През нощта спа на дивана и на сутринта се събуди схванат и уморен. Опита се да пусне климатичната инсталация, удари я с длан и накрая се отказа. Направи си кафе, седна на отрупаната с какво ли не маса в кухнята и се зае да пише на машината черновата на доклада. Написа половин страница, махна листа от машината, смачка го на топка и го запокити. Потърка брада, отпи от топлото, изпускащо пара кафе и сложи чист лист хартия.

„Хайде, Танър! Удряй клавишите! Махни си тази грижа от главата!“

Писа цяла сутрин, прочете най-малко десет пъти какво се бе получило, опита се да не обръща внимание на вината, която го глождеше. Джули, пък и дъщеря му бяха романтички. С времето щяха да проумеят колко се бяха заблуждавали и щяха да осъзнаят, че такова важно откритие принадлежеше на целия свят. Щяха да го разберат и... да му простят.

В един часа си взе душ и се обръсна, не искаше Ривийл да си помисли, че се е занемарил и се е превърнал в някакъв туземец. Облече си чисти бежови панталони и бяла блуза с къс ръкав. Пъхна отчета от шест страници в папка заключи апартамента и се метна на джипа. Щеше да му олекне, щом приключеше с цялата тази история.

Колко грозен бе градът, наподобяваше оставен от хората белег върху лицето на пустинята. Бе шумен и пренаселен въздухът бе просмукан с миризмата на изгорели газове. Странно, Бен не го бе забелязвал никога досега.

Спря джипа на служебния паркинг пред ниската белосана сграда и пое към кабинета на Ривийл. Тъкмо да отвори пътната врата, когато лекият повей на вятъра разроши косата му и той по инерция се извърна да погледне небето. Колкото и невероятно да беше, на северозапад, точно над планината се трупаха черни облаци. Дали щеше да вали? Може би магиите на Тайоша наистина действаха? Бен се подсмихна. Ами ако облаците бяха знак, че старецът бе разгневен?

Отвори вратата, отърсил се от мислите си за жреца за потракващи кости и изпълнени с пушек светилища, и пое право към кабинета на Ривийл.

Чудо голямо, като го гризеше съвестта, той си вършеше работата така, както умееше.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

През август често валеше следобед, нещо обичайно за това време на годината. Вече нямаше суша. Джули се върна от Скотсдейл и на другия ден отскочи с пикапа до Фармингтън да внесе в тамошната банка доста голяма сума. Предпочиташе сметката ѝ да е там. Трейдинг Пост бе малко градче, моментално щеше да се разчуе и всички щяха да я одумват.

Същия следобед отиде при Тач Фредерикс и след като го поздрави учтиво, извади чековата книжка.

— Колко дължа на банката? — попита спокойно.

— Нека взема извлечението. Можеш ли да почакаш малко?

— Разбира се, не бързам за никъде.

Написа чека, подаде го на Тач и изчака той да подпише и подпечата всички документи. Сякаш някой друг го вършеше вместо нея, а тя наблюдаваше отстрани и се усмихваше самодоволно.

— Благодаря ти, Джули. Бях си сложил главата в торбата заради теб, но ти не ме подведе. Винаги съм на твое разположение, ако пак опреш до мен. Например ако ти трябва пари за нови селскостопански машини. Знаем колко тежко им е напоследък на дребните фермери.

— Признателна съм ти, Тач — отвърна тя, докато прибираше документите и чековата книжка, — ала сега съм добре, не мога да се оплача.

Старият светлосин пикап подскачаше и се друсаше докато Джули се прибираше в ранчото. Господи, можеше да си купи нова-новеничка камионетка. Или щеше да е излишно прахосничество? Реши да помисли. Може би трябваше да изчака и да види колко пари ще се натрупат от лихвите. Стига да можеше, нямаше за нищо на света да пипа главницата.

На запад се струпаха черни облаци, по пукнатото предно стъкло на пикапа изтрополиха няколко едри капки. Днес следобед пак щеше да вали. Люцерната щеше да живне. Ако я полееше още един-два пъти, сигурно щеше да се запаси за зимата. Бе поръчала във Фармингтън

нова напоителна система — съвременна, по-добра, помпите имаха гаранция пет години.

Бе поканила майка си на обяд, направиха си голяма гощавка, и й бе казала за индианската кукла амулет и за новопридобитото си богатство.

— Божичко, колко се радвам, дъще! Сега можеш да си купиш къща тук и да си поотпуснеш душата. Ще излизаш повечко, ще се запознаеш с интересни младежи.

Сутринта в съзнанието й отново бе изникнал образът на Бен — тъжните му очи, толкова скъпите й, познати бръчици по лицето, брадата, която до вечерта ставаше по-гъста и черна. Тя само поклати глава.

— Не, мамо, ще остана в ранчото. Там ме чака работа. Такова щеше да е и желанието на татко, лека му пръст.

Майка й сложи длан върху нейната.

— Баща ти искаше да бъдеш щастлива, момичето ми.

Джули преглътна, усетила, че се бе просълзила.

— Но аз съм щастлива, мамо...

— Наистина ли?

Да, беше щастлива, би трябвало да е щастлива. Само дето мъжът, когото обичаше, си бе тръгнал и тя не знаеше дали ще се върне или те двамата вече бяха врагове.

— Разбира се, че съм щастлива, мамо. Нали си платих дълговете.

Майка й я изгледа невярващо.

Докато се връщаше с пикапа от банката, Джули си помисли, че Бен си бе тръгнал преди цели две седмици. И през тези дълги четиринайсет дни тя непрекъснато, всеки миг бе чакала да й звънне, да чуе гласа му, да научи, че вече бе взел решение. Може би я бе търсил, докато е била при Тач?

В едно бе, общо взето, сигурна. Досега той не бе издал тайната. Инак в ранчото щяха да пристигнат куп журналисти, учени, зяпачи.

Бе възможно и друго, разбира се — да бе предал отчета си, а шефът му да бе решил засега да не разгласява новината.

Да, възможно бе и това.

Джули удари с юмрук по волана. Дявол го взел този Бен! Защо не й се обаждаше?

Бен Танър! Представи си го и се запита дали си бе обръснал брадата, дали наистина бе толкова снажен и висок, какъвто го помнеше, какво ли правеше в този момент...

Обади се, Бен! Обади се, за бога, примоли се тя наум.

Брейди поправяше вратичката, водеща към нивата с люцерна. Махна ѝ с ръка, когато Джули подкара по дългата алея към къщата. Къде ли беше Ханк? Още бе потиснат, съвсем се бе затворил в себе си и тя вече се безпокоеше не на шега за него. Вечер се наливаше с бира, денем, измъчван от махмурлука, ходеше като буреносен облак. Бе объркан, угрижен, разкъсван от мисълта, че бе открил своите корени, но че не можеше да ги приеме, не можеше да притежава единственото нещо на този свят, за което наистина бленуваше. Брейди бе казал, че на момчето ще му мине, обаче то още не можеше да дойде на себе си.

Джули внесе в къщата пакетите с покупките и пак ѝ мина през ума, че би могла да купи нова камионетка, по-мощна, с климатична инсталация и с по-голяма каросерия, та да прекарват по тон сено наведнъж.

Подреди покупките. От всяко кътче на кухнята сякаш я гледаше призракът на Бен. Седеше на масата, изпружил пред себе си дълги нозе. Стоеше до мивката и бършеше с кърпата чиниите. Говореше по телефона, отваряше хладилника да вземе бира, галеше Койот по гърба, целуваше Джули за пръв път.

Дали вече бе взел решение?

Не можеше да повярва, че още не ѝ се бе обадил. Ала вече две седмици от него нямаше ни вест, ни кост. Може би бе решил, че не я обича. Беше се върнал в другия си живот в Холман, бе видял снимката на жена си Каръл, която бе пробудила спомените, бе разговарял с дъщеря си. С вече голямата си дъщеря. Дали големите деца се мусеха, ако родителите им се влюбеха? Джули не познаваше Лори, но лично тя нямаше нищо против майка ѝ да се омъжи повторно.

Пред какви ли ужасни дилеми бе изправен Бен? Защо не споделеше мъката си с нея? Защо не ѝ звънеше по телефона, защо не дойдеше с раздрънкания джип, не скочеше от него, не се усмихнеше и не я прегърнеше? След всички тези самотни години едва за половин месец Джули бе свикнала да обича мъж толкова силно, че сега без него се чувстваше половин човек, болеше я непоносимо, сякаш бе останала

без крак или ръка. Или без сърце. Изпитваше нужда той да е до нея, да го вижда и докосва, да чува гласа му, да вдишва миризмата му.

Облегна се на мивката и погледна през прозореца. Най-последно се бе влюбила в човек, на когото вярваше безрезервно, ала по ирония на съдбата между тях бе застанал един проблем, свързан със съвестта. Нещо съвсем абстрактно, което обаче имаше такива огромни последици за живота им.

Идеше ѝ да грабне слушалката и да набере номера му. Да му рече: „Ела да живееш при мен! Обичай ме Бен. Помогни ми да опазя тайната на анасазите. Ако ме обичаш ще го сториш“. Нали влюбените правеха тъкмо това — отказваха се в името на своя любим от неща, на които държаха.

На входната врата се появи Брейди.

— Оправих оградата, госпожице Джули. Да нагледам ли овцете на северното пасище?

Погълната от мислите си, тя още гледаше през прозореца.

— Какво ще кажеш, Брейди, да купя ли нов камион?

— Нов камион ли?

— По джоба ми е. С климатична инсталация.

— Ами както искаш.

— Нещо не си особено възторжен.

— Че какво му е на стария?

Джули се извърна към него.

— Мислех да го дам на Ханк — поясни тя. — Да го зарадвам с нещо. Знаеш, не обича да ме моли за пикапа всеки път, когато му се наложи да иде някъде. Мислех си, ако му възлагам повече работа...

Брейди поклати глава.

— Много мило, госпожице Джули, но едва ли ще помогне.

— Длъжни сме да опитаме — възрази тя. — Не може вечно да ходи такъв умърлушен.

Брейди си свали шапката и разтърка уморено очи.

— Предложих му известно време да поживее с майка си. Не ще и да чуе.

— Знаеш ли — поде предпазливо Джули, — във Фармингтън има клиника за хора с нервни разстройства...

Брейди се изсмя дрезгаво.

— Ханк в клиника? Сигурно се шегуваш!

— Ще ми се само...

— Трябва сам да намери изход, госпожице Джули.

— А ако не намери? — попита тя угрижено.

Брейди сви рамене.

— Ние с теб не можем да го сторим вместо него.

— Не мога да допусна да се съсипва така — отсече Джули разтревожено. — Дали да не почне пак училище? Ще му платя колежа.

— Ще поговоря с него, обаче се опасявам, че сега не му е до учене.

— Хайде, питай го, ако обичаш. Може да иде в Санта Фе или където иска. Кажи му, че може да вземе и пикапа.

Брейди дълго не сваля очи от нея.

— Много си добра, госпожице Джули. Баща ти щеше да се гордее с теб.

— Я стига! — спря го тя смутена. — Правя го от чисто егоистични подбуди. Сърцето ми се свива, като го гледам такъв тъжен.

— Така си е, госпожице Джули.

След няколко дни им докараха с камион новата разплодна кобила, която Джули бе купила. Бе чудно хубава, дореста, със звезда на челото.

— Какво ще кажеш? — попита тя Брейди.

— Бива си я.

— Напролет ще я заплодим. Ще я заведем при жребца на Бед Макей.

— Добра порода е — съгласи се Брейди.

— Дали да не купя и жребец? — изрече умислено тя.

— Само ще си вземеш белята — отсъди Брейди.

— Да, де...

Ханк излезе от бараката и примига срещу яркото слънце. Беше син зелен, дрехите му бяха омачкани, сякаш бе спал с тях.

— Я ела насам! — повика го Джули. — Ела да видиш новата ни кобила.

Момчето тръгна вяло към тях, вдигайки облачета прах с износените си ботуши. Погледна без капчица интерес към кобилата.

— Хубава е — каза лаконично.

— Искаш ли да я пояздиш? Всъщност дори не знам дали е обяздена.

— Не.

— Измислила ли си й име? — поинтересува се Брейди, без да обръща внимание на сина си и неговата апатия.

— Да — потвърди Джули.

— И какво?

— Мика.

Ханк извърна рязко глава и стисна юмруци.

— Защо си я кръстила така? — попита момчето ядно.

— За спомен — отвърна Джули.

— Дявол ви взел, не искам да си спомням! — изкрещя Ханк.

— Чакай, синко — намеси се баща му, — трябва да...

— Я ми се махайте и двамата от главата! Знам какво се опитвате да правите! Да ме утешите! На училище да съм ходел, пикапа да съм карал! Хиляди благодарности, ама няма да стане. Има едно-единствено нещо, което искам и което не мога да имам! Така че не ми се правете на добрички.

— Не дръж такъв език на госпожица Джули! — сгълча го Брейди.

— Остави го! Извинявай, Ханк, исках само...

— Няма нужда. Не ми е притрябвала помощта ви.

Ханк се завъртя рязко и препъвайки се, хукна през глава към бараката, а после затръшна вратата подире си.

— Божичко! — прошепна Джули.

Бен дойде на другия ден. Не се обади по телефона, не пристигна и с джипа. Джули чу някакъв шум, отпърво глухо бучене, което малко по малко се усили и се превърна в тътен. Тя излезе от къщата и застанала на верандата, се взря в небето. Беше самолет, който летеше съвсем ниско. Може би имаше някаква повреда в двигателя. По тия места се случваше често и ако летецът не можеше да кацне на малкото летище във Фармингтън, обикновено се приземяваше на някоя ливада и дори на шосето.

Тътенът се усили още повече и Джули видя как предното стъкло проблясва на слънцето. Бе малък двумоторен самолет, боядисан в бяло и червено, летеше на изток и започна бавно да се снишава, докато накрая опря земята.

Смаяна, тя загледа как крилете му се поразклатиха, как от самолета се показва колесникът и той заподскача по равното голо пасище. Джули не проумяваше какво става, докато не забеляза пилота, който се показва от кабината и скочи на земята.

Тя се завтече към червено-белия самолет напред полето, който никак не се вписваше в околния пейзаж, и както тичаше, отвори припряно вратичката, следвана от Койот, който лаеше като обезумял. Задъхана, продължи да бяга и да се препъва о туйките спаружена трева. Разперил ръце, мъжът също тръгна усмихнат към нея — зъбите му се белееха върху потъмнялото от слънцето лице.

Срещнаха се в средата на нивата и се прегърнаха, а Койот закръжи с лай около тях.

— Бен! — прошепна Джули. — Върна се!

Той се дръпна и се взря в лицето ѝ.

— Сигурно съм разбрал, че не мога да живея без теб.

— Браво на теб! — възкликна тя, на седмото небе от щастие.

— Забеляза ли бебчето ми? — попита Бен.

— Страхотно е — отвърна Джули.

— Не съм никакво бебче — обади се някой иззад самолета.

Джули извърна рязко глава.

— А това е другото ми бебче — рече плахо Бен.

Пред Джули стоеше младо момиче — високо, тъничко, с тъмна къдрава коса и волеви черти.

— Тате, няма ли да ни запознаеш? Наистина ни поставяш в неудобно положение — рече момичето.

— Да, де. Лори Танър, а това е Джули Хейдън.

Джули се отскубна от обятията на Бен.

— Много се радвам да се запознаем, Лори! Толкова съм слушала за теб!

Лори тръгна към нея. Вървеше точно като баща си, стъпваше уверено и напето. Ами ако не я харесаше? Но момичето се приближи и я прегърна.

— Аз също съм слушала много за теб, а също за ранчото и долината — промълви Лори.

Озадачена, Джули извърна бързо очи към Бен. Той обаче само кимна и се усмихна и тя разбра, че може да има вяра на дъщеря му.

— Много се радвам. Добре си дошла! Хайде да идем в къщата, там ще си поприказваме.

Тръгна, хванала за ръка Бен. Беше ѝ приятно да крачи до него, да усеща миризмата му, да си спомня отново и отново всяко негово движение, интонацията на гласа му. Не бе забравила нито един миг, който бяха прекарвали заедно, ала в самотните безсънни нощи си бе припомняла само най-важното, а не и подробностите, които сякаш ѝ бяха убягвали и които сега я смаяха.

— О, Бен, колко се радвам... И самолетът! Твой ли е?

— Разбира се, че е мой. Купих го днес.

— Днес ли?

— Тъхъ, и трябваше да го пробвам.

Джули се засмя от все сърце.

— Значи пробен полет. Дотук?

— Е, само си търсех повод. Всъщност със самолета е по-бързо, отколкото с кола.

— Дума да няма!

Той впи очи в нея.

— Исках да те видя. Вече не издържах.

Тя не можеше да повярва, че Бен бе при нея, че изпълваше с присъствието си къщата и прогонваше призраците.

Седеше на масата и отпиваше от кока-колата, докато Джули и Лори си бяха сипали лимонада.

— Много обичам да летя с тате. Направихме си страхотно пътешествие дотук! — възкликна момичето. — Мястото е прекрасно.

— Йо, кемо сабе! — обади се някой от вратата.

— Здравей, Брейди, влизай, де! — рече Джули. — Виж кой е тук! А това е дъщерята на Бен, Лори.

— Как си, Брейди? — попита Бен. — Как е Ханк?

— Аз не мога да се оплача, но на Ханк му е черен целият свят.

— Седни де, да пийнем по бира — покани го Бен.

— А, имам работа. Пък и вече не пия.

— Ами тогава ще ти дадем кока-кола — предложи Бен.

— По-късно, кемо сабе. Трябва да нагледам конете. Дали и Лори не иска да се повози с пикапа и да разгледа ранчото?

Момичето погледна баща си, после Джули, сетне отново баща си и се усмихна многозначително.

— Разбира се, Брейди, изгарям от нетърпение да го разгледам.

Двамата излязоха и вратата изскърца подире им. Джули не откъсваше очи от Бен, пиеше го с поглед като човек, който умира от глад и изведнъж се е озовал пред отрупана с гозби трапеза. Той я бе хванал с топла и сигурна ръка и също я погледна с очи, изпълнени с неизказани думи.

— Мъчно ми беше за теб — пророни тя.

— Знам. Не ти се обадох. Трябваше поне да ти звънна. Но... — Бен свъси вежди. — Просто не знаех какво точно да ти кажа.

— А сега знаеш ли?

— Да.

Той отмести поглед и Джули почувства как и се свива сърцето — познато усещане. Бен стисна ръката ѝ.

— Тревожех се за теб. За ранчото, заема и всичко останало.

— А, вече се оправих. Продадох за доста пари в Скотсдейл индианската кукла-амулет. За цяло състояние. Брейди ми помогна много. Закле се, че сме я намерили в моя имот, така че не нарушаваме Закона за индианските произведения на изкуството. Внесох парите в банката, върнах заема. Сега ранчото е в безопасност.

— Това да се чува! — възкликна той.

— Трябваше да се обадя и на Джек Мърдок — усмихна се тя — и да му кажа, че имотът не се продава. Беше много разочарован.

— Ще си намери друго ранчо.

— А, сигурно...

— Реших, че ако има нещо, ще звъннеш. Търсили ли са те от вестника на Гари Филипс? Разпитвали ли са те?

Джули поклати глава, стана и дръпна едно от чекмеджетата.

— Не, никой не ме е търсил, обаче виж това. Тери го получил в магазина си и ми звънна — Джули извади сгънат вестник. — „Нейшън“, броят от 28 юли. Погледни, моля ти се!

Разгъна вестника и показа на Бен първата страница. На нея в горния край с огромни черни букви пишеше: „Репортер, отвлечен от извънземни, умира в пустинята при загадъчни обстоятелства“.

— Малце! Направо не е за вярване! — ахна той.

— Гари щеше да се гордее. Но още ме гризе съвестта. Все ми се струва, че трябваше да направим нещо, за да го спасим.

— Например?

— И аз не знам — отмести Джули ръце от вестника. — Нещо.

— И на мен ми е хрумвало. Ако оная нощ бях тръгнал след него... Но направихме, каквото можахме. Каквото смятахме, че сме длъжни да сторим. Трябва да живеем с тази мисъл.

— За мен не е проблем, Бен. Наистина направих каквото бе по силите ми. Ето, внесох парите в банката. Но те не са мои. Принадлежат на индианците, по-точно на Тайоша. Дори лихвите няма да са ми нужни, така че от година на година сумата ще расте. Явявам се нещо като неин попечител.

Погледна го с надеждата, че той ще одобри, ала изразът му бе непроницаем. Сигурно се досещаше, че тя всъщност го питаше какво бе решил. Толкова много го обичаше и сега ѝ се сви сърцето, че Бен може би...

Той пак я хвана за ръцете и се взря в лицето ѝ. Времето се точеше неописуемо бавно. Да, Джули го обичаше, обаче това нямаше да е достатъчно, ако Бен бе предал индианците и бе казал на всички за долината им. Сърцето ѝ сякаш спря да бие и застина в очакване.

— Джули — поде той тихо и малко тъжно, но решително. — Дълго мислих по този въпрос. Разговарях и с Лори. Написах проклетия отчет, изложих най-подробно фактите. — Той се усмихна кисело. — Получи се за чудо и приказ.

— Бен...

— Онова, което ме тревожеше най-много — продължи той, — бе кой съм аз, че да потулвам това откритие от света? Нищо и никакъв простосмъртен.

— Знам, но...

— От друга страна обаче, кой съм, че да натрапвам на Тайоша и на неговото племе съвременния свят? Наистина бях на кръстопът — поклати глава. — Щях да полудея.

Тя затаи дъх. Бен се смръщи и се взря в нея.

— Изгорих отчета — тросна се ядно.

Сърцето ѝ затупка отново, преизпълнено от радост.

— Ама наистина ли?

— Написах нов, някакви тъпотии за местните индианци, използвали главите на животните в своите обреди.

— Ама това е вярно, Бен! — възкликна Джули.

— Да, в известен смисъл.

— Не си излъгал.

— Само да знаеш какво ми струваше!

— О, толкова се радвам, Бен!

Той се усмихна гузно.

— Явно такава е била волята на духовете на Тайоша! Дума да няма, неговата магия е силна.

— Обичам те, Бен Танър! — възкликна Джули, грейнала от щастие.

— Не съм го направил заради това, Джули.

— Знам, но пак те обичам!

— Аз също, госпожо Хейдън...

Тя направи кисела физиономия.

— Всъщност никога не съм била госпожа Хейдън.

— А какво ще кажеш за госпожа Танър?

— О, Бен...

— Е, вече изплюх камъчето.

— Ала аз не мога да нарежа ранчото, а ти имаш своята работа.

— Напуснах...

— Какво?

— Ако имат нужда от мен, ще ме викат за консултант.

— Наистина ли го искаш, Бен?

— Един издател настоява да напиша книга за НЛО. Ще получавам пенсия от военновъздушните сили, ще припечелвам и като консултант. Разбира се, че го искам, Джули. Стига ти да нямаш нищо против.

Тя стисна очи, за да се увери, че не сънува.

— Е, какво си се умълчала? Омъжи се за мен Джули. Ще живеем тук. Аз ще летя със самолета. Колкото да не губя тренинг, де.

— О, Бен, ще се омъжа за теб, ако кажеш и още днес. — Изведнъж тя млъкна. — А Лори знае ли?

— Естествено, че знае. Каза ми да те грабна, докато не съм остарял съвсем. — Джули се засмя щастливо и безгрижно. — Добре, че прие, тъй като вече продадох апартамента в Албакърки — допълни той.

— Я колко си бил сигурен в себе си!

— И преди си ми го натяквала, драга моя.

— Трябва да кажем на Брейди и Ханк. И на Лори, А също и на майка ми.

— Защо днес да не отскочим до нея във Фармингтън? — предложи Бен. — Може и със самолета.

— Със самолета до Фармингтън?

— Защо не?

Точно в този момент пикапът издрънча и спря пред къщата. Джули чу как Лори казва нещо на Брейди и той ѝ отговаря. Изведнъж я досрамя.

— Кажи ѝ ти, Бен...

Той се изправи и я дръпна да стане.

— Хайде, ела да им кажем заедно.

Двамата излязоха прегърнати на верандата. Лори ги видя и засия в усмивка.

— За кога сте го насрочили?

Джули се изчерви.

— Още не сме уточнили датата.

— За събота — рече Бен.

— За събота ли? — попита Джули.

— Че какво ѝ е на съботата?

— Ами... Да, вярно, какво ѝ е? — засмя се тя неописуемо щастлива. — Я да звънна още сега на мама... А и Брейди... Ако сватбата е тук, ще се наложи да ни помогне.

— Хайде да му кажем — предложи Бен. — Още отсега го чувам: „Йо, кемо сабе!“.

Джули го хвана за ръцете и ги стисна.

— Той те харесва, и то много, Бен. Просто си е язвителен.

— Все едно не знам...

Намериха Брейди в бараката. Седеше на масата, където играеха покер, и бе вперил очи в някакво листче.

— Брейди! — повика го Джули. — Знаеш ли какво?

Но той изобщо не вдигна глава и продължи да гледа листа. Джули забеляза, че ръката му трепери.

— Брейди! — повика го и Бен.

— Отишъл си е — простена, смазан от мъка, Брейди.

Джули си пое дъх.

— Върнал се е в долината — допълни учудено Брейди. — Завинаги.

— Татко! — извика от вратата Лори.

Бен ѝ направи знак да влезе и тя застана мълком до тях, инстинктивно усетила, че се бе случило нещо непредвидено.

— Знае, че вече не може да се върне никога тук — продължи Брейди. — Отишъл е при Мика.

Все така стиснал бележката, се изправи и излезе навън. Другите го последваха. Брейди погледна на запад, към Ред Меса. Джули също извърна очи натам, към никому неизвестната долина на анасазите, където един млад объркан индианец щеше да намери любов и смисъл в живота.

Бен стисна дланта на Джули.

— Всичко ще е наред — рече ѝ той и прегърна с едната ръка нея, а с другата — Лори.

И Джули бе сигурна, че наистина всичко щеше да е наред.

ЕПИЛОГ

Според една легенда от Ню Мексико двама млади влюбени индианци били убити, задето се оженили извън своето племе. Слънцето решило да раздели навеки душите на влюбените, като прати индианеца в каменната долина, а индианката — на небесата.

Но Месечината видяла как индианката плаче, смилила се над нея и я превърнала в звезда, а индианеца превърнала в река, която течала през долината. И всяка вечер звездата греела над реката, и влюбените отново били заедно...

Издание:

Лин Ериксън. Отвъд залеза

Английска. Първо издание

ИК „Коломбина“, София, 1996

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-706-012-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.